செ. ரீனிவாசன்.
திருப்பந்தாள்.

DIGITIZED

Q22:417x1
11
M70
116558

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பல்லாண்டு

மூலமும்,

இதற்குப் பூர்வாசாரியர்கள் அருளிச்செய்த

ப்ரதிபத தாத்பர்ய வ்யாக்யாந

அரும்பதங்களும்

இவை

எழுபத்துநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளில்

ஒருவராகிய

ஸ்ரீசோமயாஜி - முடும்பைநம்பிவம்சஜராகிய

கோயில்- திருவல்லிக்கேணி

ஸ்ரீஆத்தான். க்ருஷ்ணமாசார்யரவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,

ம-௱-௱ ஸ்ரீ.

லா.- செங்கல்வராயநாயகரவர்களது

வேதாந்த வித்யாவிலாஸ முத்ராக்ஷரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

ப்ரமோதூத ஹு சித்திரை

116552.

ஸ்ரீ

இதிலுள்ள ஸம்ஸ்க்ருதாக்ஷரங்களை யாவரும் எளிதில் அறிந்துகொள்ளும்படி, அந்த அக்ஷரங்கள் போல் உச்சரிக்கப்படுகிற தெலுங்கு எழுத்துக்களை அவ்வவற்றின் கீழ் எழுதி, இதனடியிற் பதிப்பித்திருக்கிறோம்.

𑌅 𑌆 𑌇 𑌏 𑌐 𑌕 𑌖 𑌗 𑌘
అ ఆ ఇ ఏ ఐ క ఖ గ ఘ

𑌜 𑌚 𑌛 𑌝 𑌞 𑌟 𑌠 𑌡 𑌢
జ చ ఛ ఝ ఞ ట ఠ డ ఢ

𑌥 𑌦 𑌧 𑌪 𑌫 𑌬 𑌭 𑌮 𑌰 𑌲 𑌳
థ ద ధ ప ఫ బ భ మ ర ల ళ

𑌕 𑌕𑌾 𑌕𑌿 𑌕𑍀 𑌕𑍁 𑌕𑍂 𑌕𑍃 𑌕𑍄
క కా కి కీ కు కూ కృ కౄ

𑌕𑍇 𑌕𑍈 𑌕𑍋 𑌕𑍌 𑌕𑌂 𑌕𑌃 — 𑌰𑍍𑌯 𑌰𑍍𑌥 𑌰𑍍𑌮
కే కై కో కౌ కం కః — ర్య ర్థ ర్మ

𑌜𑍍𑌞 𑌜𑍍𑌞𑌿 𑌜𑍍𑌞𑍀 𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍍𑌰𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌦𑍍𑌰 𑌦𑍍𑌰𑌿 𑌦𑍍𑌰𑍀 𑌤𑍍𑌵 𑌤𑍍𑌵𑌿
జ్ఞ జ్ఞి జ్ఞీ త్ర త్రి త్రీ ద్ర ద్రి ద్రీ త్వ త్వి

𑌤𑍍𑌵𑍀 𑌧𑍍𑌰 𑌧𑍍𑌰𑌿 𑌧𑍍𑌰𑍀 𑌦𑍍𑌵 𑌦𑍍𑌵𑌿 𑌦𑍍𑌵𑍀 𑌸𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍀 𑌸𑍍𑌥
త్వీ ధ్ర ధ్రి ధ్రీ ద్వ ద్వి ద్వీ స్మ స్మి స్మీ స్థ

𑌸𑍍𑌥𑌿 𑌸𑍍𑌥𑍀 𑌸𑍍𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍀 𑌷𑍍𑌟
స్థి స్థీ స్వ స్వి స్వీ ష్ట

2356
894.811

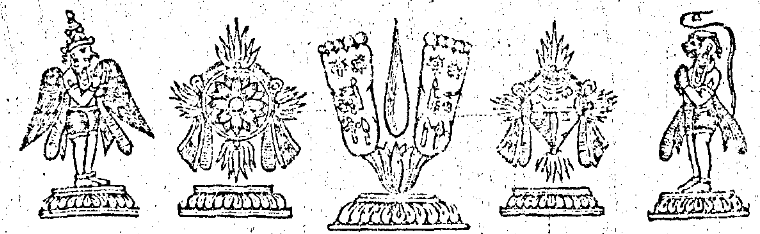

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ வரவரமுநயே நம:

தனியன்கள்.

(௧) ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்।
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

(இதனதுபதப்பொருள்.)

ஸ்ரீசைலேச	ஸ்ரீசைலேசருடைய
தயா	க்ருபைக்கு
பாத்ரம்	பாத்ரரும்
தீபக்த்யாதி	ஜ்ஞாநபக்திகள் முதலாகிய
குண	குணங்களில்
அர்ணவம்	கடல்போல்பவருமாகிய
யதீந்த்ர	யதிராஜரிடத்தில்
ப்ரவணம்	அன்புள்ள
ரம்யஜாமாதரம்	ரம்யஜாமாத்ரு வென்கிற திருநாமத்தையுடைய
முநிம்	மணவாளமாமுநிகளை
வந்தே	நமஸ்கரிக்கிறேன். (எ-று.)

இதன் தாத்பர்யம்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் க்ருபைக்குப் பாத்ரராய், ஜ்ஞாநபக்திகள் முதலாகிய குணங்களில் கடல்போல்பவராயிருக்கிற யதிராஜரிடத்தில், அன்புள்ள, மணவாளமாமுநிகளை, வணங்குகிறேன் என்பதாம்.

(௨) லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம்।
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்॥

(இ - ள்.)

லக்ஷ்மீநாத	ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மீ நாயகனை
ஸமாரம்பாம்	ப்ராரம்பத்திலும்
நாத	ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளையும்
யாமுந	ஸ்ரீ யாளவந்தாரையும்
மத்யமாம்	மத்யத்திலும்
அஸ்மத்	என்னுடைய
ஆசார்ய	ஆசார்யனை
பர்யந்தாம்	அந்தத்திலுமுடைய
குருபரம்பராம்	குருபரம்பரையை
வந்தே	ஸேவிக்கிறேன். (எ-று.)

இதனது கருத்து.

ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஆதியிலும், ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளையும் ஸ்ரீ யாளவந்தாரையும் மத்யத்திலும், எனது ஆசார்யனை அந்தத்திலும் உடைய குருபரம்பரையை வணங்குகிறேன் என்பதாம்.

(௩) யோ நித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுக்ம ருக்ம
வ்யாமோஹதஸ்ததிதராணி த்ருணாய மேநே ।
அஸ்மத்குரோர்பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

(இ - ள்.)

யஃ	எந்த ஸ்வாமிகளானவர்
நித்யம்	நிரந்தரம்
அச்யுத	நாசரஹிதனாகிய ஸ்ரீயஃபதியினுடைய
பதாம்புஜயுக்ம	பாதாரவிந்தயுகமாகிய
ருக்ம	ஸ்வர்ணத்தினிடத்தில்
வ்யாமோஹதஃ	விசேஷாநுராகத்தையடைந்திருக்கிறவராய்
ததிதராணி	அந்த ஸ்வர்ணாதிகளுக்கு வ்யதிரிக்தமா [ன விஷயங்களை
த்ருணாய	த்ருணப்ராயமாய்
மேநே	நினைத்தாரோ
அஸ்மத்குரோஃ	அப்படிப்பட்ட என்னுடைய ஆசார்யரும்
பகவதஃ	பூஜ்யரும்
தயைகஸிந்தோஃ	காருண்யஸாகரருமாகிய

அஸ்ய	இந்த
ராமாநுஜஸ்ய	ராமாநுஜாசார்யருடைய
சரணௌ	திருவடிகளை
சரணம்	ரக்ஷகமாய்
ப்ரபத்யே	ஆச்ரயிக்கிறேன். (எ-று.)

இதனது கருத்து.

எந்த ராமாநுஜர் நிரந்தரமும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய இரண்டு திருவடிகளில் மிகுந்த அன்புள்ளவராய், வேறு விஷயங்களை த்ருணத்துக்கொப்பாக நினைத்தாரோ, அப்படிப்பட்ட எனது ஆசார்யரும், பூஜிக்கத்தக்கவரும், காருண்யஸமுத்ரம்போன்றவருமாகிய இந்த ராமாநுஜருடைய திருவடிகளை ரக்ஷகமாக ஆச்ரயிக்கிறேன் என்பதாம்.

(௪) மாதா பிதா யுவதயஸ்தநயா விபூதி
ஸ்ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் ।
ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா.

(இ - ள்.)

மாதா பிதா	தாய்தந்தைகள்
யுவதயஃ	யௌவநஸ்த்ரீகள்
தநயாஃ	புத்ரர்கள்
விபூதிஃ	ஐச்வர்யம்
ஸர்வம்	ஸகலமும்
மதந்வயாநாம்	என்வம்சத்தாருக்கு
நியமேந	நியமத்தினால் [வோ
யதேவ	எந்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகள் ஆகின்றன
ஆத்யஸ்ய	முதல்வராகிய
நஃ	என்னுடைய [டைய
குலபதேஃ	ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தராகிய பரமாசார்யரு
வகுளாபிராமம்	மகிழமலர்களால் மநோஹரமாகிய
ஸ்ரீமத்	தேஜஸ்ஸோடு கூடிய
ததங்க்ரியுகளம்	அந்தபாதயுகத்தை
மூர்த்நா	சிரஸ்ஸினாலே
ப்ரணமாமி	ஸேவிக்கிறேன். (எ-று.)

இதனநுவாதம்.

தாய்தந்தைகள் யௌவனஸ்த்ரீகள் புத்ரர்கள் ஐஶ்வர்யங்கள் ஆகிய எல்லாம் என்வம்ஶத்தாருக்கு நியமத்தினால் எந்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகள் ஆகின்றனவோ, அந்தமுதல்வராகிய என்னுடைய ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தராகிய பராங்குஶருடைய, மகிழ மலர்களால் அலங்க்ருதமாய் தேஜஸ்ஸோடு விளங்குகிற, இரண்டுதிருவடிகளையும் ஶிரஸ்ஸாலேவணங்குகிறேன் என்பதாம்.

(௫) பூதம்ஸரஶ்சமஹதாஹ்வயபட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரகுலஶேகரயோகிவாஹாந்।
பக்தாங்க்ரிரேணுபரகாலயதீந்த்ரமிஶ்ராந்
ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநிம்ப்ரணதோஸ்மிநித்யம்॥

(இ-ள்.)

பூதம்	பூதத்தாழ்வாரையும்
ஸரஶ்ச	ஸரஸ்ஸில்அவதரித்தபொய்கையாழ்வாரையும்
மஹதாஹ்வய	பேயாழ்வாரையும்
பட்டநாத	பெரியாழ்வாரையும்
ஸ்ரீபக்திஸார	திருமழிசையாழ்வாரையும்
குலஶேகர	குலஶேகராழ்வாரையும்
யோகிவாஹாந்	திருப்பாணாழ்வாரையும்
பக்தாங்க்ரிரேணு	தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரையும்
பரகால	திருமங்கையாழ்வாரையும்
யதீந்த்ரமிஶ்ராந்	பூஜ்யராகியயதிராஜரையும்
ஸ்ரீமத்	ஐஶ்வர்யயுக்தராகிய
பராங்குஶமுநிம்	நம்மாழ்வாரையும்
நித்யம்	நிரந்தரமும்
ப்ரணத꞉	ஸேவித்தவன்
அஸ்மி	ஆனேன். (எ-று.)

இதனநுவாதம்.

பூதத்தாழ்வாரையும், பொய்கையாழ்வாரையும், பேயாழ்வாரையும், பெரியாழ்வாரையும், திருமழிசையாழ்வாரையும், குலஶேகராழ்வாரையும், திருப்பாணாழ்வாரையும், தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரையும், திருமங்கையாழ்வாரையும், யதிராஜரையும், நம்மாழ்வாரையும், நிரந்தரமும் ஸேவித்தவன் ஆனேன் என்பதாம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉.

ஸ்ரீ வரவரமுநயே நம꞉.

பெரியாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பல்லாண்டு

தனியன்கள்.

(க) குருமுகமநதீத்ய ப்ராஹ வேதாநஶேஷாந்
நரபதிபரிக்லுப்தம்ஶுல்கமாதாதுகாம꞉
ஶ்வஶுரமமரவந்த்யம்ரங்கநாதஸ்யஸாக்ஷாத்
த்விஜகுலதிலகம்தம்விஷ்ணுசித்தம்நமாமி॥

(இதனதுபதப்பொருள்.)

ய꞉	எந்தப்பெரியாழ்வார்
நரபதி	ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிறராஜனால்
பரிக்லுப்தம்	ஏற்படுத்தப்பட்ட
ஶுல்கம்	வித்யாஶுல்கத்தை
ஆதாதுகாம꞉	க்ரஹிப்பதற்கு ஆசையுள்ளவராய்
குருமுகம்	ஆசார்யமுகத்தால்
அநதீத்ய	அப்யஸிக்காமலே
அஶேஷாந்	ஸமஸ்தமாகிய
வேதாந்	வேதங்களை
ப்ராஹ	உபந்யஸித்தாரோ
ரங்கநாதஸ்ய	ஸ்ரீரங்கநாயகனுக்கு
ஸாக்ஷாத்	ப்ரத்யக்ஷமாய்
ஶ்வஶுரம்	மாமனாரும்
அமர	தேவதைகளால்
வந்த்யம்	ஸ்தோத்ரம்செய்தற்குத்தக்கவரும்
த்விஜகுல	ப்ராஹ்மணவம்ஶத்தாருக்கு
திலகம்	அலங்காரபூதருமாகிய
தம்விஷ்ணுசித்தம்	அந்தப்பெரியாழ்வாரை
நமாமி	ஸேவிக்கிறேன் (எ-று.)

இதன் தாத்பர்யம்.

எந்தப்பெரியாழ்வார் ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற அரசனாலேற்படுத்தப்பட்ட வித்யாசுல்கத்தை க்ரஹிப்பதற்கு ஆசையுள்ளவராய், ஆசார்யோபதேசத்தால் அப்யஸிக்காமலே ஸர்வவேதங்களை உபந்யஸித்தாரோ, ஸ்ரீரங்கநாயகனுக்கு மாமனாரும், தேவர்கள் வணங்கத்தக்கவரும், ப்ராஹ்மணவம்சத்துக்கு அலங்காரபூதருமாகிய அந்தப்பெரியாழ்வாரை ஸேவிக்கிறேன் என்பதாம்.

இருவிகற்பநேரிசைவெண்பா.

(க) மின்னார்தடமதில்சூழ் வில்லிபுத்தூரென்றொருகாற்
சொன்னார்கழற்கமலஞ்சூடினோம் —முன்னாள்
கிழியறுத்தா னென்றுரைத்தோங் கீழ்மையினிச் சேரும்
வழியறுத்தோ நெஞ்சமே வந்து.

(இதன் பதப்பொருள்.)

மின்	மின்னுதல்- மணிகளாலொளிவிடுதல்
ஆர்	நிறைந்த- அதிகமான
தடம்	அகலப்பரப்பும், உயர்ந்தோங்குகையுமுள்ள
மதில்	திருமதிலாலே
சூழ்	வளைக்கப்பட்ட
வில்லிபுத்தூர்என்று	ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்று
ஒருகால்சொன்னார்	ஒருதரம் உச்சரித்தவருடைய
கழற்கமலம்	திருவடித்தாமரைகளை
சூடினோம்	விசேஷவஸ்துவாகமுடித்தோம்
முன்னாள்	பரதத்வம்வெளியாகாதகாலத்தில்
கிழி	பொருண்முடிப்பை
அறுத்தானென்று	அறுத்துவெளியிட்டவனென்று
உரைத்தோம்	சொல்லப்பெற்றோம்ஆகையாலே
கீழ்மை	நரகத்திலே
இனி	இனிமேல்
சேரும்	முன்போற்செல்லுகிற
வழி	மார்க்கத்தை
அறுத்தோம்	அழப்பண்ணினோம்
நெஞ்சமே	மநஸே
வந்து	ஸம்ஸாரரஹிதராய்வந்து. (எ-று.)

இதன் தாத்பர்யம்.

மநஸே, ரத்நவிதமான திருமதில்சூழ்ந்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்று ஒருதரம் உச்சரித்தவருடைய திருவடிகளை சிரஸாவஹித்தோம், வித்யாசுல்கத்தையறுத்து பரதத்வத்தைவெளியிட்டவனென்றுசொல்லப்பெற்றோம், ஆகையால் இனிநரகத்தில் முன்போற்செல்லுகிற மார்க்கத்தைநீங்கினோம் ஸம்ஸாரரஹிதராய்வந்து என்பதாம்.

(உ) பாண்டியன்கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்
றீண்டியசங்கமெடுத்தூத— வேண்டிய
வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

(இ - ள்.)

பாண்டியன்	ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிறபாண்டியராஜன்
கொண்டாட	மேன்மேலேத்த
பட்டர்பிரான்	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத்தலைவன்
வந்தானென்று	எழுந்தருளினானென்று
ஈண்டிய	கூடின- அநேகமான
சங்கம்எடுத்து	சங்குகளைக்கொண்டு
ஊத	அநேகர்த்வநிக்க
வேண்டிய	அக்காலத்துக்கு ஆவச்யகமாகிய
வேதங்கள்	வேதார்த்தங்களை
ஓதி	தெரியச்சொல்லி
விரைந்து	தாமதியாமல்
கிழி	வித்யாசுல்கமாகியபொருண்முடிப்பை
அறுத்தான்	அறுத்தவனுடைய
பாதங்கள்	திருவடிகளே
யாம்	நாங்கள்
உடைய	ஆச்ரயமாகவுடைய
பற்று	ஆதாரம். (எ - று.)

இதன் தாத்பர்யம்.

ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிறபாண்டியராஜன்கொண்டாடும்படி வேதார்த்தங்களைத்தெரியச்சொல்லிக் கிழியறுத்த பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகளே எங்களுக்கு ஆச்ரயம் என்பதாம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வரவரமுநயே நம:

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருப்பல்லாண்டு

வ்யாக்யாநம்

அவதாரிகை.

"பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்" என்றும், "ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்" என்றும், ஸர்வஸ்வாமியாகவும், ஸர்வநியந்தாவாகவும், ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்து, சேதநஸ்வரூபத்தை "யஸ்யாஸ்மி" என்றும், "பரவாநஸ்மி" என்றும், "தாஸோऽஹம் வாஸுதேவஸ்ய" என்றும், "ஜ்ஞாநாநந்தாமலாத்மக:" என்றும், நிரூபித்து, இந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான ஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாநாநுரூபமான வ்ருத்தியும் ப்ராப்யமாயிருக்க, அயஃபிண்டத்துக்கு அக்நிஸம்பந்தத்தால்வந்த தாஹகத்வம்போலே, சேதநர் அசித்ஸம்பந்தத்தாலே, தேஹோऽஹம், ஈஶ்வரோऽஹம் என்று அஹங்கரித்து, ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களிலே மமதாபுத்தியைப்பண்ணி, இப்படி ப்ரவாஹரூபேண நித்யமான அஹங்காரமமகாரங்களாலே, ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்வாமித்வ நியந்த்ருத்வங்களைத் தங்கள்பக்கலிலே அத்யவஸித்து, ஸ்வாதந்த்ர்யமான பாரதந்த்ர்யத்தில் விமுகராய், அந்யஶேஷத்வாதிவிஷயத்திலே ப்ரவணராய், அத்தால் வந்த ராகத்வேஷாதிகளாலே ஆஹிதராய்ப்படுகிற ஜந்மமரண வேதனைகளை அநுஸந்தித்து, நிரவதிககருணாஶாலியான ஸர்வேஶ்வரன், "ஶாஸநாஜ்ஞாநஸ்தம்" என்கிறபடியே, தத்வஹிதங்களையறிந்து நல்வழிபோகைக்குடலாக ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தருளினான். "ஹதோபஸ்த்வா ஸதீஶ்வரே ப்ரபோ। ஜ்ஞாநம் ப்ரதீபவிகாரணி கொதுகாதி" என்னக்கடவதிறே. இந்த ஶாஸ்த்ரப்ரதாநமும் வாஸநாருசிரஹிதமாகையாலே அகிஞ்சித்கரமாக, ஓலைப்புறத்தில்செல்லாத தேஶத்திலே படையெடுத்துவிடும் ராஜாக்களைப்போலே, ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண வந்தவதரித்து, "பித்ருவசநநிர்தேஶாத்। ஸ்வா

ஜ்யேஷ்டாஸநாச" என்று, பித்ருவசநபரிபாலநாதிகளை அநுஷ்டித்தருளியும், இளையபெருமாளை யிட்டுவித்துவகுத்த விஷயத்தில் ஶேஷவ்ருத்தியே இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்னுமிடத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தருளியும், "ராஜ்யஞ்சாஹமஞ்சாராமஸ்ய" என்றுகொண்டு, இந்தவ்ருத்திக்கடியானபாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வானையிட்டு ப்ரகாஶிப்பித்தருளியும், இந்தபாரதந்த்ர்யகாஷ்டையை "ஶத்ருக்நோ நித்யஶத்ருக்ந:" "ஹரதே நநீத:" என்றுகொண்டு, ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வானையிட்டு ப்ரகாஶிப்பித்தருளியும், க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்தருளி அநந்தஸாரஶாஸ்த்ரங்களை அருளிச்செய்தருளியும், "யஜ்ஞாவாரதிஶ்ரேஷ்ட:" என்று, ஶ்ரேஷ்டஸமாசாரம் கர்தவ்யமென்று உபதேஶித்தருளியும், இப்படி பஹுப்ரகாரத்தாலே ஆத்மாக்களுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தருளினவிடத்திலும், பெரியவன்தாழுநின் றுவசித்த இம்மஹாகுணத்திலே "அவஜாநந்திமாம் மூடா:" என்கிறபடியே அநீஶ்வரமாகிறதோஷத்தைஆவிஷ்கரித்துக்காற்கடைக் கொள்ளுகையாலே, அவையும் கார்யகரமாயிற்றில்லை; இனிப்பார்வைவைத்து ம்ருகம்பிடிப்பாரைப்போலே, ஸஜாதீயபாவத்தாலே சேதநரை வஶீகரிக்கவேணுமென்றுபார்த்தருளி, பெரியாழ்வாரை அவதரிப்பித்தருளினான். இவ்வாழ்வார் ஸஹஜதாஸ்யத்தையுடையராகையாலே ஸமஸ்தவிஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்து காலக்ஷேபம்பண்ணியருளவேணுமென்றுபார்த்தருளி, அதுசெய்யுமிடத்திலும் அவனுகந்தவடிமையே கர்தவ்யமென்று அநுஸந்தித்து, அவதாரங்களை ஆராய்ந்தவிடத்தில், கம்ஸனுக்குப்பணிசெய்துபோந்த மாலாகாரர் அகத்திலேயெழுந்தருளி, பூவையிரந்து, அவன்தான் "ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ மமகேஹமுபாகதௌ। தந்யோऽஹம் அர்ச்சயிஷ்யாமி இத்யாஹ மால்யோபஜீவநம்" என்றுகந்து சூட்டச் சூடியருளினபடியைஅநுஸந்திக்கையாலே, இவ்விஷயத்துக்குப் பூவிடுகையொழிய வேறுகர்தவ்யமில்லை நமக்கென்று, திருநந்தவநஞ்செய்கையிலே உத்யோகித்தாரொருவரிறே. இன்னமும், மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் இவருக்குவெடுவாசியுண்டு, அவர்கள்தந்தாமுடையஅபேக்ஷிதங்களை எம்பெருமானாலேபெற நினைத்திருப்பார்கள், இவர்தம்மையழிய மாறிவரும்ஸமஸ்தஶக்தியையேதமக்குபுருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பர், அவர்கள் ஈஶ்வரனைக்கடகாகப்பற்றித்தந்தாமுடையஅநிஷ்ட

த்தியைப்பண்ணாநிற்பர்கள், இவர்தாங்கடாக நின்று அவனுக்கு என் வருகிறதோவென்று பயப்பட்டு அந்தபயநிவ்ருத்தியிலே யத்நம்பண்ணாநிற்பர், இப்படி மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்குண்டான நெடுவாசிபோலே, மற்றைப்ரபந்தங்களிற்காட்டில் திருப்பல்லாண்டுக்கு நெடுவாசியுண்டு, வேதமென்ன, ததுபப்ரும்ஹணமான இதிஹாஸ புராணங்களென்ன, இவைபோலே அதிக்ருதாதிகாரமாயிராது. ஸர்வாதிகாரமான திருவாய்மொழியிலுண்டான அருமையுமிதுக்கில்லை "அரியயனரனென்னு மிவரையொன்றநும்மனத்துவைத்து" என்றும், "முனியேநான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்றும், உபக்ரமந்தொடங்கி உபஸம்ஹாரத்தளவுஞ்செல்ல த்ரிமூர்த்திஸாம்யத்தை யருளிச்செய்கையாலே. "ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ஶிவம் ப்ரஹ்மாவதார:" என்று, தேவஸஜாதீயனும், மநுஷ்யஸஜாதீயனும் வந்தவதரித்தாற்போலே, ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே வந்தவதரிக்கையாலே வந்த ஸாம்யமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டும் அருமையாதல், "நீராய்நிலனாய்" என்றுதொடங்கி, "சிவனாயயனானாய்" என்று, சேதநாசேதநவஸ்துக்களோடே ஸாமாநாதிகரிக்கையாலே, இந்தஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் ஈஶ்வரனுடை சேதநாசேதநங்களுக்குண்டான வ்யாப்யவ்யாபகபாவமில்லாத ஸம்பந்தமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டும் அருமையாதலில்லை இப்ரபந்தத்துக்கு. இன்னமும் மஹாபாரதம்போலே பெரும்பரப்பாய், இன்னது சொல்லிற்றென்று நிர்ணயிக்கவொண்ணாதாயிருக்குங்குறையுமின்றிக்கே, ப்ரணவம்போலே, ஸங்க்ஷிப்தமுமாய், ஸகலவேதார்த்தமும் அதுக்குள்ளே காணவேண்டி, அதுதெரியாதே தேடவேண்டிவரும் அந்தக்குறையுமின்றிக்கே, பன்னிரண்டு பாட்டாய், ஶாஸ்த்ரங்களை நீக்கி உத்தேஶ்யமான ஸகலார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே, இது ..., இன்னமும் இந்தப்ரபந்தந்தன்னை அபிமானித்தவன்கையிலே பரத்வத்தைக் கைப்படுத்தவல்ல ஶக்தியையுடைத்தாகையாலே வந்தவேற்றமுண்டு- "பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டு" என்றிறேயிதுக்குஃபலம். இப்ரபந்தம் அவதரித்தபடியென்னென்னில்- ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜா யாஜிகளைகையாலே, புரோஹிதரான செல்வநம்பியை பரதத்வநிர்ண

யப்ரவர்த்தகமாக. ஸ்வர்க்கஹவிஸ்ஸுக்கு விரகென்னென்ன, "பரத்ரஹேதோரிஹ ஜந்மநா" என்கிறபடியே, வித்வான்களைத்திரட்டி வேதார்த்தநிர்ணயத்தைப்பண்ணி, அவ்வழியாலே பரதத்வநிர்ணயம்பெறவேணுமென்றுசொல்ல, அவனுமப்படியே பஹுத்ரவ்யத்தை வித்யாஶுல்கமாகக்கட்டி வித்வான்களை ஆஹ்வாநம்பண்ணிச்செல்லுகிறவளவிலே, வடபெருங்கோயிலுடையான், ஆழ்வாரையிடுவித்து ஸ்வப்நத்திலே வேதாந்தார்த்தத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக, நீர்போய், கிழியறுத்துக்கொண்டுவாருமென்றருளிச்செய்ய, அது வித்யாஶுல்கமாக நிர்பந்ததொன்றன்றோ, கையில்கொட்டுத்தும்பைக்காட்டிக் கிழியையறுக்கலாமோவென்ன, அது உமக்கு பரமோ, நாமன்றோ வேதார்த்தப்ரதிபாதநத்துக்குக் கடவோமென் றாழ்வாரை நிர்ப்பந்தித்தருள, ஆழ்வாரும் பாண்ட்யவிஷயராஜதாநியிலே யெழுந்தருளினவளவிலே, செல்வநம்பியும், ராஜாவும், ஸ்வப்நவ்ருத்தாந்தப்ரகாரமாக ப்ரத்யுத்கமநமாக ஸம்மாநம்பண்ண, அத்தைக்கண்டவித்வான்கள், ராஜாவையுபேக்ஷிக்க, அவ்வளவிலே, செல்வநம்பியும் ஆழ்வாரைத்தெண்டனிட்டு, வேதாந்தார்த்தமாகிற பரதத்வநிர்ணயத்தையருளிச்செய்யலாகாதோவென்ன, ஆழ்வாரும்- "தத்வம் யதீவிரேண யாவதம் ப்ரவக்ஷ்யதி" என்று, ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாற்போலேயும், ஸ்ரீபராஶரப்ரஹ்மர்ஷி வரப்ரதாநத்தாலே ஸர்வஜ்ஞனானாற்போலேயும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸகலவேதார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, வேதாந்தார்த்தமான பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்தருள, அபிஷேகம்பண்ணுவித்த வித்வான்களோடு, அந்தஸ்தராஜாவோடு, வர்ஷியற, ஸர்வரும்விஸ்மிதராய், ஆநந்தம், இவரையானையிலேயேற்றி, ராஜாஸபரிகரராய்ச்சேவித்துக்கொண்டு, நகரிவலம்வருகிற மஹோத்ஸவத்தைக்காண்கைக்காக, பக்தர்களை ப்ரஹ்லாதம்பண்ணும்ஸமயத்திலே காதாவிதாக்ஷகாணவாஹரித்துவருமாபோலே, பிராட்டியோடேகூட ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு, ஈஶ்வரன்ஸந்நிஹிதனாக, தத்பரிகரமாக ப்ரஹ்மாதிதேவதைகளும் ஆகாஶத்திலேநெருங்கிநிற்கிற இத்தையெல்லா ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார், ஸ்வஸந்நிதியைக்கண்டிருமாவாதே, ஸமஸ்தப்ரஸாதத்தாலே நிரவதிகஶக்தியைப்பெற்று, அவனுடைய ஸௌகுமார்ய, ஸர்வஶக்தி, ஸர்வார்த்தாதிகளை ப்ரதிபஸ்திப்பதற்கு முன்

னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்யஸௌகுமார்யங்களைக்கண்டு, காலாதீதமான தேசத்திலேயிருக்கிற வஸ்து ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணுகிறதேசத்திலே ப்ரத்யக்ஷவிஷயமாவதே, இவ்வைலக்ஷண்யத்துக்கென்ன தீங்குவருகிறதோவென்னும் அதிஶங்கையாலே, ஆனைமேலேகிடந்த மணிகளைத்தாளமாகக்கொண்டு, இந்தஸௌந்தர்யஸௌகுமார்யங்களுக்குத் தீங்குவாராதே, நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்று, திருப்பல்லாண்டுபாடுகிறார். ஸ்வாபாவிகஸௌஹார்த்தத்தையாலே, ஒன்றுமொரு குறையின்றிக்கே, ஸர்வஜ்ஞனுமான ஸர்வேஶ்வரனைக்கண்டால், தம்முடைய மங்களங்களை அவன்பக்கலிலே ப்ரார்த்திக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, தாமவனுக்கு மங்களங்களை ஆஶாஸிக்கை அஸம்பாவிதமன்றோவென்னில், முகப்பிலே ப்ரத்யக்ஷவிஷயமான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே, ப்ரேமஸ்வபாவமான அதிப்ரவணமாய்க்கொண்டு அழுந்தி, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வஶக்தித்வத்தையும், ஸ்வஶக்தியையும், மறக்கையாலே, அவன் ஶக்தியையே தமக்கு ஶக்தியாகக்கொண்டு, மங்களாஶாஸனம்பண்ணுகை ஸம்பவம். அவன் ப்ரேமம் ப்ரவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாதல், அநர்த்தத்துக்குப்பரிகாரமாதலொழிய, அதிகேட்டைப்பண்ணுமென்னுமிடத்தில், ப்ரமாணமென்னென்னில், அதுஶிஷ்டாசாரஸித்தம். "ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தாஸ்தருண்யஶ்ச ஸாயம்ப்ராத: ஸமாஹிதா: । ஸர்வாந்தேவாந்நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யஶஸ்விந:" என்று, திவாராத்ரவிஶ்ராமமற, தேவதைகளை ரக்ஷித்துப்புகழ்படைத்துப்போந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களுக்கு ரக்ஷகமாக, அயோத்யாவாஸிஜநங்கள், பெருமாளால் தங்களுக்குவரும் ரக்ஷையைமறந்து, தேவதைகளின் காலிலேவிழுந்தார்களிறே; பிராட்டியைத் திருமணம்புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, ஸ்ரீபரஶுராமாழ்வான்வந்து தோன்றினவளவிலே, தாடகாதாடகேயருடைய நிரஸநங்களைக் கேட்டிருக்கச்செய்தேயும், அஞ்சி "க்ஷத்ரரோஷாத் ப்ரஶாந்தஸ்த்வம் ப்ராஹ்மணஶ்ச மஹாயஶா: । பாலாநாம் மம புத்ராணாமபயம் தாதுமர்ஹஸி" என்று, ஶரணம்புக்கு, அவன்தோற்று மீண்டுபோனானென்றுகேட்டபின்பு, "புநர்ஜாதம் ததா மேநே ஸுதமாத்மாநமேவ ச" என்கிறபடியே, தானும்பிள்ளைகளும் மறுபிறவிபிறந்ததாக நினைத்தி

ருந்தார்களிறே சக்ரவர்த்தியும்; ஸ்ரீகௌஸல்யையாரும் "யந்மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதாகல்பயத்புரா" என்று, விஶ்வாமித்ராஶ்ரமாதிகளால்வந்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை விஶ்லேஷித்து மங்களாஶாஸநம்பண்ணினாளிறே; ஸ்ரீதண்டகாரண்யவாஸிஜநங்களும் "தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்மசாரிண: । மங்களாநி ப்ரயுஜ்யாத ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருடவ்ரதா:" என்று, தங்களாபந்நிவ்ருத்திக்கும், அபிமதஸித்திக்கும் இவனை ரக்ஷகனென்றே ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணுகிறவர்கள், இவர்ஸந்நிதியானவாறே யவற்றை மறந்து, இவர்வடிவழகிலே துவக்குண்டு, மங்களாஶாஸநம்பண்ணினார்களிறே. அதுமாத்ரமன்றிக்கே, தலைநீர்ப்பாட்டிலே இவரேற்றமெல்லாமறியும்பிராட்டி, இவரழகுக்குத்தோற்று "பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரமஸிதேக்ஷணா । ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ" என்றுதொடங்கி, "பூர்வாம் திஶம் வஜ்ரதர:" என்று, திக்பாலகர்களையிவர்க்கு ரக்ஷகராகவபேக்ஷித்தாளிறே; இன்னமும் "ஜாதோஸி தேவதேவேஶ ஶங்கசக்ரகதாதர । திவ்யரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதேநோபஸம்ஹர" என்று, அயர்வறுமமரர்களதிபதி அவ்வடிவோடேவந்தவதரித்தானென்று, இவனுடையபெருமையையறிந்திருக்கிற தஶையிலேயும், ஸம்ஶயத்தாலே இவ்வடிவையுபஸம்ஹரிக்கவேணுமென்றாரிறே ஸ்ரீவஸுதேவர். "உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதுர்புஜம் । ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மந:" என்று, ஸர்வாத்மந் என்று ஸர்வாந்தராத்மியென்றும், சதுர்ப்புஜமென்று அவனுடைய ஐஶ்வர்யாதிகளையுமறிந்திருக்கச்செய்தேயும், ஸம்ஶயத்தாலே இவ்வடிவை யுபஸம்ஹரிக்கவேணுமென்றாளிறே தேவகிப்பிராட்டியும்; இவ்வர்த்தம் ஸகலப்ரஸித்தம். அநேககாலம் தபஸ்ஸுபண்ணிப்பெற்று, ப்ரியதமனாய் அதிஸுந்தரனுமான புத்ரனளவில், ஒருவிரோதமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும், செல்லாநின்றதும் வாராநின்றதும் ப்ரேமாந்த்யத்தாலே பயஹேதுவாகக்கடவதிறே மாதாவுக்கு. தன்னைக்கடங்காதவிற்பிடிமாணிக்கத்தைப் பெற்றவன், அத்யாஶ்சர்யமாயிருக்கச்செய்தேயும், அதுக்கென்ன விரோதம்வருகிறதோவென்று, காற்றசங்கிலும் பயப்படாநிற்கு

மிறே. ஸுவ்யக்த ஸம்ஸ்தானங்களான ஹஸ்தாதிகளுடைய ஸந்நிதியிலே. அவித்தானபோதானங்களாகநின்றன "ஸர்வஜ்யோதிர்மயம் வபு:" என்றும், "பரஞ்சோதி நீபரமாய்" என்றும், சொல்லுகிற படியே, திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையுடையவனாய், நிரதிசயவைலக்ஷண்ய யுக்தனாய், நிரதிசயஸௌந்தர்யனான எம்பெருமானைக்கண்டால், ஸர்வஜ்ஞனான ஆழ்வார் கலங்கச்சொல்லவேணுமோ, ஆகையாலே, ராவணாதிராக்ஷஸபூயிஷ்டமாய், காமஸ்வார்த்தப்ரதமான இத்தேசத்திலே, இவ்விலக்ஷணவிஷயத்தைக்கண்டருளி, இவ்விஷயத்துக்கென்னவழியாலே தீங்குவருகிறதோவென்று ஐயப்பட்டு, தத்பரிஹாரார்த்தமாகத் திருப்பல்லாண்டுபாடுகிறார். ஸர்வஸ்வம் ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கிற இவர், ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவத்தைமாறடி, ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாநமன்றோ வென்னில், அதிசயிதமானவிபரீதஜ்ஞாநமாயிற்று ஸௌந்தர்யம், விஷயவைலக்ஷண்யமடியாகவந்ததாகையாலே அவ்வைலக்ஷண்யம் பூர்ணமாக நடவாதிருக்கையாலே, ஸர்வஸ்வப்ரதமாகக்கடவது. இன்னமும், சேஷசேஷிபாவஜ்ஞாநஸந்தானம், சேஷிக்கதிசயத்தைவிளைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, தத்விஷயமாக மங்களாசாஸநம்பண்ணுகை வேதசாஸ்த்ரம். அந்த சேஷபூதரானவர் தன்னையழியமாறியேயாகிலும் ஸ்வாமிக்கு ஸம்ருத்தியையாசாஸிக்கைபிறே; இவ்வேதார்த்தம்பிறே திருப்பல்லாண்டினால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. இப்ரபந்தத்தில் முன்னிரண்டுபாட்டாலேதாம் மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறார், அத்தால் தமக்கு ஸம்ருப்திபிறவாமையாலே, மேல்மூன்றுபாட்டால் மங்களாசாஸநம்பண்ணுகைக்கு அநுகூலரானவர்களையும், கைவல்யர்களையும், ஐச்வர்யார்த்திகளையும், அழைக்கிறார்; அதுக்குமேல் மூன்று பாட்டாலே, ஆஹூதரானவர்களிவரோடே ஸங்கதராகிறார்கள்; அதுக்குமேல் மூன்றுபாட்டாலே, அவர்களோடே திருப்பல்லாண்டு பாடியருளுகிறார்; மேலிற்பாட்டு ஸங்க்ரஹதி.

✽✽✽✽✽✽✽✽✽✽✽

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீவரவரமுநயே நம:.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பல்லாண்டு

அரும்பதம்.

அவதாரிகை.

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்வாசார்யநியமநத்தாலே திருவாய்மொழிக்கு இருபத்துநாலாயிரமாக ஒருவ்யாக்யாநஞ்செய்தருளி, பின்புள்ளவையான இருபத்துமூன்று திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் தெரிய வ்யாக்யாநஞ்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, வேதத்துக்கு ஓம் என்னுமதுபோல் உள்ளதுக்கெல்லாஞ்சுருக்கான திருப்பல்லாண்டுக்கு வ்யாக்யாநஞ்செய்தருளக்கோலி, ஸ்தோத்ரவைலக்ஷண்யஸூசகமாக இப்ரபந்த வைபவத்தை ப்பலபடியாலும் உபபாதித்துக்கொண்டு, ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷண்யத்தையுஞ்சுருங்க அருளிச்செய்கிறார். "பதிம்விச்வஸ்ய" இத்யாதிமேலிற் பாட்டு ஸங்க்ரஹதியென்னுமவும்.

இதிலும் வேதவேதாந்தஜீவநாயகமாகப்பெரியாழ்வாரை ஸர்வேச்வரன் அவதரிப்பித்தருளினனென்றருளிச்செய்யத்திருவுள்ளம்பற்றி, கவிஷ்க்கையிடுகிறார் "பதிம்விச்வஸ்ய" இத்யாதி. எடுத்தஸம்ப்ரதிக்கயோக்யமாவைஸ்வாமியாகவும்ஸ்வஸ்தியைநாவாசவும் என்றது—ஸ்வாபாவிகமானஜ்ஞாநமாவது-சேஷத்வ தனுக்குசேஷியக்கல் கைங்கர்யமேகதர்க்யமென்கிறஜ்ஞாநமென்கை-ப்ரதியும் என்கிற ஜ்ஞாநங்களுக்குண்டாம்படி கவிக்கல்வேணுமென்றுசேஷம்-தாதாத்ம்யமாவது-அஹைதப்ரதி-வேதநர் என்றது நிரும்மேலும் அபயிக்கிற அ-அஹங்காரமமகாரஹேது அவித்யாதிப்ரவ்ருத்தியாலேயென்றது- உத்தாயத்துக்குப்ரமாணம் "ஹநிஷ்ட"இத்யாதி-ஸ்வபாவ- நல்லதும்-தீயதும்- "ஜ்ஞாநாவஸ்வப்ரத்நாயாபசர்விஜிதாநாம் தாவேவஹஜகேஜஸ்பை தைமோதிரயக:" என்கிறவசநத்தை யுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்இந்த ஸாஸ்ப்ரதாயமிதித்யாதி-அக்கிதிதமென்றது-அநேகவிஷயங்களில் ஸகாருகமென்றபடி- எடுத்துவிடுகையாவது- ஸேஜையைத்திரட்டிக்கொண்டுபோகை- பெருமாள் ஸாமாந்யமிதிதொன்று தோற்றுகைக்காகவஞ்தவிஷயத்தில் என்றது—என்றுகொண்டு என்றது-என்றுசொல்லப்பட்டுக்கொண்டிருக்

றதென்றபடி - இளையபெருமாளை ப்ரவர்த்திக்கைக்காக இத்தஸ்திக்கடியானை வாத்ஸல்யமென்றது - இந்த்ரஸ்திக்கு ... தைப்போலேயிருக்கை - ஸ்ரீபரதாழ்வானிலும் ஆயிரந்தோற்ற இந்த பாரதந்த்ர்யகாஷ்டையென்றது - "அவஜாநந்தி" அவஜ்ஞாநம் கடாக்ஷி - இத்தைப்பற்றக்காரகமாகக்கொள்ளுகையாலே என்றது - "ஆசார:" என்கிறதைப்பற்றக்கார்யகரமாயிற்றில்லை யென்கிறது - பார்வையென்றது - ஆர்ப்பிடிக்கஸாதநமாகவைத்த ம்ருகம் - பார்வைவைத்து ம்ருகம்பிடிப்பாரைப்போலே யென்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தாலே ஆழ்வாருடைய அவதாரம் கார்யகரமென்றுதோற்றுகிறது - இத்தால் பகவானுக்களாலும் அவதாரங்களாலும் திருந்தாதாரும் ஆழ்வாராலே திருந்தினார்களென்று வைபவஞ்சொல்லிற்றாயிற்று - ஆக பகவான் ஆழ்வாரை அவதரிப்பித்து வேதநரை வசீகரிக்கப்பார்த்தான் என்கிறார்கள் - இப்படி ஆழ்வாராலே வேதநர் திருந்துகைக்கு இவ்வாழ்வார்க்குள்ள ஏற்றம் என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் இவ்வாழ்வார் இத்யாதி - "எழாட்காலும்பழிப்பிலோம்நாங்கள்" என்கிறுக்கையாலே, ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையவராகையாலே யென்றது - அவனுகந்த அடிமையென்கையாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநவான்ய ராவதிக்கிறார் - அவதாரங்களை யித்யாதிக்குக்கருத்து ராமாவதாரத்தில் கிம்வதந்த லக்ஷ்மீவாதிகள் ஸ்வயம்வராகையாம் - இளையபெருமாள் தாமே பின்தொடருகையாலும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸஹாவஸ்தி அவனிரந்தபோதும் நீர்வார்த்துக்கொடுத்து ஔதார்யம்பெற்றுப்போகையாலும், இவ்வவதாரத்தில் ஸ்வாபாவநந்தன் னை அவனிரக்கத்தானுகந்து பூவிட்டானென்கிறது—எற்றமிறேயென்று பூவிடுகையாலே, தாமுமுத்யோகித்தாரென்று "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்கிற மற்றையாழ்வார்களிலும் ஏற்றமருளிச்செய்கிறார் இன்னமுமித்யாதி - வாசிதன்னை உபபாதிக்கிறார் அவர்களித்யாதி - தந்தாமுடைய ஸம்ருத்திகள் என்றது - க்ருஷ்ணவைத்ருஷ்ணங்களால் தங்களுக்குண்டான தளைப்புஹர்ஷவத்ருத்தியென்றது - ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தாலுண்டான தளைப்பு - இவ்வாசிதன்னை ப்ரபந்தத்தை விவரிக்கிறார் அவர்கள் ஸஹானையித்யாதி - கடாக்ஷபரிசையாக; - ரக்ஷகமாகவென்றபடி - ஆக வஸ்த்ரவைலக்ஷண்யத்தையருளிச்செய்தாராய், இத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகக்கொண்டு ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யத்தைப்பலபடியாக அருளிச்செய்கிறார் இப்படிமற்றையித்யாதி - வாசியெப்படியென்ன, வேதம் இத்யாதி - ஸயிநூதாயிகாரிணாம்தேவஸ்தாயிகாரோயஸ்திநதீவி த்ரமா:; ஆனால், ஸகாயிகாரமாகத்திருவாய்மொழியுண்டே, இதுக்கிலும்

அதிசயமென்னென்ன, ஸவேர்ந்த்ரர்:- அதுக்கருமையேதென்ன, "அரியயன்" இத்யாதி - "ஒன்றநும்மனத்துவைத்து" என்றது "நன்றெழில்நாரணனான்முகனரனென்னுமிவரை" என்று ... எதக்கடாக்ஷித்து, ப்ரந்தப்பாசுரத்தையுஞ்சேர்த்து எடுத்து, ஸ்வாரஸ்யந்தோற்றுகைக்காக, த்ரிமூர்த்திஸாம்யத்தையருளிச்செய்கையாலே யென்று நிஷேதிக்கைக்கு ப்ரஸக்திவுண்டாகுஞ்சொல்லுகையாலேயென்றபடி - "மனப்பட்டதொன்றே" என்றவிடத்திலும், "இருபசையறுத்து" என்றவிடத்திலும், "முனியே" என்றவிடத்திலும் ஸாம்யநிஷேதம் ஸுவ்யக்தமிறே - "அரியயன்" இத்யாத்யம்சத்தில் ஸாம்ய ப்ரஸக்திக்கு நிர்வாஹங்காட்டுகிறார் - "த்ரயோவிஷ்ணுஶிவம்" - முழுச்சொல்லவ்யயம் - "விஷ்ணுஶிவயோரைக்யே" என்றபடி - "முனியேநான்முகனே" என்ற இடத்திலே ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிர்வாஹங்காட்டுகிறார் - "நீராய்" இத்யாதி - ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு - "முனியேநான்முகனே" என்றதில் ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கென்றபடி - வ்யக்தித்வலக்ஷணமாவது - பிரிந்திருக்கையும் பிரிந்துதோன்றுகையும் - சரீராத்மபாவ ஸம்பந்தங்களாகையாலேவந்த ஸாமாநாதிகரண்யத்தையும் இதுக்கில்லை ஸம்பந்தமாயிருக்குமென்கிறார் இன்னமும் இத்யாதி - ஸௌஹார்த்தங்களைக்கியென்றதுக்கு "கூழாட்பட்டுநின்றீர்களை", "புகுதலொட்டோம்" என்றதிலேநோக்கு - மஹைஶ்வர்யத்தையென்றதுக்கு "மண்ணுமணமுங்கொண்மின்" என்றதிலேநோக்கு - உண்டென்கைக்கு நியாமகமெங்கேயென்ன, "பரமாத்மனை" இத்யாதி - ஆக ஸகாயிகாரமாயும் நிர்வாஹகவேண்டும் அருமையுமின்றிக்கே பன்னிரண்டு பாட்டாகையாலே, ஸங்க்ரஹமாயும் நிகிலவைதிகஸாரமாயும் இருக்குமென்றருளிச்செய்து, இனியிந்த திவ்யப்ரபந்தம் அவதரித்தப்ரகாரத்தால்வந்த வைபவத்தை அருளிச்செய்யக்கருதி - தத்ஜ்ஞானாக்ரமத்தை கடாக்ஷிக்கிறார் இப்ரபந்தமித்யாதி - இதுக்குத்தரமாகமுன்கதையை அருளிச்செய்கிறார் ஸ்ரீவல்லபதேவன் இத்யாதி - யாமிநேஷணமென்று சொல்லுதல், சிறியவைப்பெரியதுவாமேபடி, கூடலென்கிற மதுரையிலிருந்து ராஜ்யம்பண்ணுகிறகாலத்திலே, அநாதரத்தோடு பரமசாஸ்த்ரமாகவருகிறவனல்லேல், ஒருப்ராஹ்மணன் அங்கொரு திண்ணையிலே கிடக்கக்கண்டு, ராஜாவும் அவனையெழுப்பி, நீ யாரென்றுகேட்க, அவனும் நான் ஒருப்ராஹ்மணன் கங்காஸ்நாநம்பண்ணிவருகிறேனென்ன, இவனுக்குப்போவதுண்டாகில் ஒருஶ்லோகஞ்சொல்லிக்காணென்ன, ப்ராஹ்மணனும் "வர்ஷார்த்தமஷ்டௌ ப்ரயதேத மாஸாந் நிஶார்த்தமர்த்தம் திவஸம் யதேத । வார்த்தக்யஹேதோர்வயஸா நவேந பரத்ர ஹேதோரிஹ ஜந்மநா ச" என்கிறஶ்லோ

க்ஷத்தைச்சொல்ல, ராஜாவும் இதைக்கேட்டு, வ்யாக்ருதநாகையாலே ஆஸ்தைத் தில்நமக்குக்குறையொன்றுமில்லை, ஸாஷ்டாங்கம்பண்ணும்படி யெங்ஙனே யென்று வ்யாகுலனாய் ...காரணமாய் என்று இவ்வளவு அங்கேயேகூட்டிக்கொள்வது. வட்பெருங்கோயிலுடையான் - வடபெருங்கோயிலாகவுடையவன், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்வாமியைச்சொன்னபடி - ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக என்ற க்ஷநமான இவருக்கு ஸ்வபத்திலேயெழுந்தருளியென்றுவிசேஷம் - கொட்டுத்தழும்பு - திருக்கைகளிற்கிணங்கள் - கொட்டு - களைக்கொட்டு - கிழியை - முடிப்பை — ஆழ்வாருமென்ற க்ஷநமான இதொரு ஸ்வபமிருந்தபடியென்னென்று விஸ்மிதராய் விஸ்வஸித்துஎன்றுவிசேஷம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய ஸம்ஸ்த்தாலேஎன்றஇடத்தில் "ஸம்வ்ருத்தநவெசவிஷ ஸம்வஸ்ஸர்க்ஷதாஜம் | உத்தாநபாதநயம்... ஜமதிம் | ததஃப்ர ஸந்நவதந ஸ்தக்ஷணா ந்ருபநந்தநஃ | தாஷ்டாவப்ரணதோஜக்ஷா ஸ்த்யுயாதாரவேயம்" என்கிறவசநங்கள் க்ஷாவ்யெயங்கள் - வெதாந்தாந்த்யமான ஸர்வமாவது - ஸர்வேஸ்வரமான க்ஷகாரத்துக்கு வாச்யனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வஸ்வாதந்த்ரன், ஸர்வகாரணபூதன், ஸர்வஸாக்ஷிபூதஸ்வரூபன், ஸர்வஜ்ஞனென்கை - ப்ரதிபாதித்தருளா என்ற க்ஷநமான கீழேகிழிதானேயறுந்துவிழவென்றுவிசேஷம் - வலம் - ப்ரதக்ஷிணம் — ப்ரஹ்ராய - தோளுக்கினியான் — இறுமாப்பு - ஸ்தவம் — ஆகப்ரபவம் யமவதரித்தபடியை அருளிச்செய்தார்கீழ் - அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வாதிவாக்யத்தைவிவரிப்பதாகத் திருப்பல்லாண்டுபாடுகையில் ஸாமக்ர்யத்தையை அநுபவிக்கிறார் சவாவெத்யாதி - வரிஹரிக்கிறார் முகப்பிலே இத்யாதி - அழுந்தி - ஸந்த்ராய் — ஸந்திவாரவஸ்யத்தாலே ரக்ஷகக்ஷாதிகளை மறந்தாரென்றுநின்றீர், ஸக்தி ஸத்ருக்குஸாயகமாகவும், ப்ரபந்நருக்கு க்ஷநஹவொவகாணமாகவும் ஸாத்ரம்சொல்லாநிற்க, இது அறிவுகேட்டைப்பிறப்பித்து ஸம்ஸாரஸாகரத்திலே மூட்டுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமென்னென்கிற ஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் ஸமவெதப்ரஸித்யாதி - அத்தை நிராகரிக்கிறார் அதித்யாதி - ஸ்ரீஷ்டாசாரத்தைக்காட்டுகிறார் "ஸ்ரீய" இத்யாதி தெவகிப்பிராட்டியும் என்னுமளவும் - "யஸ்வஸ்யோராவஸ்யா" என்று கவயித்து ஸ்தோத்ரம்தாத்யமருளிச்செய்கிறார் திவாராத்ரஇத்யாதி - திவாராத்ரவிஷமமற தெவதைகளின்காலிலேவிழுந்தார்களிறே என்ற க்ஷநமான தாடகாதாடகெயாதிஸாஸநமாகின தெவதைகளை ரக்ஷித்தென்றுவிசேஷம் - ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை - ஸளஜந்யாதிகளை - "ஜ்ஞவப்ரகாஃ" என்று ஜ்ஞாநஸ்வவஸாயத்தைநினைத்து ரக்ஷகனென்றேயெ

ன்றது - "ப்ரெக்ஷாவாநஃ" என்றத்தைப்பற்ற, ஸாபதாநந்தநம் பண்ணுகிறவர்களென்றது - ரக்ஷகனென்றதிற்கு தத்தைர்யமாகவென்றுவிசேஷம் - "ஹொதிவொக்ஷ்ய" மென்றதைப்பற்ற இவர்ஸந்நிஹிதாஇத்யாதி - அவற்றை - குவதிவ்ருத்ய ஹிதகவிஜிகளை — கர்ஸ்ஸம்மன்றிக்கே என்கையாலே கயொக்யாவாகவிகள், அக்ரவதிக, களவஸ்லியார், த்ஷணகாரண்யவாஸிகளான இவர்களைப்ராவதிக்கிறது - தலைநேர்ப்பாட்டிலே என்கையாலே ஸஞரிகளைப்ராவதிக்கிறது - தலைநீர்ப்பாடு - முதல்மடை — "ஜநவஸ்ராஜ" என்றிருக்கையாலே அழகுக்குத்தோற்றதாகுமுஸிஸம் - ஆகஸ்ரீராமாயணத்தில்ஸிஷ்டாசாரத்தைக்காட்டி, க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தங்காட்டுகிறார். இன்னமும் "ஜாதொஸி" த்யாதி - லோகப்ரஸிஷம்மி த்யாதி - இப்படிதேடிப்பிடிக்கவேண்டாதே ஸர்வலோகப்ரஸிஷமான ஸிஷ்டாசாரங்களைக்காட்டுகிறார் இவ்வயசிகத்யாதி - விற்பிடிமாணிக்கம் - வில் என்றது தெஜஸ்ஸமாய், பிடியளவும் நீண்டமணியென்னுதல்; விற்பிடிபோன்றமணியென்னுதல்; விற்பிடியென்று ராஜர்வாய், ராஜாருமானமாணிக்கமென்னுதல் — கீழ்ப்ரமாணங்காட்டி உபபத்தியுங் காட்டுகிறார் கடுகெஜஸ்ஸுக்களி த்யாதி - இபபடிப்ரஸக்தமான ஸமாதாநங்களைப்பண்ணி, ப்ரக்ருதார்த்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார் - ஆகையாலே இத்யாதி - கீழ்ச்சொன்னவர்கள் "மயர்வறமதிநலம்" அருளப்பெருமையாலும், ஞாநபக்திகளையாலும், கலக்கப்ராப்தம்; ஸாத்விகரான இவர்கலங்கி மங்களாஸாஸநம்பண்ணிற்றல், ஸார்வஜ்ஞமென்றுவென்று ஸமாதாநம் பண்ணுகிறார் - ஸஸார்வஜ்ஞ த்யாதி - ஸஸார்வஜ்ஞமாகிலும் விஷயவைலக்ஷண்யஜ்ஞானமடியாகையாலே உபாதேயமென்று பரிஹரிக்கிறார் கதொக்த்யாதி - க்ஷநஸ்யமஹிமையாலஷாதகநமாம் இன்னமும்பெத்யாதி - இதவிசேஷஜ்ஞாநமெகாந்தமாகையாலே ப்ராப்தமென்றுகருத்து - இத்தை உபபாதிக்கிறார் அநதவிசேஷத்யாதி - ஆகப்ரபாவவைலக்ஷண்யத்தை ப்ரஸாதமாக அருளிச்செய்து, ப்ரஸக்தஸமாதாநங்களையும்பண்ணி, இனிப்ரதிபாத்யவைலக்ஷண்யமருளிச்செய்யநினைத்து, அந்தவைலக்ஷண்யந்தோற்றும்படி அடுக்கிறார் - இவ்வேதாசெத்யாதி - கீழ்ப்பன்னிரண்டுபாட்டாய் என்றுநின்றீர், பன்னிருநாமப்பாட்டுக்களைப்போலே ஒருநியதி கண்டிலோமேயென்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இப்ரபந்தத்தில் இத்யாதி - பரஸிஷ்டாயாதார்த்தமாக நாயாப்ரதிபாத்யங்களை உபந்யஸிக்கிறார் என்னவுமாம் - அடியோமோடுமென்று பஹுவசநமுண்டாயிருந்தாலும், அஜ்ஞராதிப்ராயத்தாலேயாகையாலே தாம்மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார் என்கிறார் - ஸமாநாணாயிரவர் - தம்மைப்போல்பவர்.

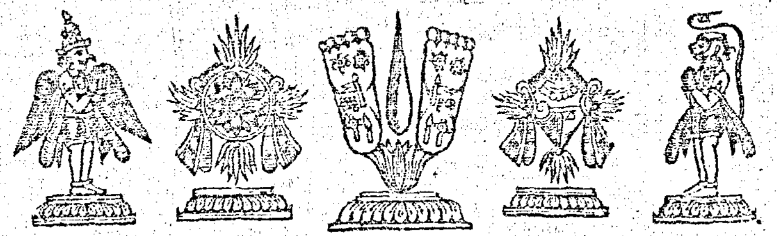

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

திருப்பல்லாண்டு.

முதற் பாட்டு.

வெண்செந்துறை.

பல்லாண்டுபல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு
பலகோடி நூறுயிரம்
மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா உன்
சேவடிசெவ்வி திருக்காப்பு.

(இதன் அபதப்பொருள்.)

பல்லாண்டு	அநேக ஸம்வத்ஸரங்கள் ஆகவேணும்
பல்லாண்டு	இன்னம் அநேகஸம்வத்ஸரங்கள் ஆகவேணும்
பல்லாயிரத்தாண்டு	அநேகமாயிரம் ஸம்வத்ஸரங்கள் ஆகவேணும்
பலகோடி நூறுயிரம்	அநேககோடி லக்ஷம் ஸம்வத்ஸரங்கள் ஆகவேணும்
மல் ஆண்ட	{மிடுக்கையடிமைகொண்ட / மல்லரைவென்ற ஸாமர்த்யமுடைய}
திண்தோள்	{மிடுக்கையுடைய / த்ருடமான} திருத்தோள்களோடு விளங்காநின்ற
மணிவண்ணா	நீலரத்னம்போலுந்திருநிறத்தையுடையவனே
உன்சேவடி	உனது {செவ்வையாகிய / சிவந்த} திருவடிகளின்

செவ்வி	அழகுக்கு	
திருக்காப்பு.	குறைவற்ற ரக்ஷை.	(எ-று.)

இதன் தாத்பர்யம்.

மல்லைவென்ற ஸாமர்த்யமுடைய த்ருடமான திருத்தோள்களோடு விளங்காநின்ற நீலரத்னம்போலும் காந்தியையுடையவனே, உனது சிவந்த திருவடிகளின் அழகுக்கு எப்போதும் ரக்ஷையுண்டாகவேணும் என்பதாம்.

வ்யாக்யாநம்.

ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணாவிஷ்டமான விக்ரஹத்தோடேவருகிற ஸந்நிதியானவனைக் ஸாமாந்யமான தேசத்திலே காண்கையாலே, இத்தால் இவனுக்கென்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று அதிசங்கை பண்ணி "அநாதிஹ்ருஷ்டவாந்நேநாஸ்ய தோஷோ விஜ்ஞேய: து." என்கிறபடியே, இக்காலத்தை முன்னகையும் இச்செவ்வி மாறாதே நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

பல்லாண்டு— அல்லாத ஸம்ஸாரிகங்களையொழிய ஆயுஸ்ஸுக்கு பர்யாயமான ஆண்டைக்கொண்டுகாலத்தைப் பெருக்குகிறார் ஆயுஸ்ஸௌஸ்வர்யமாயிருக்கிறவராகையாலே. "யாவோஷயி ஸிவாயுஷ்ந" என்று, ஆயுஸ்ஸௌஸ்வர்யமாயிருத்தாரிறே பெரியவுடையார். "வேதநூற்பிராயநூறு" என்று, ஆயுஸ்ஸைப் பர்யாயமாகச்சொல்லிற்றிறே வஸ்துத்தை. இந்த பஹுவசநத்துக்கு அஸம்பாதகங்கள் மேற்பர்யாயமாகையாலே, அஸம்பூர்ணமானவஷட்களிவ்வழகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார். பல்லாண்டென்கிற ஸ்வாஸ்த்யவாசியுமாயிருக்கிறது உத்க்ருஷ்டனாயிருப்பானொருவனை அபக்ருஷ்டனாயிருப்பானொருவன் கண்டால், அவனுடைய உத்க்ருஷ்டதா ஸ்வரூபமாகச் சொல்லும் பாசுரமாகையாலே. ஸர்வேஸ்வரனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதியில்லாமையாலும், அவனைக்குறித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷத்துக் கவதியில்லாமையாலும், இந்த உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே பல்லாண்டென்கிற ஸ்வாஸ்த்யவாசியாகிறது. மேல்பண்ணுகிற மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்கைக்காகச் சொல்லிற்று. "ஜிதம்" என்றும், "நம:" என்றும், "தோற்றோம்" என்றும், "போற்றி" என்றும், "பல்லாண்டு" என்றும், இவைபர்யாய

ம். இந்தசப்தங்களுக்கு அர்த்தபேதமில்லையோவென்னில், ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திபேதத்தாலே வரும்விசேஷமுண்டானாலும், விழுக்காட்டில் அத்யவஸாயத்தலைக்கட்டுகையாலே பர்யாயமாகிறது. ஜிதமென்று அவனாலே தன்னபிமானம்போனபடியை யிசைந்து, அத்தலையில் வெற்றிக்குமேலெழுத்திடுமவன்வ்யவஹாரம், இத்தால்ஸ்வரூப ப்ரகாசத்தாலல்லது அபிமானம் நிவ்ருத்தமாகாமையாலே இந்தசப்தமும் விழுக்காட்டால் ஸ்வரூபப்ராப்தியாகிறது. நமவென்று எனக்குரியனல்லேனென்றபடி; இது நிவ்ருத்த ஸ்வாதந்த்ர்யனுடையவ்யவஹாரம்; இதுவும் ஸ்வரூபப்ரகாசத்தாலல்லது கூடாமையாலே, ஸ்வரூபவஸ்யமாகிறது. தோற்றோமென்கிறது அத்தலையில் வெற்றியே தனக்கு ப்ரயோஜனமென்றிருக்குமவனுடையவ்யவஹாரம், அதுவும் அஹங்கார நிவ்ருத்தியிலல்லது ஸம்பவியாமையாலே, ஸ்வரூபவஸ்யமாகிறது. போற்றியென்று தன்னைப்பேணாதே அத்தலையில் ஸம்ருத்தியேபேணுமவன் வ்யவஹாரம், இது ஸ்வரூபாநுரூபவ்ருத்தியிறே. பல்லாண்டென்று தன்னைப்பாராதே, அத்தலையில் ஸம்ருத்தி நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்றிருக்குமவன்வ்யவஹாரம். ஆகஇந்த சப்தங்கள்ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாநுரூபமானவ்ருத்தியையும் ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே ஸ்வரூபாநுபந்தியாகிறது.

பல்லாண்டு — மறித்துப்பல்லாண்டென்கிறதென்னென்னில், அபிப்ராயமறியாதவனுக்குத்தெரியாமையாலே பலகாற்சொல்லவேண்டியிருக்கும்; ஸர்வஜ்ஞனாய், எதிர்சூழல் புக்குத் திரிகிறவனுக்கு இருகாற்சொல்லவேண்டா, இந்தவாவ்ருத்திக்குப்பொருளென்னென்னில், அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தில்குறையாயல்ல, ஒருகாற்சொன்னோமென்றாறியிருக்கமாட்டாத தம்முடைய ப்ரேமாதிசயத்தாலும், பலகாற்சொல்லுமத்தாலும் பர்யாப்திபிறவாத விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார். த்ருஷார்த்தனானவன் தண்ணீர்பெறுமளவும் தண்ணீர்தண்ணீர் என்னுமாபோலே, தம்முடைய பயம்சமிக்குமளவும் பல்லாண்டு பல்லாண்டென்னப்ராப்தமிறே.

பல்லாயிரத்தாண்டு — கீழில் பஹுவசநத்திலே வர்ஷங்களினுடைய அஸங்க்யாதத்வம் சொல்லியிருக்க, இதுக்கு உபயமில்லையேயென்னில், அவச்சேதகங்களுக்கு ஸம்பந்தமில்லாமையாலே காலாவச்சேதத்துக்குத்தொகையில்லை, ஆகையாலே யருளிச்

செய்கிறார். அவச்சேதகங்களாவன - ஸஹஸ்ரபரிவத்ஸராதிகள். அவச்சேத்யங்களாவன - க்ஷணலவாதிகள். வர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகர் தேவர்கள், அத்தைப்பற்றச்சொன்னார்கீழ். பலவர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகன் ப்ரஹ்மா, அத்தைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார் பல்லாயிரத்தாண்டென்று.

பலகோடிநூறாயிரமென்று ப்ரஹ்மாக்களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே யருளிச்செய்கிறார். காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தேசத்திலுள்ளார்க்கும் ஸத்தையுள்ளளவும் விஷய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற அதிசங்கையும் மங்களாசாஸநமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநின்றது; காலக்ருதபரிணாமமுள்ளதேசத்திலே இருக்கிறவர்களுக்கு அதிசங்கையும்அத்தால்வந்தபயமும் அந்தபயநிவ்ருத்திக்காகக்காலத்தைப்பெருக்கிகிக்காலமுள்ளதனையுமிப்படி மங்களாசாஸநம்பண்ணச்சொல்லவேணுமோ, இப்படிமாறிமாறி பயத்தை விளைத்துக்காலத்தைப்பெருக்கி யிதுவேதமக்கு யாத்ரையாய்ச்செல்லப்புக்கவாறே, அவனிவருடைய பயத்தைப் பரிஹரிக்கவேணுமென்று பார்த்து, புலிகிடந்த தூற்றுக்கஞ்சிக் காவல்தேடுவாரைப்போலே, நீர் நமக்கு அஞ்சக்கடவீரோ, ஸௌகுமார்யத்தை நிரூபித்ததோளிருக்கிறபடி பாரீரென்று தோள்வலியைக்காட்டினான், ராவணாநுஜனைக்குறித்து மஹாராஜர்க்குப்பிறந்த பயத்தைப்போக்குகைக்காகத்தன்மிடுக்கைக்காட்ட அவர் பயம்சமிக்கக்காண்கையாலே இவ்விஷயத்திலும் சமிக்குமென்று மிடுக்கைக்காட்ட, இவர்க்கிதுதானே பயஹேதுவாய்த்து. மஹாராஜர் பயத்தைத்தீர்த்தபடி யென்னென்னில், "பிசாசாந்தாநவாந்யக்ஷாந்" கள்ளர் பள்ளர் வலையரென்னுமாபோலே ஹிம்ஸகருடைய அவாந்தரபேதமிருக்கிறபடி. "ப்ருதிவ்யாஞ்சைவராக்ஷஸாந்" ஸ்லோகத்திலுள்ள ராக்ஷஸரளவன்றிக்கே, பத்மாஸ்யகோடி விஸ்த்ருதையான ஸ்ருஷ்டியிலுள்ள ராக்ஷஸரெல்லாரும் எதிரிகளானாலும், "அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யாம்" ஆகப்ரதிபக்ஷங்களெல்லாமொருகலத்திலேயுண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினுடைய நிரஸநத்துக்கு அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்கள்வேணுமோ, கடாக்ஷங்களோ நிரஸிக்குமோவாதி அங்குல்யக்ரத்தாலே நிரஸிக்கவல்லோங்காணுமென்றார். ஆனால் நம்மைநலிந்த ப்ரதிபக்ஷம் நசியாதே கிடக்கிறதென்னென்னில், அறிந்தோமென்

னுமிச்சை யில்லாமை; இச்சையுண்டானாலழிக்கையிலருமையில்லை. அதுதனக்கடியென்னென்னில், உயிரோடே தலைசாய்க்குமாறு விழ க்கிறதென்னென்னு மிரக்கத்தாலே; இவ்வார்த்தை [illegible] லே மஹாராஜர் நெஞ்சிற்பட்டு பயநிவ்ருத்திக்குடலாய்த்து; இவர்க் கிதுதான் பயஹேதுவாய்த்து.

மல்லாண்டதிண்டோள் — ஸௌகுமார்யத்தை ஸாபேக்ஷமாகப்பண் ணின திண்ணியதோள். பிற்பாடரான கம்ஸாதிகளை ஸந்நாஹத்தோடே கொல்லுகையாலே, திண்ணியதோளென்கிறது. மல்லென்று மிடுக்கா ய் அத்தையடிமைகொண்ட திண்ணிய தோளென்கிறதாகவுமாம். இம்மிடுக்கு இவர்க்கு பயஹேதுவாவானென்னென்னில், ராக்ஷ ஸனுடைய தேஹத்தைக்கண்டால், பெற்றதாய் இவன்மதியாதே ப்ரவேசித்தி லேபுகும் என்வருகிறதோவென்று பயப்படுமாபோலே பயப்படுகை யாலே. மல்லரையழியச்செய்ததோள் என்றிவரறிந்தபடியென்னென் னில், காதில்தோடுவாங்கினாலும் தோடிட்டகாதென்றறியுமாபோலே.

மணிவண்ணா — நீலமணிபோலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடை யவனே. அதிரமணீயமாய், அத்யுஜ்ஜ்வலமாய், அதிஸுகுமாரமாய், அதிஸ்நிக்தமாயிருந்துள்ளவடிவைக் கொண்டு முரட்டஸுரர்களு டைய ஸமூஹத்திலே செல்லுவதே, "ஷயளவிநா நந்தஸ்ஸ அந்த ஸ்தாநாந்தக ஹஸ்திநே | ஸ்வஜநகஸிநா ஹோமஸாரிணோயஸஹா ஸாபநீ" என்று, வெண்ணெயமுதுசெய்துவளர்ந்த சிறுபிள்ளை யை முரட்டுவடிவையுடைய மல்லரோடே பொரக்கப் போரவிடுவதே "நவஸம்வத்ஸர ஹதாஹஸ்தி" என்று கூப்பிட்டார்களிறே ஸ்ரீமது ரையில் பெண்கள். ஸௌகுமார்யம் பயஹேதுவாகிறது; ஸௌந் தர்யம் பயஹேதுவோவென்னில், அஸுர நிரஸநார்த்தமாகத்தே வதைகள் ப்ரார்த்திக்கப்பண்ணின அவதாரத்திலே, ஸௌந்தர்ய அஸுரர்களாலே வ்ருத்திலேபுகுமென்று, அத்தாலேபயப்படுகிறார். ஆ ஸ்ரிதர்க்குத்தஞ்சமானஸௌந்தர்யத்தையும், மிடுக்கையுங் கண்டால், நீரிங்ஙனேயஞ்சக்கடவீரோவென்ன,

உன்சேவடி — அதென்னால்வருகிறதன்று; உன்வடிவில்வைலக்ஷ ண்யத்தால்வருகிறது. நீதானுன்னைக்கண்ணாடிப்புறத்திலேகண்டால், ஸ்தநந்தயஜாதீயனைநீயுங்கலங்கிப் பரியவேண்டும்படியன்றோ வுன்வடி விருப்பது.

செவ்வடி — செவ்வியவடியென்னுதல், சிவந்தவடியென்னுதல். [illegible]யனுக்கும் செவ்வியதாகையும், திருமேனிக்குவர்ணா ந்தமாகையும், இரண்டுமிவர்க்கு பயஸ்தானமாகிறதிறே. ஸௌகுமார்ய த்தின்மேன்மையிவடிவைக்கண்டால் திருவடிகளென்றிறே வ்யவஹரிப்ப து. ஆராதனவேளையோடு, ஹோமவேளையோடு, ஸம்ஹாராவஸ்தாந வேளையோடு, வாசியற, ஆஸ்ரிதரிழியுந்துறைதிருவடிகளிறே.

செவ்வி "அரும்பினையலரை" என்னுமாபோலே நித்யயௌவ நமாயிருக்கை.

திருக்காப்பு — குறைவற்றரக்ஷை; உண்டானஸம்பத்துக்கள்போ கைக்கும், இல்லாதஸம்பத்துக்களுண்டாகைக்கும்பண்ணின ரக்ஷை யென்கை. ஸ்ரீகுருதிரையின்றிக்கே குறைந்திருப்பானென்னென்னில், தாழ்ந்தார்க்குறித்துரக்ஷையுண்டாயிடவேணுமென்றும், ஸமனை க்குறித்தும்வசிஷ்டமான உத்க்ருஷ்டருடையானைக்குறித்தும்ரக்ஷை யுண்டாகவேணுமென்றும்சொல்லக்கடவதிறே; தமக்கும், ஈஸ்வரனு க்கும் உண்டான நிரவதிகமான உத்கர்ஷாபகர்ஷத்தாலே பாசுர மில்லாமையாலே குறைந்துகிடக்கிறது வேதாந்தத்தாலே நாட்டை யடையவென்றிருக்கிறவிவர் க்ஷணத்தில்விழக் கவிபாடமாட்டாமை யன்றிறே; இன்னமுமிவ்விஷயத்திலே ஸம்ஹாரஸாதநபண்ணைவி ழிந்தார்க்கு ஸம்ஹாரஸாதநம் பண்ணிறேனென்று கைவாங்கவொ ண்ணாதசக்ரவர்த்திக்குஸம்பவமாயிருக்கிறது. எல்லாப்பாட்டுக்கு மிதுதான் முகவுரைபோலேயிருக்கிறது. மல்லாண்டதிண்டோள்ம ணிவண்ணாபல்லாண்டுபல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டுபலகோடிநூறு யிரமுன்சேவடிசெவ்விதிருக்காப்பு என்று அந்வயம்.

அரும்பதம்.

பல்லாண்டிதயாதி — வ்யாவ்ருத்தகவிசேஷம், மணிவண்ணா, பல்லா ண்டித்யாதி, செவ்விதிருக்காப்பு, என்கிறபதங்களைச்சேர்த்துக்கொள்கை ஸௌந்தர்யாதி — இத்தால் - இக்காலத்தால் — இச்செவ்வி - கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகள் — நாள் என்னாதே ஆண்டு என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்ப ர்யம் அல்லாதஉத்யாதி — அவஸ்தைகங்கள் என்றது விஷ்ணுஜநயாகாவ்யா வர்த்தங்களை; அவையாவன - நிர்தேஷகாரகாதாதிகள் — இப்படி ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தித்தாருண்டோவென்ன "யாவதாயம்" இத்யாதி — "ப்ராணை ஷ்வாபிமதீய" என்றபிராட்டியுடையவிஷயத்தால் இவர்க்கென்னதீய

[illegible]குகிறதோவென்று நினைத்திருக்கிற இவர் "[illegible]" என்று [illegible]யிக்கையாலே [illegible] [illegible]ரென்று கருத்து- [illegible] என்றால் [illegible]க்காட்டுமோவென்ன, "வேதநூல்" இத்யாதி— "[illegible]" என்ற [illegible]யைப்பற்ற வேதநூல் என்றது—பிராயம்- [illegible]—இந்த [illegible] - பல்லென்கிறதுக்கு என்றபடி - [illegible]மாகையாலே என்றது [illegible]மாகையாலே யென்கை- [illegible]களைச்சொன்னால் [illegible]மென்றுகருத்து—நாளென்றதே [illegible]டென்று காலத்தைப் பெருக்குகிறதுக்கு [illegible] காட்டுகைக்காக [illegible]மாயிருக்கிறதென்கிறார் பல்லாண்டென்கிற இத்யாதி—அதுக்கு [illegible] அருளிச்செய்கிறார் [illegible] இத்யாதி—இத்தை [illegible]த்துக்குச்சேர உபபாதிக்கிறார் [illegible] இத்யாதி—[illegible]கள் [illegible]களாகக் கண்டோமிறே என்றுகருத்து— காலத்தைப்பெருக்குகையன்றோ வேண்டுவது, இவ [illegible]தோன்றும்படி இந்த [illegible]யோதிப்பானென்னென்ன, மேல்பண்ணுகி றதென்றாதி—மேலென்றதுக்குக்கருத்து- திருக்காப்பென்றதிலேநோக்கு— ஆ றாலும் ஜிதமித்யாதிகளோபாதி இது [illegible]மோவென்ன, ஜிதமி த்யாதி—[illegible] ஜிதமென்கையாலே [illegible] [illegible]ச்சொன்னதென்றுதோன்றுகையாலும், "[illegible]" என்கையாலே [illegible]ஞ்சொல்லிற்று என்கிறபடியே, [illegible] [illegible]மாகையாலும், "தோற்றேம்மடநெஞ்சம்" என்று இருளுக்குத்தன் [illegible]ஞ்சொல்லுகையாலும், "போற்றியென்றேகைகளாரத்தொழுது சொ ன்மாலைகள்" என்ற இடத்தில் [illegible]மாகையாலும், இவற்றோபாதி இதுவுமொன்று [illegible]—[illegible]மிருக்க,[illegible]மென்னவொண்ணாதே என்கிற[illegible]பண்ணி,பரிஹரிக்கிறார்இந்த[illegible] [illegible]ட்டாலேயென்றது- [illegible]என்றபடி—இந்த[illegible]களுக்கு [illegible] [illegible]களையும், [illegible]களையும் [illegible]மாக அருளிச்செய்கி றார் ஜிதமென்றித்யாதி—வெற்றிக்கு- ஜயத்துக்கு—மேலெழுந்திடுகை- [illegible] [illegible]க்கையென்றபடி—இதுவும்- [illegible]மும்—ஜிதனென்றதுக்கும், தோற்றே ம் என்றதுக்கும் [illegible] மேலெழுந்திடும் என்கையாலும், தனக்குப்[illegible]யோஜ [illegible] என்கையாலும்கண்டுகொள்வது—அதாவது-ஜிதனென்று ஜயம்- அத்தலைக் கும் தோற்றேம் என்று ஜயம்-இத்தலைக்கும் [illegible]யோஜநமென்கை— [illegible]

[illegible] - [illegible]—"அந்திதொழுஞ்சொல்" என்கையாலே, [illegible] சொல்லிற்றென்கிறபடியே, [illegible]போலே இந்த[illegible] எல்லா மெ ன்று திருவுள்ளம்பற்றி, [illegible]மான [illegible]யையும் எல்கிறார்— [illegible]களைமறந்து,[illegible]பண்ணுகிற [illegible] [illegible]பண்ணுகிறார் மறந்து இத்யாதி—மறந்து- [illegible]— [illegible] [illegible]மாகச்சொன்ன [illegible] [illegible]பண்ணுகிறார் அ [illegible]—[illegible] புருஷ - [illegible]மாக எதிராகச் சுற்றிவருகை; அதாவது [illegible]யாயிருக்கை—[illegible] அ [illegible]—[illegible]— இதில் [illegible] பல்லாண்டென்கிறதைப்பற்ற—இதுக்கு- பல்லாயிரத் தாண்டென்றதுக்கு—பலகோடி நூறுயிரமென்றதுக்கு முவலக்ஷணம் மேல் [illegible]ஞ்சொல்லுகையாலே—இதில் பல்லாயிரத்தாண்டென்கிற இடத்தில் [illegible]ஞ்சொல்லுகையால், அதிலுங்குறைந்த ஆயி ரமென்றும் பலகோடி யென்றும் [illegible]த்தையிட்டு [illegible] பண்ணுமது [illegible]மாகக்கூடாது, [illegible]யிட்டு [illegible] [illegible]பண்ணுமதுவே [illegible]மாகையாலே யென்று இச்சங்கைக் குக்கருத்து— "[illegible]" என்கிற[illegible]யில், [illegible] [illegible]முதல்பதத்துக்கும், [illegible]இரண்டாம் பதத்துக்கும், [illegible]சொல்லி, [illegible] [illegible]பரிஹரிக்குமாபோலே, "பல்லாண்டுபல்லாண்டு" என்றதற்கு[illegible] [illegible] எனவும், "பல்லாயிரத்தாண்டு" என்றஇடத்திலே [illegible] [illegible] எனவும், "பலகோடி நூறுயிரம்" என்றஇடத் தில் [illegible]களுடைய [illegible] எனவும் [illegible] மெல்லாம் [illegible]மாகச்சொல்லி, [illegible]பரிஹரிக்கிறார் [illegible] ளுக்கித்யாதி—[illegible]களுக்கு- [illegible]களுக்கு—தொகையில் [illegible]யில்லை—[illegible]களொனவயென்ன, [illegible] [illegible]—[illegible]—இப்படிக்காலத்தைப்பெருக்கவேணுமோகா லமெல்லாமென்றுமேயென்ன, காலத்[illegible]மென்றதோடு [illegible]" என் றதைக்காசுன்றுநின்றகொண்டு, "[illegible]" என் றத்தை உட்கொண்டு,[illegible]ால் [illegible]கிறார் [illegible] [illegible]—[illegible]

ன்றபடி—"மல்லாண்ட திண்டோள்" என்றதுக்கு அவதாரிகை இப்படி இத்யா
தி—பார்த்து என்ற அநந்தரம் ஸர்வேச்வரன் என்று வ்யாக்யாநம்—தாந - தி
க்ஷேபம் தோள்வலியைக் காட்டினான் என்னுகின்றீர், இது கைக்கொண்டா
ரோவென்ன, நாவகார்யமித்யாதி— இவ்வாக்யத்தை ஸங்க்ரஹிக்கி
றார். அவதாரணேத்யாதி அயோக்யமாயிற்று என்னுமளவும்—இந்த ஸங்கைக்கு
இவ்வார்த்தையென்கிற வாக்யமாவது ஸூசிதம். "ஹந்த" என்கையாலே-
எதிரிகளாலும் என்றது-அஸம்பாவிதம்—தான் என்கிற அப்ரஸ்துதத்தா
லே எல்லாரையுங்கூட்டினதுக்குத் தாத்பர்யம் ஆக இத்யாதி—இதுவென்றது
க்ரூரஸங்கராவதாரத்தாலென தாத்பர்யம் ஆனால் இத்யாதி—அது தனக்கென்ற
து- இதுவுமில்லாமைக்கென்றபடி— "யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்" என்றதைப்பற்ற
உயிரோடே இத்யாதி—இவ்வார்த்தை- இந்தப்ரகாரம்—ராமாயணத்தாலேஎன்
றதுக்குத் தாத்பர்யம். மஹாராஜருக்குப் பெருமாளிடத்தில் ப்ரேமாதிசயத்தா
லேஇவ்வார்த்தைநெஞ்சிற்படாதே அயோக்யமாகச்செய்தேயும் விபீஷண
ஸரணாகதியானமஹாராமாயணத்தாலேயென்று— இதுதான்-இந்தமிடுக்குத்தா
ன்— ஆகையாலே மங்களாசாஸநம்பண்ணுகைக்குத்தோள்வலியையிட்டுஸம
பொயிக்கிறாரென்று "மல்லாண்ட திண்டோள்" என்றத்தோடேகூட்டுவது—
மங்களமென்றது-விகடமாகவுள்ள ப்ரஹ்மாதிகளை—"ஆண்ட" என்றதின்தா
த்பர்யம்-ஸாயகமாகவென்றது—மல்லரையாளும்போது திண்மைக்குமெழுமன்
றே; "திண்" என்று, விசேஷிப்பானென்னென்ன, பிற்பாடித்யாதி—"மல்"
என்று ஸவிசேஷமாய், ஆளுகை-உடைமையாய்; திண்மைகாரித்யமாய்மிடுக்
கையுடைத்தான திண்ணியதோள் என்கிறார்மல்லென்பித்யாதி—மறியாதே-என்
ணுதே—முதல் அடியைப்ரஸங்கித்து வ்யாக்யாநிக்கிறார் மல்லரையித்யாதி—க்ருஷ்ணா
வதாரத்தில்விரோதம்போலேயெவ்வெவரயிக்கையாலே, அருளிச்செய்கிறார்
காதில் தோடு இத்யாதி—தோடு- தாடங்கம்—ஸர்வாபரணம் நீலமணி இத்யாதி—
கீழ்வடிதோடேகூட்டி, "மணிவண்ணா" என்றதுக்கு, அர்த்தாந்தரமதிஸேநீய
மித்யாதி—வண்ணம்- வடிவு—ஸேவ்யம்- ஸௌந்தர்யம்—உஜ்ஜ்வலம்- தேஜஸ்ஸும்—,
ஸ்வாபாவமென்றது ஸ்வபாவத்தையாலே— ஸ்வபாவமென்றது முடிந்தாளலா
ம்படியிருக்கையாலே—ஸ்வாபாவ்யத்தாக்கஞ்சிக்கூப்பிட்டார்களுண்டோவெ
ன்ன "ஸேவ்யக" இத்யாதி— ஸௌகுமார்யம் வெண்ணெயித்யாதி— பொரவு
ஸம்பன்னம்— முந்தின என்று என்றவடித்தை "க்ஷேம" என்றதுக்குமுன்னே
கூட்டுவது—என்னுள்ள என்கிறஇரண்டடியிலும் அர்த்தம் வ்யாக்யாநம்— வான

ஸ்வாமித்வயோக்யமாகவிருக்கிறபடியை ஸங்கராவதரணமாக உபபாதிக்கிறார் ஸா
க்ஷாத்ருவித்யாதி— "மல்லாண்ட" என்கிறபதத்தையும், "மணிவண்ணா" என்
றதிரண்டாமர்த்தத்தையும் அவதாரித்து அவதாரிகை ஸ்ரீதர்க்கித்யாதி—
எமக்கு முவையநமான என்று கூட்டுவது—ஸ்ரீதர்க்குஸமாஸம்ஏமக்கு
மிடுக்கென்று ஸ்யோஜிப்பது— ப்ராப்திவசமாக அன்று என்கிறதுக்குத்
தாத்பர்யம் அதித்யாதி—உபாயத்தை வெகுதிகத்யாய அங்கீகரிக்கிறார்பீ
தானித்யாதி— "அடி" என்றதைத்திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, அடி எ
ன்றது—மிடுக்கும் ஸௌகுமார்யஸௌந்தர்யங்களும் அயோக்யமானவோபா
தி, குணங்களும் அயோக்யங்களென்றருளிச்செய்கிறார் ஸாதி
யேத்யாதி—திருமேனியென்னாதே அடியென்பானென்னென்ன, ஸேவ்யேத
மித்யாதி—ஆச்ரயணவேளையிலன்றோ திருவடிகளைப் பற்றுவது; மங்களாசா
ஸநவேளையில் இப்படிச்சொல்லுவானென்னென்ன, ஆச்ரயணேத்யாதி—
"அடிக்கீழ்" என்கையாலும், "பாதபற்புத்தலைசேர்த்து" என்கையாலும்,
"அடிபோற்றி" என்கையாலும், எப்போதும்அடிவிடார்களிறேயென்று கருத்
து—ப்ரேமகாரணவலக்ஷணமாகத் தாத்பர்யம் "அரும்பினை" இத்யாதி— அரும்
பினையலரை- ஸங்கோசமென்னவுமாய் மலரென்னவுமாயிருக்கை ஸ்வபாவமா
கையாலே நித்யஸந்நிஹிதம்—"திரு" என்றதுக்கர்த்தம் குறைவற்றவென்ற
து;—இதைவிவரிக்கிறார் உண்டான இத்யாதி—உண்டாயிடுகவென்றது- ஸந்
துப்ரஹம்தேராச்சொல்லுகை—உண்டாகவேணுமென்றது - ப்ரார்த்தனைதோ
ற்றச்சொல்லுகை;—இப்படிச்சொல்லுகைக்கு நியாமகம் வேதாந்தேத்யாதி—
நாட்டையுடையவென்றது- நாட்டில் விஜநங்களையெல்லாமென்றபடி—
வென்று-ஜயித்து—லக்ஷணத்தில் என்றது - லக்ஷணாவேசமாக என்றப
டி—கீழில்ஸங்கைக்கு பரிஹாரம் இன்னமுமித்யாதி—மூன்றும்பரிஹா
ரம் எல்லாப்பாட்டுக்குமித்யாதி—முகவுரை- ஸ்ரீவசனங்களிலே ஸ்ரீமந்நாரா
யணாயநம: என்று மங்களார்த்தமாக முன்னே சொல்லும் பாசுரம்; அதில் க
ர்த்ருவிஸேஷமாகையால் கர்த்தா என்கிற க்ரியையில்லாதாற்போலே இங்குமென்
றுகொள்வது; அதாவது ப்ரபந்தாதியில் நமோநாராயணாக்கள்வேண்டுகை
யால் மங்களார்த்தமாகக் காப்பென்று பாட்டுக்களுக்குமுன்னே சொல்லப்படு
ம் பாசுரமென்கை;—ஆகையால் இதுக்கு க்ரியை வேண்டாவென்று கருத்
து;—அன்றிக்கே, முகவுரையாவது - ராமாயணங்களில் கவிகள் க்ருபா
ந்த்தங்களையெழுதும் பத்ரிகைகளுக்கு முன்னே இன்னவர்த்தம் இன்னபோலா

என்றெழுதும் பாசுரம்; அதுதான் முதலடியில் ஒருகாலெழுத்துப்பட்டதாயிலும் முடியக்கவித்துக்கிடக்குமிறே, அதுபோலே இப்பாட்டும் மேற்பாட்டுக்களுக்கடைய கவிக்கும்போது, க்ரியையுண்டாகி, க்ராஸாகாங்க்ஷையுமாகையாலே மேலோடே அந்விதமாயிறே; ஆகையால், இத்தப்பாட்டில் ஒரு க்ரியையில்லாமலிருக்கிறதென்றுமாம்—ஊஞ்சலையென்று வாமமாம்போது நாயகக் கல்லுப்போலே பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் ப்ரகாசகமாயிருக்குமென்று அபிப்ராயமருளிச்செய்தாரென்றுகருத்து.

—•—

இரண்டாம்பாட்டு.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அடியோமோடு நின்னோடும்பிரிவின்றி யாயிரம்பல்லாண்டு
வடிவாய்நின்வல மார்பினில்வாழ்கின்ற மங்கையும்பல்லாண்டு
வடிவார்சோதி வலத்துறையுஞ்சுட ராழியும்பல்லாண்டு
படைபோர்புக்கு முழங்குமப்பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண்டே.

(இ - ள்.)

அடியோமோடும்	ஶேஷபூதரான எங்களோடும்
நின்னோடும்	த்ரிவிதாத்மஸ்வரூபவ்யாப்தமாய்பரஶேஷியானவுன்னோடும்
பிரிவின்றி	வேறாகாமல்
ஆயிரம்பல்லாண்டு	பல்லாயிரமாண்டுதிருக்காப்புண்டாகவேணும்
வடிவாய்	விலக்ஷணமாக, நிறமுடைத்தாயிருக்கிற, ஆபரணஸ்தையாய்
நின்	எப்பொருட்குமிறைவனானவுன்னுடைய
வலமார்பினில்	அணைக்கைக் கணித்தாயிருக்கவலத்திருமார்பிலே
வாழ்கின்ற	வாஸம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற
மங்கையும்	நித்ய யௌவநத்தை யுடைய பெரியபிராட்டியும்
பல்லாண்டு	ஸர்வகாலமும் மங்களமுண்டாயிருக்கவேணும்
வடிவு ஆர்	திருமேனியில்வ்யாப்தமான
சோதி	தேஜஸ்ஸையுடைய
வலத்துறையும்	வலவருகே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற

சுடர்	பிறர்க்கஸஹநீயனாயிருக்கிற, விரோதிகளையெரிக்கிற
ஆழியும்	திருவாழியாழ்வானும்
பல்லாண்டு	எப்போதும்மங்களமுண்டாயிருக்கவேணும்
படை	ஸேனைகளையுடைய, ஆயுதமாய்
போர்	யுத்தத்திலே
புக்கு	ப்ரவேசித்து
முழங்கும்	கோஷிக்கிற
அப்பாஞ்சசன்னியமும்	அந்தபாஞ்சஜந்யாழ்வானும்
பல்லாண்டு	எப்போதும் மங்களமுண்டாயிருக்கவேணும். (எ-று.)

இதன் தாத்பர்யம்.

ஶேஷபூதரான எங்களோடும், ஶேஷியான வுன்னோடும் பிரிவின்றிக்கே பல்லாயிரமாண்டு மங்களமாய்ச் செல்லவேணும்; உன்வலத் திருமார்பிலே ஆபரணஸ்தையாய் வாஸம்பண்ணுகிற நித்யயௌவநத்தையுடைய பெரியபிராட்டியும் ஸர்வகாலமும் மங்களமுண்டாயிருக்கவேணும்; திருமேனியில் வ்யாப்தமானதேஜஸ்ஸையுடைய பிறர்க்கு அஸஹநீயனாயிருக்கிற திருவாழி யாழ்வானும் எப்போதும் மங்களமுண்டாயிருக்கவேணும்; ஸேனைகளையுடைய யுத்தத்தில் ப்ரவேசித்துகோஷிக்கிற பாஞ்சஜந்யாழ்வானும் எப்போதும் மங்களமுண்டாயிருக்கவேணும் என்பதாம்.

வ்யாக்யாநம்.

கீழ் விக்ரஹயோகத்தையும்; மங்களயோகத்தையுங் குறித்து, மங்களாஸாஸநம்பண்ணினார்; இதில் உபயவிபூதி யோகத்தைக்குறித்து மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார்.

அடியோமோடு நின்னோடும்பிரிவின்றி யாயிரம்பல்லாண்டு — அடியோமோடும்- தம்மைப்பேணாதே மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிற இவர் தம்முடைய நித்யத்தையை ப்ரார்த்திப்பானென்னென்னில், ஒருவனாயுஷ்யத்தைக்குறித்து ஹோமாநுஷ்டாநம்பண்ணுமவர்கள் "ஆயுஷ்மாந் யஜமாநஸ்ய" என்று ஆயுஷ்யஸேஷத்வமாக ப்ரார்த்தியாநின்றார்களிறே, அதுபோலே மங்களாஸாஸநத்துக்குத் தாம்வேணுமென்றுதம்மையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் அத்தலைக்குப்பரிகைக்கு

க் தாமல்லதில்லாமையாலே; தாமில்லாதபோது அத்தலைக்கு ஸ்வா ம்யமில்லையென்றிருக்கிறாரிறே. ஆனாலென்னோடுமென்னாதே, அடி யோமோடுமென்பானென்னென்னில், தேஹாத்மாபிமாநதசையி லே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணும், மாயாவாதி அஹங்காரத்திலே ஆத்மஸமர் ப்பணம் பண்ணும், [illegible] "[illegible]" என்றிருக்கும், அங்ஙனன்றியிலே அநந்யாறேயி வர். முறையறியுமவராகையாலே அடியோமோடுமென்கிறார். கர்ம வஸ்யமாகவந்த [illegible]களெல்லாம் மறைந்தாலும், மறையாத ஸ்வபாவம் தாஸ்யமென்றிருக்கு மவரிறேயிவர். ஆனாலடியோமோ டுமென்கிற பஹுவசநத்துக்குக் கருத்தென்னென்னில், தாம்த மியராய்நின்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணுமத்தால் த்ருப்தி பிற வாமையாலும், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமாகை யாலும், இவ்வர்த்தம் அவர்களுக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், ஸாபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். நின்னோடும்— ஸர்வஜ்ஞனு மானபெருமைக்கும் மங்களாவஹமாகையாலே ஸர்வருங்கூடிப் பரிந் தாலும் போராதபடியாயிறேயிருப்பது. இத்தால் ஜீவாத்ம ஸ்வரூப த்தைப்பற்றி மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார். பிரிவின்றி— இரண்டு தலையும் நித்யமானவோபாதி, ஸம்பந்தமும் நித்யமாயிறேயிருப்ப து; அதுவும் தம்முடைய மங்களாஸாஸநத்தாலே யுண்டாவதாக நினைத்திருக்கிறார். ஆயிரம்பல்லாண்டு— காலதத்வமுள்ளதனையும் இந்தஸம்பந்தம் நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்கிறார்.

வடிவாய் இத்யாதி— உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இ ல்லாத மங்களங்கள் உண்டாகைக்கும் தன்கடாக்ஷமேயமைந்திருக்கி றவிவள். "அகலகில்லேனிறையும்" என்று நம்மைப்பிரியமாட்டாதே யிருக்க, நமக்குவருவதொரு அமங்களமுண்டோ, என்செய்யப்படு கிறீரென்ன, தேவரீரும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செ ல்லவேணுமென்று மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார். வடிவாய்— வ டிவென்று நிறமாய், இவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருமேனிக்கு ண்டானபுகரைச்சொல்லுகிறது. "[illegible] ஜநகாத்மஜா" என்று, ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளையென்கிறன்ன இட்டப்பிறந்த தக்கத்தோடே யெதிரிட்டுவெல்ல நினைக்கிறாயோவெ ன்றானிறே மாரீசன். "[illegible]" என்ன

க்கடவதிறே; ஆனாலிவளாலே யவனுக்கு உத்கர்ஷமாகில், அவனு டைய ஸௌந்தர்யம் குறையாதோவென்னில்; மாணிக்கமொளியாலே பெருவிலையனாங்காட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய ஸ்வரூபம் மழியு மோ; பூமணத்தாலே பெருவிலையனாங்காட்டில் பூவுக்கு ஸ்வரூபம் மழியுமோ; வடிவாய்— ஸ்ரீகௌஸ்துபமாதிகள்போலே ஆபரணமா தையாய், அத்தால்வந்த அழகைச்சொல்லவுமாம். நின்வலமார்பினி ல்— ஸர்வாதிகனான வுன்னுடையவலமார்பினில். ஸர்வஜ்ஞமயமா ய் யோகிஹ்ருதயமாயிறே யவனிருப்பது. வலமார்பினில்— அவளைக் கைக்கணித்தாயிருக்கை. வாழ்கின்ற— மார்பிலிருப்புத்தானே நித்ய மாய் ஸௌபாக்யமாயிறேயிருப்பது. அம்மார்பிலே யிருக்கச்செ ய்தேயும், "இறையுமகலகில்லேன்" என்று [illegible] பண்ணு மபடியிறே ஸௌஹ்ருதமாயிருப்பது. மங்கையும்— "[illegible]" என்கிறபருவத்தைச்சொல்லுகிறது. "[illegible]" என்கிறவன் ஸௌலப்யத்துக்கு, இவளுக்கு ஸம்பந்த மில்லையால்வந்த ஸௌஹ்ருதமேயுள்ளது. [illegible] மாகக்கடவள்; எங்ங னேயென்னில், ஸௌமித்ர்யுத்தமவிலங்கால் இவள் தனத்திக்கவ ல்லகைக்கொடுக்கவேண்டும்படியானஸௌஹ்ருத்யத்தைச்சொல்லுகிறது. மங் கையும்— வயஸ்தத்தாலே [illegible] சொல்லுதல். மங்களா வஹேயானவிவளும் ஆஸ்ரிதஸௌஹார்த்தமென்னுதல். பல்லாண்டு— கா லதத்வமுள்ளதனையும் இச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்.

வடிவார்சோதி இத்யாதி— இச்சேர்த்திக்கொரு தீங்கும்வாராத படிகல்மதிளிட்டாற்போலே யிருக்கிற ஆழ்வார்களைப் பாரிரென்ன, அவர்களோட்டைச்சேர்த்திக்கென்னதிங்குவருகிறதோவென்று மங் களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார். வடிவார்சோதி— காலநேமியின [illegible] திருமேனி [illegible] ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்படியிருக்கை. "[illegible]" என்னும்படியாயிறே யிருப்பது. தேஜோராசியாயிருக்கிறபடியையுடையவனென்னவுமாம். வலத்து றையுஞ்சுடராழியும்பல்லாண்டு— வலவருகே நித்யவாஸம் பண்ணு மவனுடையபிரானுக்கு அநந்யவைத்தனுமிருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச்சே [illegible]த்தி நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்கிறார். ஆழியுமென்றிறை த்தால் அநந்யாவனைத்தாலே [illegible] ஆழ்வானைப்பற்றி யாலே யவனையும் [illegible] மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

படைபோர் இத்யாதி—நங்கையைவிடாதே ஸந்நிதியாலே யெதிரிகளை யழிக்குமிவனைப்பாரீரென்ன, படைபோர்புக்குமுழங்கும்- ஸேனையையுடைய யுத்தத்திலேபுக்குமுழங்குமென்னுதல், யுத்தத்திலே ஜயமாய்ப்புக்கு முழங்குமென்னுதல். முழங்கும் "ஸம்ஸ்தாநாம் ஹ்ருதி" "நிவாஸாய" என்றும் "பஞ்சஜந்யஞ்ச தேவஸ்ய" என்றும், ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும், அநுகூலர் வாழும்படியுமாயிறே ஸந்நிதியிருப்பது. இந்தஸந்நிதி இவர்க்கு ஸமாதானமானபடியென்னென்னில், ஸந்நிதிவழியே நின்றிடங்காட்டிக்கொடுக்குமென்று ஸமாதானம் பண்ணுகிறார்.

அப்பாஞ்சசந்நியமும்— முன்னிலையாய்நிற்க, வீசாமல் நிலைபெறும்பண்ணுவானென்னென்னில், புத்ரனையலங்கரித்த தாய் தன்கண்படிலுங்கண்ணெச்சிலாமென்று பார்க்கக்கூசுமாபோலே, மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறதம்முடைய கண்ணையுஞ்செறித்து முகத்தையும் மாறவைத்துச்சொல்லுகிறார். அன்று யுத்தத்தில்பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு இன்று மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறாரென்றுமாம். இவ்விரண்டுபாட்டும் திருநேத்ரமாயிருக்கிறது. அடியோமோடுமென்கிறஇடத்தாலே ப்ரணவார்த்தத்தைச்சொல்லித்து, முதற்பாட்டில் பல்லாண்டென்கிற பதத்தாலே நமஸ்ஸப்தார்த்தம் சொல்லித்து. மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணாவென்று அப்பாட்டில் விக்ரஹயோகத்தையும், ஸௌந்தர்யாதியோகத்தையும், இரண்டாம்பாட்டில் விபூதியோகத்தையும் சொல்லுகையாலும், நாராயணஸப்தார்த்தஞ்சொல்லித்து. உன்சேவடிசெவ்விதிருக்காப்பென்கையாலே சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்திக்கிற கைங்கர்யத்தைச் சொல்லித்தாய்த்து.

அரும்பதம்.

அடியோமோடுமித்யாதி—ப்ரதானவாக்யமாக ஸமர்த்தியருளிச்செய்கிறார் கீழித்யாதி—அடியோம், மங்கை, ஆழி, அப்பாஞ்சசந்நியம், என்கையாலே, உபயவிபூதியோகஞ்சொல்லிற்று—நாலடியும் நாலு வாக்யங்களென்கைக்காக ப்ரஸ்தாவாதாக அடியோமித்யாதி— ப்ரதிபதமாயருளிச்செய்வதாக வாக்யார்த்தகோவாதாக அடியோமோடுமென்றது—பல்லாண்டென்றது- தன்னைப்பாராதே அத்தலையில் ஸம்ருத்தி நித்யமாய்ச்செல்ல

வேணுமென்றிருக்குமிவன் வ்யவஹாரமென்றுகின்றீர், இங்கே அடியோமோடுமென்று தம்மைப்பேசக்கூடுமோ, என்கிற ஶங்கையை அநுவதித்து, இவும் அத்தலைக்காகவே யென்று த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக பரிஹரிக்கிறார் தம்மை யித்யாதிவாக்யத்ருஷ்டாந்தத்தாலே—தாமில்லாதபோது பரிவாரில்லையோ வென்ன, அத்தலைக்கித்யாதி—ஸ்நேஹத்தாலேயென்றுகருத்து— மேலேநின்றோடுமென்றிருக்கையாலே அதுக்கு ப்ரமாணமாக என்றோடுமென்றுதொண்டீர்வானென்னென்கிறஶங்கையை அநுவதித்து, அது ஸம்ப்ராயாநமாகையாலே விஶேஷிக்கவேணுமென்று பரிஹரிக்கிறார் ஆழியித்யாதி பரவாக்யத்திலே— ஸஹஸ்ரோத்ரா—முறை-ஶோதாலே—ஸஹஸ்ராரத்திலே- ஸங்கீர்த்தநத்திலே— ஶோஷகம் ஸாஹஸிகமோவென்ன, கடாக்ஷம்— இவர்தெளிந்தவராகைக்கு இவரொருவருமே தெளிந்தவராகுலெனவாயிகமித்யாதி—ஆகுலென்றது- இவரொருவருமே தெளிந்தவராகுலெ ன்றபடி—இந்தஶங்கைக்கு [illegible] தமிபரித்யான்றபடி—இந்தஶங்கைக்கு ஜாதஉ ஸாஸ்யதெ நவமிஹாரம் தமிபரித்யா திருமணவா — ப்ராப்தமான ஶோஷிகம்-திராவடிகளைவ ஶோஷிகம்—நீ மங்களாதி—ப்ராப்தமானஶோஷிகம்-நிராவயிகஸ்வஶோஷிகம்— நீ மங்களாஸாதகனுகையாலே வேதநரெல்லாருங் கூடிப்பரிந்தாலும் போராமையாலே, அடியோங்களைப்போலே நீயுமுன்னைப்பரிகைக்கு நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத்தாத்பர்யம்—இப்பாட்டில் உன்சேவடியென்றுமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத்தாத்பர்யம்—இப்பாட்டில் உன்சேவடியென்று அத்தலைக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணியிருக்க, வாதஃ நின்றோடுமென்றதாபானென்னென்னில்,இத்தாலித்யாதி—இத்தாலென்றது- நின்றோடுமென்றதாலேயென்றபடி—பிரிவின்றி யென்றது-பிரிவின்றிக்கே யிருக்கையைச்சொல்லுகிறது—"ஆவியுள்ளுமாக்கையுள்ளு மல்லபுறத்தினுள்ளும் நீக்கமின்றியெங்குமின்றாய்"என்கிறபடியே, ஜீவாஸம்பந்தம் நித்யமாயிருக்க, பிரிவின்றியென்றதுக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் இரண்டுதலையுமித்யாதி— இரண்டாம்பதத்துக்கு ஸம்காலத்துவேதனமுண்டானதித்யாதி— உண்டானஸம்பந்தங்கள்போகைக்கும் இல்லாதஸம்பந்தங்களுண்டாகைக்குமென்றது ஆழ்வாருடையப்ரேமஸ்வபாவத்தைப்பற்ற—அன்றிக்கேயொருகத்தாற்குண்டான ஸம்பந்தங்கள்போகைக்கும் என்றுகூட்டுவது— "நின்வலமார்பினில்வாழ்கின்ற"என்கிறவிஶேஷணத்தைக்கடாக்ஷித்து, தேவரீரும் பிராட்டியுமானசேர்த்தியென்றது— அவளுடையசேர்த்திநிறங்கொடுக்குமென்றுமது க்ருப்ரமாணம் "ஶ்ரேயஸ்"இத்யாதி— "ஶ்ரேயஸ்"என்றதுக்கு ஸாதகம் எதிரிட்டுவெல்ல நினைக்கிறயோவென்றது—ப்ரமாணாந்தரம் "ஶ்ரியா"இத்யாதி—ஶோஷிகம்-ப்ராயாத்யம்— "வடிவாய்"என்றதற்கு நிறமுடைத்தாயிருக்கிற என்று திருமார்பிற்கு விஶேஷணமாக்கிக் கொருளிச்செய்து "மங

கை" என்றதுக்கு விசேஷணமாக்கி வ்யாக்யானம் ப்ருகளமாதெத்யாதி— "மின்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் ஸவைத்யாதி— ஸவர்ணிகத்துக்கு ப்ரமாணம் ஸவர்ணஜ இத்யாதி— இவ்வாக்யத்துக்குக்கருத்து ப்ராட்டியினுடைய வைவர்ண்யாநந்தரங்களில் ப்ரதிபாத்யங்களாக அஸ்தாவாஸநங்களுக்குவிஷயமிறே யென்று— "மார்பு" என்றதுக்கு வாஸஸ்வநி ஸவர்ணஜ இத்யாதியென்னவுமாம்— "வலம்" என்றதுக்கு வலமின அனைக்கைக்கு இத்யாதி— அணிந்து- ஸேவை— உறைகின்ற என்றதுக்கு வாழ்கின்ற என்பாரைச் சொன்ன, மார்பிலிருப்பு இத்யாதி— இதில் வகசநாயகம் நித்யமாயித்யாதி— ஹேயாத்துக்கு அநுபவிக்கிறார் அம்மார்பிலே யித்யாதி— எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு வ்யாக்யானம் ஸவ்யம் "பதிவாசகோசராः" இத்யாதி— அகாரத்தை அப்ரயோஜ்யத்திலேயாக்கி பரவஸ்துமாகக்கடவன் என்கிறார் இவருக்கித்யாதி— தனார்த்தி- ப்ராப்தம்—ஸாத்யஸாத்யமாகவும் சேர்த்தியோடே ஸாத்யமாகவும் அருளிச்செய்கிறார் அநவத்தாலே யித்யாதி— அநாதியென்றது ஸம்பாவநத்துக்கு விஷயமானதை என்றபடி—மூன்றுமடிக்கு ப்ரகாரணீயநிரூபிதகாத்பர்யம் இச்சேர்த்திக்கித்யாதி— இச்சேர்த்திக்கென்றது - மங்கையுமானசேர்த்திக்கென்றபடி— ஆழ்வார்களையென்ற ஸமாஸமானம் மங்கையுமென்ற இடத்தில்வந்த ஸம்பந்தமாகச்சொன்னாற்போலே, இங்கும் ஆழியுமென்ற அகாரத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமொருயோஜனை திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்தாரென்று கண்டுகொள்வது— வடிவு என்றதுக்கு இரண்டமர்த்தம் எம்பெருமான் திருமேனியாதல், ஆழ்வார் திருமேனியாதல்— முதலர்த்தமாகவெத்யாதி— ஸ்வதேஜஸாலே யென்றது ஆழ்வாருடைய தேஜஸாலே யென்றபடி- ஸ்யாமமான திருமேனியை ஆழ்வாருடைய தேஜஸ்ஸுமுட்டாக்கிடுகையாலே வந்த வர்ணத்துக்கு ப்ரமாணம் "ஸுவர்ணாக்ஷம்" இத்யாதி— இரண்டாமர்த்தம் தேஜோராசி இத்யாதி— "சோதியார்வடிவு" என்று இப்பக்ஷத்தில் ஸமயம்— சுடர் வடிதாத்பர்யம் பிறர்க்கித்யாதி— ஆக ஆழியுமென்ற வகாரத்தாலே சொல்லுகிற நமுகாதிகளுடைய சேர்த்திக்கு மங்களாஸநம் பண்ணுகிறென்று கருத்து— இந்த வகாரத்தை ப்ராயாத்யவாமாக்கி வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கிறார் ஆழியித்யாதி— இப்போது ஆழிவர்ம தாத்பர்யவைலக்ஷண்யம்— நங்கைகளையிடாதே என்கையாலே திருவாழியை ஸ்தவிக்கிறது— படை - ஸேனையும், ஆயுதமும்— முதலர்த்தம் ஸேனை இத்யாதி— இரண்டாமர்த்தம் யானத்திலே யித்யாதி— இப்பக்ஷத்திலே போரிலே படையாகப்புக்கு என்றபடி— போர்-

யாஸம்— எதிரிகளை அழியச்செய்யுமென்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள்- "ஸமெளர நீ" இத்யாதி— செறிந்த- நெருக்கி; மூட்டியென்றபடி—ஊனமற்றை மாறு வைத்து பெரோஜ்ஜ்வலமான பண்ணிலே னென்கிறீர், பறவைப்ருக்தாதத்தைப்பற்றத் தாத்பர்யாநுபந்தம் பமைத்திலித்யாதி— தாஸத்ரயவிமா ஸ்ரீப்ரதிபாத்யமான திருமந்த்ரார்த்தமென்று ப்ரகிருஷ்ட பண்ணுகின்று கொண்டு வடிவங்களிலே யேறிட்டுக்காட்டுகிறார் இவனான்று இத்யாதி கருமவாக்யத்தாலே - அடியோமோமென்கிற இடத்தாலேஎன்றது இச்சுருக்கமாலே யென்றபடி— முதல் அடிப்பாட்டு வ்யாக்யானத்திலே பல்லாண்டென்கிற பதம், ஸாத்யஸ்தையும், ஸாதநமானவநுமான ப்ரக்ருதியையும், ப்ரகாசிப்பிக்குமென்று அருளிச்செய்திருந்தாரேயாகிலும், கர்மபலம்போலேயிருப்பதொன்றாகையாலே உபாயத்தைக்காட்டக்கடவதென்று திருவுள்ளம்பற்றி கர்மப்ராயம் சொல்லிற்றென்கிறார் இங்கே— அடியோமோடும் என்ற இடத்தில் ஸாத்யமும் திருக்காப்பு என்ற இடத்தில் ப்ரக்ருதியைச்சொல்லுகிறதென்று மிருக்கையாலே இப்படிக்கொள்ளவேணும்.

—★—

மூன்றும்பாட்டு.

வாழாட்பட்டுநின்றீருள்ளீரேல்வந்துமண்ணுமணமுங்கொண்மின்
கூழாட்பட்டுநின்றீர்களையெங்கள்குழுவினிற்புகுதலொட்டோம்
ஏழாட்காலும்பழிப்பிலோம்நாங்கள்இராக்கதர்வாழிலங்கை
பாழாளாகப்படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே.

(இ - ள்.)

வாழ்	கைங்கர்யப்ரவணமானதுக்கு
ஆள்பட்டு	அடிமையாகி
நின்றீர்	நிலைப்பட்டவர்களாய்
உள்ளீரேல்	ஸமவஸ்தாவிகளாயிருப்பீராகில்
வந்து	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்திரளிலேவந்து
மண்ணும்	மண்சுமத்தலும்
மணமும்	மங்களந்தொப்பிக்கிறபெருமையும்
கொண்மின்	உங்களுக்குரியனவாக்குங்கள்
கூழ் ஆள்பட்டு	உணவுக்குத்தொண்டுபட்டு
நின்றீர்களை	ப்ரயோஜநாந்தரபரராயெங்கும்நிலாவுகிறவ[ர்களை

எங்கள்குழுவினில்	அநந்யப்ரயோஜநராகிய நாங்களுடைய திரளி[லே]
புகுதலொட்டோம்	கூடவிடோம் (ஏனென்றால்)
ஏழ் ஆள் காலும்	ஏழு புருஷஸந்ததியளவும்
பழிப்பு	ப்ரயோஜநாந்தர பரதையும் ஸாதநாந்தர பரதையுமாகிற தோஷங்கள்
இலோம்	இல்லையாயிறோம்
நாங்கள்	யாங்கள் (ஆகையாலே)
இராக்கதர்வாழ்	ராக்ஷஸர்வஸிக்கிற
இலங்கை	லங்காபுரியில்
பாழாளாக	ஆள்பாழாக / ப்ராணிகளில்லையாகும்படி
படை பொருதானுக்கு	யுத்தத்திலே ஶஸ்த்ரஸம்ஹாரம் பண்ணினவனுக்கு / அம்புதைக்கப்போர்செய்தவனுக்கு
பல்லாண்டு	வாழி
கூறுதும்.	சொல்லாநின்றோம். (எ - று.)

இதனது தாத்பர்யம்.

கௌஸ்துபமான ஸ்ரீமத்துக்கு அடிமையாகிப்பட்டவர்களாய், ஸமஸ்தஸம்பத்திகளாயிருப்பீராகில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திரளில் வந்து, மண்ணும் மனமும் உங்களுக்கு உரியனவாக்குங்கள், உணவுக்குத் தொண்டுபட்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரராயிருக்கின்ற உங்களை அநந்யப்ரயோஜநராகிய எங்கள் கூட்டத்தில் புகவிடோம்; ஏனெனில், ஏழு புருஷஸந்ததியளவும் ப்ரயோஜநாந்தரபரதை முதலான தோஷங்கள் இல்லையாயிறோம் நாங்கள்; ஆகையாலே, ராக்ஷஸர் வஸிக்கிற லங்காபுரியில் ஆள் பாழாகும்படி யுத்தஞ்செய்தவனுக்குப் பல்லாண்டு கூறுகின்றோம் என்பதாம்.

வ்யாக்யாநம்.

வாழாள் இத்யாதி — கீழிரண்டு பாட்டால் தாம் திருப்பல்லாண்டு பாடினார்; இனிமேல் தம்முடைய மங்களாஶாஸநத்தால் தமக்கு வ்யாவ்ருத்தி பிறவாமையாலே "வத்ஸர்விஹ்யாஸஜநோத்தமம்" என்கிறபடியே, ஐஶ்வர்ய கைவல்ய பகவச்சரணார்த்திகள் மூவரையுங்கூட்டிக்கொள்வாராக நினைத்து, அதில் மங்களாஶாஸநத்துக்கு பகவத் ப்ரதிகூலர்ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே அவர்களையழைக்கிறார். "ஸ கஸ்மாத் ஸர்வஜீவ" என்கிற ந்யாயத்தாலே, இம்மங்களாஶாஸநத்

மெல்லாரும் அர்ஜிக்கவேணுமென்னும் நினைவாலே அழைக்கிறாரென்றுமாம்; அவர்களோடே கூட மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகை நமக்கு யாதாகமாகையாலே என்றுமாம். "அடியார் தங்களின்பமிகு பெருங்குழுவுகண்டு" என்றும், "அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்றும், கண்ணாலே காண்கையும் அத்திரளிலே புகுருகையும் இவையெல்லாம் உத்தேஶ்யமாயிறேயிருப்பது. "வாழாள்" என்று நிரதிஶய போக்யமான வ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. வ்ருத்தி விஷயங்களில் அடிமை ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாலும், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகையாலும், அநந்யப்ரயோஜநமாகையாலும்; போக்யமாயிறேயிருப்பது. "ஸர்வாவஸ்தோசிதா" "ஶேஷவ்ருத்தி:" என்னக்கடவதிறே. இவ்விஷயந்தன்னிலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரனாயிழிந்தால் ஸம்பந்தகமாகையாலும், அநந்யப்ரயோஜநரோபாதி அநவதாநமானவனையும் அதிஶயித்தியமம் வேண்டுகையாலும், போக்யமாயிருக்கும் ஸாதநாந்தரநிஷ்டனுக்கும் அந்யபரியாலே ரஸமில்லை. இக்குறைகளொன்றுமின்றிக்கே ப்ராப்யவிஷயத்திலே தன்னைப் பேணுதே பரார்த்தியை ஆஶாஸிக்க, ஸர்வேஶ்வரனைப்போலே ஈஶ்வரன் இத்தைக்கண்டு ஒரு வ்யாஸமிருந்தபடியென்னென்று ப்ரீதனாக, இவனுக்கு அத்ருஷ்டிகளாமாயிறேயிருப்பது. "பட்டு" என்பது - உவரிக்கடலிலே முத்துப்பட்டதென்னுமாபோலே ஸம்ஸாரத்திலே பகவத்ருஷ்டி போலே சிலரெனக்கென்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பகவத் ப்ரீதியை ஆஶாஸிக்கும்படிகையொழிந்திருப்பார் சிலரைப்பெறுகையாவதையை ஆஶாஸிக்கும்படிகையொழிந்திருப்பார் சிலரைப்பெறுகையாவது. "நின்றீர்" அனுஷ்டானமென்னுமிடம் தோற்றவருளிச்செய்கிறார். "நின்றீர்" "வாயுவஶமாய்த்திரிகிற த்ருணம்போலே கர்மவஶராய்த்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவஜ்ஞாநமாகமாக தத்ப்ரீதியை ஆஶாஸிக்கப்பெற்றதில்லைறேயுண்டாவது. "உள்ளிரேல்" "ஸஹாஸ்தாஸந்தே" என்று, அநந்யப்ரயோஜநரைக்கிடையாதென்று ஸவிஶேஷணைவிட்ட ஸம்ஸாரமாகையாலே மங்களாஶாஸநத்துக்கு ஆள்தேட்டமாயிறேயிருப்பது. நாமவாஸத்தினன்று அடையமோக்ஷிக்கிடக்க, திருவடியும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் ப்ராணனுடையாருண்டோவென்று தேடினாற்போலே ஸம்ஸாரத்தில் ஸர்வஜ்ஞருடையார் தேட்டமாயிறேயிருப்பது. இந்த ப்ரீதியத்தால் ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவர் ஸம்ப்ரதாயமென்ற

தாய்த்து. அநந்ய ப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்களும் நம்மைவிரும்பு வார்சிலருண்டாவதேயென்று ஸந்நிஹிதராக; வந்து — அவர்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவமாராய்வதற்கு முன்பே அவர்களோடே கலந்து கொண்டு நிற்கவேண்டும்படியான த்வரையைச்சொல்லுகிறது. மண்ணும் மணமுங்கொண்மின் என்கிறார்; மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியார் அநந்யார்ஹரானவடியாரிறே; அடிமையிலேயோலை யெழுதும்போதும் மண்ணுக்கும் மணத்துக்குமுரியனாகவேணுமென்றிறே யெழுதுவது. மண்ணாவது — ஸ்வாமிக்கொரு உத்ஸவமுண்டானால் அங்குரார்ப்பணத்துக்குப் புழுதி மண்சுமக்கை; அந்த ந்யாயத்தாலேயிறே நம் ஆழ்வார்களுக்கிது க்ருத்யமாகிறது. மணமாவது — அந்த கல்யாணத்துக்குத்தான் ஸாக்ஷியாயிருக்கை. இவ்விரண்டும் ஸர்வகைங்கர்யத்துக்கு உபலக்ஷணம். கொள்மின் — என்றதால், அடிமைசெய்யுமிடத்தில் கிடந்ததொன்றைக்கண்டேறுகையன்றிக்கே சிலர் தரக்கொள்ளவேணுமென்கையும். தருமவர்களும் உங்களதானவடிமையை நீங்கள் ஸ்வீகரியுங்கோளென்று சீரிதாகக் கொடுக்கக் கடவர்களென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகிறது.

கூழாள் இத்யாதி — இவ்வார்த்தை வாசியறியாதே ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் புகுரத்தொடங்கிற்று, அவர்களை நிஷேதிக்கிறார். கூழாள் என்றது சோற்றுக்காக ஆரேனுக்குந் தன்னையெழுதிக் கொடுக்கை; இது ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கு உபலக்ஷணம், தன்னை ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷமென்னுமிடமறியாதே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் குறித்து இவன் தன்னையே யாச்ரயிக்கிறார்களிறே. கூழாள் என்று அநந்ய ப்ரயோஜநராயிருந்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களை வேண்டிக்கொள்ளுமிருகரையரைச் சொல்லுகிறதென்றுமாம். பட்டென்றது — அகப்பட்டென்றபடி. பந்தகமாகையாலே ஸ்வவிரோதியாய்ச் சாஸ்த்ரத்தைப்பண்ணுமென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறது. நின்றீர்களை — ப்ரஸ்தாவத்தாலே உள்ளீரேலென்று தேடவேண்டாதே பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் ப்ரயோஜநாந்தரராயிருக்கை. எங்கள் குழு என்று, இத்திரளுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். தேஹாத்மாபிமாநிகள், தேவதாந்தரபரவர், இவ்விஷயந்தன்னிலே புகுந்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களைப்பெறக்கடவார், அநந்ய ப்ரயோஜநராய் ஸாதநாந்தரங்க

ளிலே அந்வயராயிருப்பார் திரள்களெல்லாத்திலும் வ்யாவ்ருத்தமாயன்றோ எங்கள் திரளிருப்பதென்கிறார். — புகுதலொட்டோம் — ஆரோ புகுவாரென்று ப்ரார்த்தித்திருக்கிறவிவர் நிஷேதிக்கிறாப்போலே புகுரவொட்டோமென்பானென்னென்னில், வஸிஷ்டன் ப்ராஹ்மணனானாலும் சண்டாளனை அதிகார்யத்திலே கூட்டிக்கொள்ளானிறே; இத்தால் அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு ப்ரயோஜநாந்தரபரரோட்டை ஸஹவாஸம் அஸஹ்யமாயிருக்குமென்றதாய்த்து. எங்கள் திரளிற்காட்டில் உங்கள் திரளுக்கு வாசியென்னென்ன; — ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்களென்கிறார் — ஏழாளென்று, தமக்குக்கீழேயொருமூன்றும் மேலேயொருமூன்றும் தாமுமாக ஏழுபடியைச்சொல்லுகிறது. இந்த ஸங்க்யாத்தைப்பற்றி சாஸ்த்ரங்கள் "ஸப்த ஸப்த ச ஸப்த ச" என்று, இந்த ஏழையும் இதுக்குக்கீழே யேழையும் இதுக்குமேலே யேழையுமாக இருபத்தொருபடிகாலைச்சொல்லித்து. "உபவத்ஸ்யந்து உபாவஸ்ய நாத்ராத் ஏகவிம்சதிம் | பங்க்திபாவநாதி" என்று, ஸ்வதேசசாஸ்த்ரஞ்சொல்லித்து. ஏழாட்காலுமென்கிற ஸம்பந்தமிவ்வளவை நினைக்கிறது; இத்தாலொரு ஸந்தாநத்திலே யொருவன் அநந்ய ப்ரயோஜநனானால் அவனைப்பற்றி ஜந்மஸந்தாநஸம்பந்தம் வித்யாஸம்பந்தங்களளவும்செல்லக் கீழ்மேலும்வெள்ளமிடுமென்கிறது. — பழிப்பிலோம் — விஷயாந்தரப்ராவண்யமென்ன, தேவதாந்தரபஜநமென்ன, இவை ஸர்வதோஷமாகையாலே, பதர்கூட்டித்தூற்றவேண்டா, இனி அநந்ய ப்ரயோஜநராய் அநந்யஸாதநராயிருப்பார்க்குப் பழிப்பாவது ப்ரயோஜநாந்தரத்தையும் ஸாதநாந்தரத்தையுமிறே; அவற்றையுடையோமல்லோமென்கிறார். — நாங்கள் — எங்கள் குழுவென்றபோதைச் செருக்குப்போலே ஜந்மவிஷயீகாரத்தால்வந்த செருக்குத் தோற்றச் சொல்லுகிறாரிறே; உங்கள் ஸர்வஸ்வம் நீங்கள் சொன்னவளவிலே விச்வஸித்திருக்குமத்தனையளவுடையோமல்லோம், உங்கள் வ்ருத்திவிசேஷத்தைக்கொண்டு உங்களையறியவேணுமென்ன, அது நீங்களறியும்படியல்ல; எங்ஙனேயென்னில்; ஒருகாரியப்பாடாகவுள்ள ஜந்மங்கள்போக ஜந்மாந்தரஸம்பந்நம்பண்ணும்படியாதல் இல்லாத ஜந்மங்கள் உண்டாகவேணுமென்று ஜந்மாந்தரஸம்பந்நம்பண்ணுதல் செய்

யுமன்றோ நீங்களறிவது; முன்பு வ்ருத்தமாய்க்கழிந்தசெயல்களுக்கு இன்றிருந்து வயிறுபிடிக்குந்திறன்காணெங்களது.— இராக்கதர்வாழிலங்கை—ராக்ஷஸர்கள் களித்துவர்த்திக்கும் தேசம்-புறம்பேபோய் வாஸம்பண்ணிக் குளவிக்கூடுபோலே திரண்டு கடலையும் மதிளையும் அரணாக்கி அமணக்கூத்தடிக்கும் தேசமான லங்கை.— இலங்கை பாழாளாக—இலங்கையில் ஆள்பாழாம்படி. இலங்கைதான் விபீஷணவிஷயமிறே; இனி "ந நமேயம்" என்ற ராவணனையும் அவனுடைய அதிக்ரமத்துக்குத் துணையான ராக்ஷஸரையு மழியச்செய்து, "ஶ்மஶாநபூதஹவெசு" என்று, பிராட்டி யருளிச்செய்தபடியே, அவ்வூரை மூலையடியேபோம்படிபண்ணினன்.— படைபொருதானுக்கு—இப்படிசெய்தது ஈஶ்வரத்வப்ரயுக்தமான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே யெதிரிகளம்புமார்பிலேதைக்கும்படிபொருதவனுக்கு.— பல்லாண்டுகூறுதுமே—அப்போதைகையும்வில்லுமாய்ச்செவந்துஎதிரிகள்மேல் வ்யாபரிக்கும்போதை ஆகர்ஷகமான வடிவழகுக்கு மங்களாஶாஸநம்பண்ணிப்போருவோஞ் சிலர்காண் நாங்களென்கிறார். "ஶா யவாயெ-ுவராகாதஜாஂநவ்யாணெகஷ்ெதஷயாஂ" என்கிறபடியே, அக்காலத்தில்முதலிகளுக்கு அம்புக்கிறுக்கப்பணிபோருகையாலே, அக்காலத்தில் மங்களாஶாஸநம்பண்ணுவாரைப்பெற்றதில்லை; பிராட்டியைப் பிரித்தபோதே நங்குடியிருப்புப் பெற்றோமென்கிறப்ரீதியாலே ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்தோத்ரம்பண்ணினர்கள்; அக்காலத்தில் மங்களாஶாஸநம்பண்ணப்பெறாத குறைதீர இன்றிருந்து மங்களாஶாஸநம்பண்ணுவோஞ் சிலர்காண் நாங்களென்கிறார்.

அரும்பதம்.

வாழாளித்யாதி—கீழிரண்டுபாட்டுக்கும்,மேல்மூன்றுபாட்டுக்குமாக, வெடிகாவஸம்ஹதியருளிச்செய்துகொண்டு, இப்பாட்டில் முதலடியைக்கடாக்ஷித்து, "ஶுதெக்ராஜிக்ஞாஸா:" என்கிறப்ரமாணத்தில், பிற்பட்டவர்கள் முற்பட்டதுக்கு ஹேதுவைச்சொல்லிக்கொண்டு அவதாரிகை கீழிரண்டித்யாதி— "ஶதவ்ரியா:" என்றஸதஹவரகச்சொன்னது ஆகாஂஸையும் ஸமாதியையும் ஒருகோடியாகநினைத்தவதாரிகாஸாரூதஹஸ்த்யாதி—மூன்றாமவதாரிகை அவர்களித்யாதி—மேல்வாக்யத்தில் காண்கையும் புகுருகையும் என்று சொல்லுகையாலே, இங்கேயும் அவர்களைக்கண்டு அவர்களோடே

கூடவென்று கூட்டுவது— ஆக இவர்களை யழைக்கைக்கு ஹேது மூன்று; அதாவது- அந்தலையில்வெவக்ஷண்யத்தைப்பற்றிவரும் தம்முடையஅவையார்த்தியாதல், ஸாத்விகமான இதிலுண்டான இவர்களிழவைப்பற்றியாதல், இவர்களோடேகூடாதபோது தம்செல்லாமையைப்பற்றி யாதல்— மூன்றும் ஹேதுவை ப்ரமாணவஶமாக ஸ்வீகரிக்கிறார் அடியாரித்யாதி—முமுக்ஷு- ஸம்பந்தம்—"ஆள்" என்றதுக்கு ஆட்சியை நிரூபகமாகச்சொல்லுமிடத்தில் அதிவழிசொல்லாமையாலே, வேறு ஒன்றுமில்லையென்றதைவிக்கிறது- அத்தை யருளிச்செய்கிறார் நிதிஶயெத்யாதி—இப்படிவிஶேஷிப்பானேன், உகந்த விஷயத்துக்கு ஶேஷமாயிருக்கை ஸ்வபமாயிருக்குமோவென்ன, இவ்விஷயம்தன்னிலும் அடிமையென்றுவிஶேஷம்— கைங்கர்யமித்யாதி—இவ்விஷயந்தன்னிலும் அடிமையென்றுவிஶேஷம்— ஶேஷத்வ யோஜகன் என்றது உபாஸகனை - கைங்கர்யமாவது - கர்த்தவ்யம்— ஸாபேக்ஷமென்றது உதரவிஷயங்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக— ஸாமாநாதிகரண்யம் என்றது- இங்கைங்கர்யயோஜகனைச்சொன்ன உபாஸகனுக்கும் ஒக்கும் என்றது- இதுகைங்கர்யயோஜகனைச்சொன்ன உபாஸகனுக்கும் என்றபடி— கர்த்தவ்யபக்தியென்றது ஸாத்விகமென்கிற நினைவு என்ற படி— ஆக இவ்வளவும் வ்யாவ்ருத்தங்களை யருளிச்செய்து நிகமயஸ்வ படி— இக்குறைகளித்யாதி— இக்குறைகளோடுவதையும் உபபாதிக்கிறார் இக்குறைகளித்யாதி— ஈஶ்வரனுமின்றிக்கே என்றதுக்கு அந்த ப்ரீதியே ப்ராப்யமாயிறேயிருப்பது என்றதற்கு ஸம்பந்தம்—நிரபேக்ஷரை என்றது- ஸாதநஸாத்யமுத்தேஶ்யதையாலே— ஆளாகி என்னாமல் "ஆட்பட்டு" என்பானென் தாதார்ம்யபலமென்றபடி—ஆளாகி என்னாமல் "ஆட்பட்டு" என்பானென் அருளிச்செய்கிறார் பட்டு என்றது உதர்த்தவ்யமென்னில்; த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் பட்டு என்றது உகந்தவிஷயம்— உவரிடைகடல்-முல்லைபுரவி—இத்தைவிதி—போலேயிருக்கிறதென்றுவிஶேஷம்—உவரிடைகடல்-முல்லைபுரவி—இத்தை வரிக்கிறார் நானெனக்கித்யாதி— நான் என்றது- அஹங்காரம்-எனக்கென்றது- மமகாரம்—இப்போது "நின்றீர்" என்கையாலே, முன்புமில்லாமைதோற்றுகிற து;- அத்தைவிவரிக்கிறார் வாயுமித்யாதி—"ஏல்" என்கிறயத்யந்தத்தைப்ரமாணமாக உபபாதிக்கிறார் "ஸம்ஸாரத" இத்யாதி—கைங்கர்ய யோஜகர்- ஐஶ்வர்யார்த்திகள்—இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக பாஶ்ரயத்யாதி— நாமஶ்ர மஶத்திலன்று அடையமோவிக்கதில்லாமையாலே, நாமஸம்பந்தத்தினன்று என்றது ப்ரஹ்மாஸ பயோதத்தினன்று என்றபடி—மெய்க்காம இத்யாதி—மே ல்லவதாரிகை- கதெவ்யத்யாதி—உரியார்-ப்ரமாணவர்—உதாஹரணத்தை ஸுவாகவ்யஹாரபூர்வமாகஸ்வீகரிக்கிறார் அடிமை யித்யாதி—விலையோலை-க்ரயபத்ரம்— மண்ணுவது என்றது- மண்கொள்ளுகையாவது என்றபடி—அயபத்ரம்— மண்ணுவது என்றது- மண்கொள்ளுகையாவது என்றபடி

ந்தந்யாயத்தாலே- விலையோலையெழுதுகிற ந்யாயத்தாலே யென்றபடி— நம்
ஆழ்வார்கள் என்றது - ஸேனைமுதலியாரையும், திருவாழியாழ்வானையும்—
ஸங்கர்ஷணத்தினன்றைக்கு ஆழ்வார் திருநாளென்றிறே ப்ரஸித்தி— ம
ணமாவது என்றது- மணங்கொள்ளுகையாலதென்றபடி—செய்மின் என்று
தல், வாங்குமின்னென்றுதல்சொல்லாதே, "கொள்மின்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்
"கொள்மின்" இத்யாதி—இத்தால்கொள்வாரும் கொடுப்பாரும் நிரபேக்ஷரா
ய் நிர்வ்யாபாரராயிருக்கையைச்சொல்லுகிறதென்றுகருத்து— கிடந்தானையை
க்கண்டேறுகை யென்றது- படுத்துக்கொண்டிருக்கிற யானையைத்தானேயே
றுகை— சிறிதாக- ஸாதரமாக—கொடுக்கக்கடவர்கள் என்ற அர்த்தம், என்
னையும் என்ற சேஷம்—பாரார்த்த்யம் என்றது- ஆகாசத்திலும் ப்ருதி
வீதலத்திலும் ஏககாலவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறதிருமந்த்ரார்த்தமென்றபடி—
"கூழாள்" இத்யாதிகளுக்கு பாவம் இவ்வார்த்தையித்யாதி— இவ்வார்த்தையென்
றது-வாழாட்பட்டு என்கிறவார்த்தை— வாசியறியாதேயென்றது- தங்களு
டைய ப்ரயோஜநாந்தரங்களும் வாழ்ச்சியென்று ப்ரமித்து அநந்ய ப்ரயோ
ஜநரையழைத்தானென்கிற விசேஷமறியாதேயென்றபடி—இது என்றது- கூ
ழ் என்றத்தை—ஈச்வரனுக்கு எழுதிக்கொடுப்பார் அநந்ய ப்ரயோஜநர்களைக்
கேட்பாரோவென்ன, தன்னை யித்யாதி—இது- விஶ்வாஸ வ்யாவ்ருத்த வாக்யமாதல்—
ப்ரமித்தவர்களன்றிக்கே அநந்ய ப்ரயோஜநராய், வந்த ப்ரயோஜநா
ங்களைக்கொள்வாரை நிஷேதிக்கிறானென்று அபிப்ராயம் "கூழாள்" இத்யாதி—
"பட்டு" என்றதுகீழும் இங்கும் ஒத்திருக்க, இங்கு அகப்பட்டு என்பானென்
னென்ன, வாயகெ இத்யாதி— நாங்கள் என்று அஹங்கரிக்கலாமோவென்ன, எ
ங்கள் இத்யாதி—வ்யாவ்ருத்தியை உபபாதிக்கிறார் தெளிந்த இத்யாதி— அவதாரி
கையிலே தம்முடைய ஹ்ருதயபூர்த்தியாலே அதிகாரிய ப்ரார்த்தர்களையும் அ
ழைக்கிறானென்னுகின்றீர், ஆனால் "புகுதலொட்டோம்" என்னக்கூடுமோஎன்
கிறசங்கையை அநுவதித்து, பரிஹரிக்கிறார் ஆரோ இத்யாதி— இந்தபரி
ஹாரத்துக்கு அவர்கள் திருந்தாதே கேவல ப்ரயோஜநபரா வாராயிருந்
தால் த்யாஜ்யரென்று கருத்து— "புகுதலொட்டோம்" என்றத்தாலேஸாவ
தியே செய்தருளுகிறார் இத்தால் இத்யாதி—இத்தால் ஏழுதலைமுறையைச்
சொல்லுகிறதென்கிறார் "ஏழாள்" இத்யாதி—ஶ்ருத்யாதிவாக்யங்க
ளுக்கு இருபத்தொருதலைமுறைக்கு அபிமாநசொல்லியிருக்க, ஏழ்படியென்
று ஸமவதாத் பாவத்தைக்குறையச்சொல்லக்கூடுமோவென்ன, இந்தஸம்ப்ர

யெத்யாதி— இந்தஸம்ப்ரதாயத்தைப்பற்றியென்றது- கீழ்ச்சொன்ன வாக்யத்
தை ஶ்ருதிவயியாக்கி யென்றபடி— ஆள் என்று பார்ஷதர்களைச் சொல்லு
கிறது— கால் என்றது-ஸந்ததி— இவ்வளவையென்றது- இருபத்தொருபடி
யை— ஏழேழுக்குச்சொன்னது மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம்—ஸாமாந்ய
யசஸ்த்துக்கு இத்தனை யுண்டானால், ஸமவஸ்த்திதர்க்குச் சொல்லவேண்டாவி
றேயென்று கருத்து— ஸம்ஹிதார்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார் இத்தால் இத்யா
தி—"பழிப்பு" என்பது-தோஷம்—இதுஸார்வ்வபௌமமாகையாலே, விஷயாந்த
ர ப்ரவண்யாதிகளைச்சொன்னாலும், ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்களுக்கு
ம் த்யாஜ்யமானதை அவ்யக்தமென்றுகொண்டு, விசேஷவ்யவஸா
ம்பண்ணுகிறார்விஷயாந்தரேத்யாதிவாக்யத்தாலே—"பழிப்பிலோம்" என்
றநாங்கள்என்று வஸிதமன்றோ, விசேஷிப்பானென்னென்ன, எங்கள் இத்யா
தி—, எங்கள்என்ற இடத்தில் வ்யாவ்ருத்திசொல்லுகையும் செருக்காலே யென்
று கண்டுகொள்வது— மேலுக்கு அவதாரிகை உங்கள் இத்யாதி—அளவு-ஜா
நம்- புடை- ப்ரகாரம்—காரியப்பாடாக- ப்ரயோஜநநிர்த்தமாக— முன்பு
வ்ருத்தமாயென்று விசேஷித்தது யதாஸாவ்யவஸ்தாநம் தோற்றுகைக்காக—,
எங்களது என்ற அந்தரங்கன்கிறானென்று சேஷம்— இராக்கதர் - ராக்ஷஸ
ர்- கீழ்வாக்யவிவரணம் புறம்பேயித்யாதி—ஒளவி-கீடு விசேஷம்— "இலங்கை"
என்கையாலேஅர்த்தஸித்தம் கடலையும்மதிளையும் அரணுக்கியென்றது—"வாழ்"
என்றதிலே.நோக்காக அமைக்கூத்தென்றது; அதாவது வெஜயின்றியிலே
ந ஜந்தையோடே கூத்தாடுகை— இலங்கை பாழ் ஆள் ஆக என்னுதே, ஆள்
பாழ் ஆக என்பானென்னென்ன, இலங்கைதான் இத்யாதி—ஸ்ரீவிபீஷணா
ழ்வானுக்கு ஸார்வபௌமத்வம் கடற்கரையிலே கொடுக்கையாலே, அத்தையழி
க்கவொண்ணாதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத்தாத்பர்யம்—ஆனால் ஆள்பாழ் ஆ
ம்படி பண்ணுவானென்னென்ன, இனி "நசேயா" இத்யாதி—அதிக்ரூர-
ஶரீராதிக்ரூரம்— அழியச்செய்துபோம்படி பண்ணினானென்று அர்த்தம்—
படைபொருதானுக்கு- படையிலே பொருதானுக்கென்றபடி— படை - யுத்
தம்;—ஆயுதமாகவுமாம்—இப்படிவிசேஷித்ததுக்கு வ்யாவர்த்யவிஶேஷமா
கத்தாத்பர்யம் இப்படி யித்யாதி—பெடார் - அஹங்காரம்— ஸங்கல்பத்தாலே
யென்றது-"ஸமித்ஸ்யாதி" என்கிறஸங்கல்பத்தாலேயென்றபடி—"பொருதானு
க்கு" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து பாவம் அப்போதை இத்யாதி— கூறுதும்-
சொல்லுவோம்— இப்படிநீங்கள் கழிந்தகாலத்திற் செயல்களுக்கு ஶமநா

ஸாஸநம்பண்ணுவானேன், அக்காலத்தில் பரிவரானவர்கள் மங்களாஸாஸ நம்பண்ணிற்றிலர்களோ வென்ன, "ராவணாய" இத்யாதி— "தயாத சுவர்க்கதே" என்றது ஸர்வஸ்ய ஸர்வதேஷ்ய மல்லாமையால், ப்ராணங்களிலே கையைபண்ணியிருக்கத் தோற்றுகையாலும், பாரதந்த்ர்யத்தை பெருமாளுக்காகவென்கையாலே இதுவே ஸாத்விகமென்றும், திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் அக்காலத்தில இத்யாதி—இருக்கப்பணிபோருகையாலே யென்றது- பின்வாங்குகையே காயமானபடியாலேயென்றபடி—அதில் ப்ரஹ்மாதிகள் இருந்தார்களே யென்ன, "ராவணஸ்யாயநீதி" என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் பிராட்டியை யித்யாதி— ஸத்யவாதிஞர்கள் என்ற ஸந்தேஹம் ஆகையாலே யென்று கூட்டுவது— சிலர் என்கையாலே வைலக்ஷண்யம் ஸூசிதம்.

—✻—

நாலாம்பாட்டு.

ஏடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம்வந் தெங்கள்குழாம்புகுந்து
கூடுமனமுடையீர்கள்வரம்பொழிவந்தொல்லைக்கூடுமினோ
நாடுநகரமுநன்கறியநமோநாராயணாயவென்று
பாடுமனமுடைப்பத்தருள்ளீர்வந்து பல்லாண்டுகூறுமினே.

(இ - ள்.)

ஏடுநிலத்தில்	பொல்லாங்கான இடத்திலே
இடுவதன்முன்னம்	உங்களைச்சேர்ப்பதற்குமுன்னே
வந்து	வந்து
எங்கள்	ஸிஷ்டாசாரமாய்மன்னுமணமுங்கொண்டிருகிறவெங்களுடைய
குழாம்	ஸமூஹத்திலே
புகுந்து	புகப்பெற்று
கூடும்	மங்களாஸாஸநத்தைக்கூடுதற்கு
மனமுடையீர்கள்	நினைவுண்டானவர்களாய்
வரம்பு	ஸ்வார்த்தாநுஷ்டானத்துக்கிட்டவரம்பு
ஒழிவந்து	ஒழியவந்து
ஒல்லை	விரைவிலே
கூடுமின்	கூடக்கடவீர்கள்

நாடும்நகரமும்	நாட்டிலுள்ளவரும் நகரிலுள்ளவரும் தகாரும் தக்காரும்
நன்கு அறிய	நன்றாகவிடவும்பற்றவுமறியும்படி
நமோநாராயணாயவென்று	அஷ்டாக்ஷரத்தையுஞ்சொல்லி
பாடும்	மங்களம்பாடுகிற
மனமுடை	ப்ரேமநெஞ்சையுடைய
பத்தர் உள்ளீர்	பக்திமான்களாயிருப்பீராகில்
வந்து	வந்து
பல்லாண்டுகூறுமின்.	மங்களம்பாடுங்கள்.

(எ - று)

இதனது தாத்பர்யம்.

உங்களைப் பொல்லாநிலத்தில் இடுவதற்குமுன்பேவந்து, எங்களுடைய ஸமூஹத்தில் ப்ரவேசித்து, மங்களாஸாஸநத்தைக் கூடுதற்கு நினைவுண்டானவர்களாய், ஸ்வார்த்தாநுஷ்டானத்துக்கிட்டவரம்பு ஒழியவந்து விரைவிலே கூடக்கடவீர்கள்; நாட்டாரும் நகரத்தாரும் நன்றாக விடவும் பற்றவும் அறிய, அஷ்டாக்ஷரத்தையுஞ் சொல்லி, மங்களம்பாடுகிற ப்ரேமநெஞ்சையுடைய பக்தர்களாயிருப்பீராகில், விரைந்து வந்து பல்லாண்டு பாடுங்கள் என்பதாம்.

வ்யாக்யாநம்.

ஏடுநிலமித்யாதி—கீழ் அநந்யப்ரயோஜநரை யழைத்தார்; அவர்கள் மங்களாஸாஸநத்துக்கு ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே நீரிலே நீர் சேர்ந்தாற்போலே சேர்ந்திருக்குமிறே; அவ்வளவிலும் பர்யாப்தியிறவாமையாலே ஸ்வரூபங்கை பார்த்திருக்குமவர்க ளென்னுமிவ்வளவைக்கொண்டு ஐஸ்வர்யார்த்திகளையும், கைவல்யார்த்திகளையும், அழைக்கக் கோலி, அதிலமுந்துற ஐஸ்வர்யார்த்திகளை யழைக்கிறார். கைவல்யத்திற்காட்டில் ஐஸ்வர்யார்த்தி உத்க்ருஷ்டமென்னும் நினைவாலே யழைக்கிறாரல்லர் அந்த மோக்ஷத்தை யிவர் அநபிமதமென்றிருக்கையாலே. இனி எத்தாலே முற்படவழைக்கிற தென்னில்; மங்களாஸாஸநத்துக்கு உபகரணமான ஸரீரமோக்ஷமனித்தாகையாலும், அம்மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால் மீளவொண்ணாமையாலும், கைவல்யார்த்திக்குக் ஜ்ஞாநாகாரத்திலேயாகிலும் மங்களம் பண்ண யோக்யதை யுண்டாகையாலும், இவனுக்கு அந்த யோக்யதையுமழிகையாலே த்வரிதியைக்கண்டு முற்படவழைக்கி

ரர்- ப்ரயோஜநாந்தரபரர் ஐச்வர்யார்த்திகள் பண்ணவாருங்கோ ளென்ன வருவார்களோவென்னில்; ப்ரத்யாஸத்தியில் உத்கர்ஷத்தையும், அத்தைப்பற்ற கைவல்யத்தினுடைய நிகர்ஷத்தையும், அறிவித்தால், விட்டுப்பற்றவேணுமென்னும் ஆத்மகுணோபேதரா யிறே யிவரழைக்கிறது.— ஏடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம்— ஏடென்பது- பொல்லாங்கு. உங்களைப் பொல்லாநிலத்திலே யிடுவதன்முன்னமென்று பிள்ளை யமுதனார்— ஏடென்கிறது- ஸூக்ஷ்மசரீரத்தை. ஸ்தூலசரீரத்திற்காட்டில் ப்ரதாநமாய், அதினுடைய ப்ரயோஜநமாய் நிற்கையாலே, பாசிலேடென்னுமாபோலே சொல்லுகிறது.— நிலத்திலிடுவதன்முன்னம்— ஸ்வகாரணமான ப்ரக்ருதியிலே லயிப்பதற்குமுன்னே. இது நிர்வஹித்துப் போரும்படி— ஏடென்று உடம்புக்குப்பேராய், ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமான சரீரம் ஸ்வகாரணமான ப்ரக்ருதியிலே லயிப்பதற்குமுன் னென்னவுமாம். இவ்வாக்யந்தான், அவர்களுடைய அநாதரத்தைக் கண்டழைக்கிறாரென்னுமிடந்தோற்றவிறேயிருக்கிறது.— வந்து— வைதக்த்யராயிருப்பார்க்குத் தம்மளவில் வருமிடத்தி லுண்டான [illegible]த்தைச்சொல்லுகிறது.— எங்கள்குழாம்புகுந்து— கேவலரு மொருஸங்கியாயிறேயிருப்பது. அது ஸ்வார்த்தமாகையாலே ஏகாந்திகள் சேராச்சேர்த்தியாயிருக்கும். ஒருத்தருடையவைச்வர்ய மொருத்தராதிறே யித்திரளிருப்பது. "பரஸ்பர நீசபாவை:" என்னக்கடவதிறே. இத்திரளிற்புகுவார்க்கு எவ்வளவதிகாரம் வேணுமென்னில்;— கூடுமனமுடையீர்கள்— புகுருவோமென்கிற நினைவே வேண்டுவது. ஸவிலக்ஷணங்களான ப்ராப்யாந்தரங்களுக்கு ப்ரயத்னங்கள் கனக்கவேண்டியிருக்க, அதில் விலக்ஷணமான இத்திரளிலே புகுருகைக்கு ப்ரயத்னம் வேண்டாதேயிருப்பானென் னென்னில்; அவை ஸாத்யப்ராப்யங்களாகையாலே, ப்ரயத்னாதிகள் அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கின்றன, இது ஸித்தரூபமாகையாலேவேண்டா; ஞாதாவினுடைய அநுமதிக்கைக்கு இச்சையேயிறே வேண்டுவது.— உடையீர்கள்— இந்த இச்சையால்வந்த ப்ரயோஜநாதிசயத்தாலே, ஐச்வர்யவானென்னுமா போலேயருளிச்செய்கிறார், கூடநினைப்பார்க்குச் செய்யவேண்டுவது.

முன்புநின்ற சிறுமையைக்குலைத்துவரவேணும்.— வரம்பொழிவந்து— வரம்பொழியவென்கிற இது வரம்பொழியென்று கிடக்கிறது. ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதனாய் அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை யநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன் "ஜராமரணமோக்ஷாய" என்று ஸ்வாநுபவத்தளவிலே ஒருவரம்பையிட்டுக்கொண்டானிறே; அத்தையொழிந்து வாருங்கோளென்கிறார்.— ஒல்லைக்கூடுமினோ— பற்றுகிற விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்தால் பதறிக்கொண்டுவந்துவிழவேண்டாவோ. ஏடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னமென்றது - சரீரத்தில் அஸ்தைர்யத்தைப்பற்ற. இங்கொல்லையென்கிறது - பற்றுகிறவிஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற. கூடுமனமுடையீர்களென்றும், கூடுமினோவென்றும் அருளிச்செய்கிறாரிறே யோக்யதையைப்பற்ற. இத்திரளினின்றுபிற்கதிர்ப்பட்டார் சிலரிவர்களென்று தோற்றுமிறே ஸர்வம்வெளிச்செறித்தக்கால்— நாடும்நகரமும் நன்கறிய— இத்திரளிலே புகுருகைக்கு வேண்டுவனவருளிச்செய்தார், இதுக்குமேல் ஐச்வர்யார்த்திக்கு வேண்டுவன அருளிச்செய்கிறார். நாடென்று அவிசேஷஜ்ஞரைச்சொல்லுகிறது. நகரமென்று விசேஷஜ்ஞரைச்சொல்லுகிறது. ராஜாவுக்கு ப்ரத்யாஸந்நரிறே நகரஸ்தர், நாட்டார் தூரஸ்தரிறே; ஆகையாலேயருளிச்செய்கிறார்.— நன்கறிய— நன்றாகவறிய. ப்ரத்யாஸத்தியாலே, அவிசேஷஜ்ஞர் விடும்படியாகவும், அதுதானே ஹேதுவாக விசேஷஜ்ஞர் பரிக்ரஹிக்கும்படியாகவும்,— நன்கறிய— இந்நன்மையையறியவென்றுமாம்.— நமோநாராயணாயவென்று— இவ்வளவும்போராது, தன்ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடியறிந்து, ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பெறவேணுமென்று வைஷ்ணவனாய் வரவேணுமென்று. "அஹமபி நம:" "ஸர்வதேவநமஸ்காரம்" என்றிறே நமஸ்ஸுக்கு அர்த்தமிருப்பது. ஸாதிக்கல் அநுக்ருத்யே ப்ரயோஜநமாவது.— பாடுமனமுடைப் பத்தருள்ளீர்— நினைத்திருக்குமவ்வளவுபோராது. வாசிக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடுவோமென்னும் நெஞ்சுண்டாம்படியானபக்தியையுடையீராகில்.— வந்துபல்லாண்டுகூறுமினே— வந்துபல்லாண்டுபாடுங்கோள், இத்திரளிலே புகுரவேணுமென்றிருப்பீர் அத்தைச் செய்யுங்

கோள், அவ்வளவுபோராது, உங்களுடைய வ்ருத்திவிசேஷமும் பெற வேணுமென்றிருப்பீர் திருப்பல்லாண்டுபாடுங்கோள், என்று, க்ரியையையிரண்டாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம்.

அரும்பதம்.

ஏடுநிலத்தில் இத்யாதி — ப்ரதாநவாக்யத்துக்கு அங்கமாக மேற்பாட்டுக்குள் கூட ஸம்மதியருளிச்செய்துகொண்டு, "கூடுமனமுடையீர்" "பத்தருள்ளீர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகையில் இத்யாதி இவரழைக்கிறது என்னுமளவும் — சேர்ந்திருக்குமிறே ஆகையாலே இங்கு அநந்யப்ரயோஜநரையழைத்தார் என்கிறோமோ — ஸாமர்த்யம் — அநந்யப்ரயோஜநரோடே கூடி மங்களாசாஸநம் பண்ணுவதன்றோ வேண்டுவது, இவர்களையழைப்பானென், அழைக்க ப்ரஸக்திதானுண்டோவென்ன, அவ்வளவிலும் இத்யாதி — உத்கர்ஷத்தைப் பற்ற இவர்களை யழைக்கவொண்ணாதென்று நின்றுகொண்டு, முற்படவானென்னென்கிற சங்கையை அநுவதிக்கிறார் ஸௌந்தர்யத்திலித்யாதி — ஸௌந்தர்யஸித்திகளைப்பற்ற தாத்பர்யமொன்று முற்பட அழைக்கிறானென்கிறார் ஐஹிகத்யாதி — உபகரணமான சரீரமென்றது - "விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து — மோக்ஷத்தை - கைவல்யத்தை — இவ்வாக்யம் ஸமவஸாநதெசையான சரீரஸம்பந்தத்துக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கைவல்யம் நித்யமாயிருக்கையாலே வந்தது அர்த்தியைச்சொல்லுகிறது — இத்தால் மீளுகையும் வருகையும் போகையுமின்றிக்கே மின்மினிபோலேயிருந்து தன்னைத்தானே நின்று கிடக்குமென்றபடி — ஆக இவர்களை யழைக்கைக்கு ப்ரஸக்தியருளிச்செய்தாரிங்கு; அவர் தாம் ஸ்வாமிஷ்டங்களைவிட்டு வருவார்களோவென்று சங்கித்து, "மனமுடையீர்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து பரிஹரிக்கிறார் ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி — "ஏடு" என்றதற்கு மூன்றர்த்தம், "நிலம்" என்றதற்கிரண்டர்த்தம்; இவற்றைக்காட்டுகிறார் ஏடென்பது என்றுதொடங்கி என்னவுமாம் என்னுமளவும் — பொல்லாநிலம் என்றது - ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டி — ஸூக்ஷ்மசரீரத்தைக்காட்டும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் ஸூக்ஷ்மமித்யாதி — ப்ரயாணமாய் - ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதிவிகாரமாகையாலே அதிஸூக்ஷ்மதையாய், — ப்ரயோஜநரூபமாய் என்றது - ஸ்தூலரூபமாயென்றபடி; — அதாவது - பஞ்சீகரணத்தாலே ஸ்தூலமான சரீரம் உத்பந்நமாக ஸூக்ஷ்மசரீரத்துக்கு ஹேதுவாகையாலேயென்கை — "வந்து எங்கள்குழாம்புகுந்து" என்று மிவ்வளவே யமைந்திருக்க, இப்படியிவ்வாக்யம் ப்ரயோகிப்பா

னென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் இவ்வாக்யமித்யாதி — தோற்ற என்றது - தோற்றுவிக்க என்றபடி — "மனமுடையீர்கள்" என்று ஸம்போதிக்கச்செய்தே, வந்தென்னக்கூடாதேயென்ன, ஸகர்த்ருகமித்யாதி — ஸகர்த்ருகவரர்; — இவர்க்கும், ஈத்ருசவாக்யத்ருவஸாரூபவார்த்தாரூபமான மங்களாசாஸநபரர்க்குமுண்டான ஸாதர்ம்யாந வைலக்ஷண்ய ப்ரகாசமானதொரத்தைச்சொல்லுகிறதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் — "எங்கள்குழாம்"என்பானென், அவர்களும் குழாங்களாக இரார்களோ, அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் கைவல்யமித்யாதி — சேராச்சேர்த்தியென்றது - ஸ்வாநுபவாரமாகையாலே பரஸ்பரவிஷயக்களாயிருக்கை — "ஸர்வஸாம்யம்ஸமீயதெ" அன்றோ, இவர்களிப்படியிரார்களோவென்ன, ஒருத்தி த்யாதி — வாஸநையே ப்ரயோஜநமாகையாலே அந்தவிரோதமில்லையென்று கருத்து — இப்படி யிருப்பார்களென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் "வாஸ" இத்யாதி — "நித்யாநிவாஸவித வாஸநாதீத்யாநாவேதநெ வநெ வநெ" இது ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் — மேலுக்கவதாரிகை இத்திரளித்யாதி — "மனமுடையீர்கள்" என்று இவ்வளவைச்சொல்லுகையாலே மேலொன்றுவேண்டாவென்று தோன்றுகிறது, அத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் புகுருவோமித்யாதி — இப்படி ஸாமாந்யமாகச்சொல்லுவானென்னென்கிற ஆகாங்க்ஷையை ஸாவதிகமாகஸூசித்து பரிஹரிக்கிறார் அவிசேஷேணேத்யாதி — உபாஸநாவ்யாமோஹமான ஸ்ரீயப்பதித்வாதி க்குணங்கள் ஸாமாந்யமாகையாலேவேண்டாவென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் உடையீர்கள்"என்கிறதுதப்பு அநுபவிலேயாக்கி யருளிச்செய்கிறார் இந்த மதத்யித்யாதி — வைஷ்ணவனென்னுமாபோலே யென்றது - பக்தன் என்னுமாபோலே யென்றபடி — கீழ்பதத்தோடே வாக்யம்பொழியென்றதுக்கு அவதாரிகை கூடியிருப்பார்க்கு இத்யாதி — வரம்பாய இன்னதென்கிறார் ஸம்ப்ரமாணுக்கித்யாதி — இட்டுக்கொண்டாளிறே யென்கையாலே ஸகலகமானது ஸாரூபமன்றென்றுதோற்றுகிறது — "நல்லீர்" என்றதுக்கு வாஸனை - பற்றுகிற இத்யாதி — பற்றுகிற பக்தர்கள்ளயோமாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகை — "இடுவதன்முன்னம்" என்றபோதே மோக்ஷம்தோன்றுகிறது, "நல்லீர்" என்பானென்னென்ன, விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் ஏடுநிலத்திலித்யாதி — சரீரத்தில் உபேக்ஷையத்தையென்றது பிள்ளையமுதனார் நிவர்த்தத்தைப்பற்ற — வாருங்கோள் என்னுமல், பிறந்து

போனாரை அழைக்குமாபோலே “கூடுமின்” என்பானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் கூடுமனமித்யாதி—யோக்யதை- ஸாத்யஸாதநஸம்பந்தம்—என்னென்றாலும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுண்டானால் பிரிந்தாராகத்தோற்றுமோவென்ன, இத்திரளித்யாதி—பிற்கதிர்- கதிர்பிற்படுகை—வெளிச்செறித்தக்கால்-ப்ரகாசித்தால்- ப்ரத்யக்ஷவாதம்பண்ணிக்கொண்டு உத்தாரயித்ருக்கெல்லாம் உபகாரிகை இத்திரளித்யாதி—விஶேஷஜ்ஞராயும் அவிஶேஷஜ்ஞராயும் சொல்லுகிறது என்கைக்கு அபிப்ராயம் ஞானாவுக்தித்யாதி— ஆகையாலே யென்றது—விஶேஷஜ்ஞர் அவிஶேஷஜ்ஞர் ஏகஸ்வபாவமாகையாலே யென்றபடி—ஆகையாலேயென்ற அநந்தரம் நாமும்நரமும் என்றபேக்ஷம்—இவர்களறியவென்றாமல் “நன்கு” என்று விஶேஷிக்கையாலே, நன்மையை விஶதீகரிக்கிறார் நமவதித்யாதி—இவ்வர்த்தத்திலறியவென்றும் அநாஷாமித்துக்கொள்வது— “நன்கு” என்றதுக்கு அபிப்ராயம் இந்நன்மைஇத்யாதி— இவ்வளவென்றது நாடும் நகரமும் நன்கறிகை— ஸமுதாயத்திலே நோக்காகத்தன்ஸ்வபாவத்தை உள்ளபடியறிந்து என்றது— அநாயாஸத்தைப்பற்றி ஸர்வஜ்ஞவேத்யாதி— இவ்வாக்யத்தால்ஸஹிதம் வைஷ்ணவராய் வரவேணுமென்றது— ஸமுதாயஸாத்வயாதாத்ம்யப்ரதிபாதகமென்றதுக்கு அபிப்ராயமும் வைஷ்ணவ்யஸ்வபாவமென்கைக்கு உபபத்தியுங் காட்டுகிறார் “ஸஹிதம்” இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே— “மனமுடையீர்கள்” “பத்தருள்ளீர்” என்று கூட்டித்தாத்பர்யம் நினைத்திருக்குமித்யாதி— “பாடுமனமுடை” என்றதுக்கு ப்ரஸக்த்யநுவாதகமாக அபிப்ராயமித்யாதி— பத்தருள்ளீர் என்றத்தை யத்ரஶிவவிவக்ஷயாலே ஏகவிஷயமாக்கி அருளிச்செய்து, ஸம்பாயகவிவக்ஷயாலே ஸித்தஸாத்யவிஷயமாக யோஜநாந்தரம் இத்திரளிலேஇத்யாதி— அவ்வளவிலே- கூடுகைமாத்ரம்—க்ரியையையிரண்டாக்கி யென்றது- இரண்டு க்ரியையை இரண்டு அதிகாரிவிஷயமாக்கி யென்றபடி.

—❖—

அஞ்சாம்பாட்டு.

அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி யசுரரிராக்கதரை
யிண்டக்குலத்தையெடுத்துக்களைந்த விருடிகேசன்றனக்குத்
தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்வந்தடி தொழுதாயிரநாமஞ்சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்துபல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்
மினே.

(இ - ள்.)

அண்டக்குலத்துக்கு	அண்டஸமூஹத்துக்கு
அதிபதி ஆகி	மிக்கஸ்வாமியாகி
அசுரர் இராக்கதரை	ஹிரண்யாதிகள், ராவணாதிகள் ஆனவரை
இண்டக்குலத்தை	மிகவும்நெருங்கினதிரளை [த்தை நடைவழுவியிற்குலமாயினாது ஸமூஹ
எடுத்து	ஆஶ்ரிதவிரோதிகளென்றுசேரத் திரட்
களைந்த	நிஶ்ஶேஷமாகப்போக்கின [டி
இருடிகேசன்றனக்கு	ஹ்ருஷீகேஶன் ஆனவனுக்கு
தொண்டக்குலத்தில்	அடிமைசெய்கிறஜாதியிலே
உள்ளீர்	உளரானநீங்கள் [றென்றுவந்து
வந்து	ஸ்வாமிகைங்கர்யங்கள் ப்ரயோஜநமன்
அடி	திருவடிகளேப்ரயோஜநமென்று
தொழுது	ஸேவித்து
ஆயிரநாமம்	ப்ரீதியாலே திருநாமங்களெல்லாம்
சொல்லி	வாயாரச்சொல்லி
பண்டைக்குலத்தை	பழையஜாதியை
தவிர்ந்து	எனக்கென்பதோடுவிட்டு [கவேணும்
பல்லாண்டு	அநேகஸம்வத்ஸரங்கள் ஸமஸ்தமுண்டா
பல்லாயிரத்தாண்டு	அநேகமாயிரம்ஸம்வத்ஸரங்கள்ஸமஸ்தமு ண்டாகவேணும்
என்மின்.	என்றுபாடுங்கள். (எ - று.)

இதனது தாத்பர்யம்.

அண்டஸமூஹத்துக்கதிபதியாகி, ஹிரண்யாத்யஸுரரையும், ராவணாதிராக்ஷஸரையும், நடைவழுவின அண்டரையும், ஆஶ்ரிதவிரோதிகளென்று சேரத்திரட்டி, நிஶ்ஶேஷமாக நாஶம்பண்ணின ஹ்ருஷீகேஶனுக்கு, அடிமைக்குடியிற்பிறந்துள்ள நீங்கள், ஸ்வாமிகைங்கர்யங்கள் ப்ரயோஜநமென்று வந்து, திருவடிகளே ப்ரயோஜநமென்றுஸேவித்து, ஹார்த்யமாகையாலே திருநாமங்களெல்லாம் வாயாரச்சொல்லி, பழையஜாதியைநீக்கி, அநேகஸம்வத்ஸரங்கள் ஸமஸ்தமுண்டாகவேணும், அநேகமாயிரம்ஸம்வத்ஸரங்கள் ஸமஸ்தமுண்டாகவேணும் என்று பாடுங்கள் என்பதாம்.

வ்யாக்யாநம்.

அண்டஜாத்யாதி—முற்பட அநந்யப்ரயோஜநரை யழைத்தார், கேவலரும் ஐச்வர்யார்த்திகளும் ப்ரயோஜநாந்தரபரரா யிருக்கச்செய்தேயும், கேவலருடைய [illegible]யைக்கண்டு முந்துற அழைத்தார், இப்பாட்டிலே ஐச்வர்யார்த்திகளை யழைக்கிறார். — அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி — தேவதைகளுடைய ஐச்வர்யத்துக் கெல்லாம் மேலான ப்ரஹ்மைச்வர்யமிறே அவனுடைய ஐச்வர்யத்துக்கு மேலெல்லை, அந்த ப்ரஹ்மைச்வர்யத்தை யாச்ரயிக்கிற ப்ரகாரஞ்சொல்லுகிறது "ப்ரஹ்மைச்வர்யமெநஃ" என்றிறே இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸாதநமான ச்லோகம். அந்த ஐச்வர்யவிசிஷ்டனாகவிறே ஸர்வேச்வரனை யநுஸந்திப்பது. "வ்யாஹார நாமநாமஹாரீ" என்கிறபடியே, இம்மந்த்ரத்தைச்சொல்லவும், நெஞ்சாலே ஐச்வர்யவிசிஷ்டனாக அநுஸந்திக்கவுமாயிறே ஆச்ரயணப்ரகாரமிருப்பது; அண்டக்குலத்துக் கதிபதியான வாகாரமேயன்றோ இந்தமந்த்ரத்திலுள்ளது; ஆச்ரயண ப்ரகாரந்தோற்ற விருந்ததில்லையே யென்னில்; உதாரனாயிருப்பா னொருவன் கையிலே எலுமிச்சம்பழமிருந்தால்; இது இருந்த அழகென்னென்று சொன்னவளவிலே, ஸாவஜ்ஞனாயிருக்குமவன் கொள்ளலாகாதோவென்று கருத்தறிந்து கொடுக்குமிறே; அப்படியே ப்ரஹ்மைச்வர்யத்திலே ஐச்வர்யமுண்டென்று தங்கள் ஐச்வர்யாபேக்ஷையையாவிஷ்கரிக்கிறார்கள். இத்தால் ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் குறித்து. "உதாராஃ" என்னுமவனுடைய ஔதார்யம்ப்ரகாசிக்கிறது. அண்டக்குலத்துக்கு—"அண்டாநாம் து ஸஹஸ்ராணாம்" என்று தொடங்கி, "கோடிகோடிசதாநிச" என்று, ஸம்ஸ்த்ரமான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாலே, ஐச்வர்ய்த்தார் ஐச்வர்ய்த்த அண்டங்களைக்கொடுக்கைக்குண்டான மையைச்சொல்லுகிறது. அதிபதி— உபயவிபூதிக்கு நிர்வாஹகனாகை—ஆகி— ஆச்ரிதர் தன்னை யநுஸந்தித்தவளவிலேயா யிருக்கை. ஐச்வர்யார்த்திகள் ஐச்வர்யவிசிஷ்டனாக அநுஸந்தித்தால் அவ்வளவா யிருக்கும்; கைவல்யார்த்திகள் ஸ்வ்ரஷ்டா ஸம்ஸாரமயனாக அநுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்.—அசுரரிராக்கதரை— இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸர்வேச்வரர்களாலேவேதாவஹாராதிகளிலே களையறுத்துக்கொ

டுக்கையும் ரக்ஷகனுக்கு பாரமிறே. ஆதலனென்றும், அபூர்வாயிருக்கும் யென்னும் ஐச்வர்யவிசேஷாயமிரண்டுமாவமாயிறேயிருப்பது. அதில் அபூர்வாயையைக்கீழேசொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆதலனைச் சொல்லுகிறது. ஜந்ம ஸித்திவாசநையுமேபண்ணிப்போருவதிரண்டுவகையிறே; ஸம்பவமமோதிருக்க, நிரஸநத்திலே யிழிகிறது ஆச்ரிதவிரோதிகளென்றிறே.—இண்டைக்குலத்தை—மிகவும்நெருங்கினதிரளை. இண்டரென்று-அஸுரரை- இவர்களை அஸுரரென்றுசொல்லுகிறது நிஷ்டநமென்னும் நினைவாலே. உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை ஸர்வேச்வரனையேப்ரயோஜநமாயிருக்கை, நிகர்ஷத்துக்கெல்லை ஸாதநமுமேயாயெதுயாயிருக்கை; இவ்வாவத்துக்களில், "அஸுராஸுரதேவதா" என்றிறே இவர்களுடையஆச்ரயணப்ரகாரமிருப்பது. எடுத்துக் களைந்த— "பொல்லாவரக்கனைக்கிள்ளிக்களைந்தானை" என்னுமாபோலே ஆச்ரிதர்பக்கல் அநுகூலம் தட்டாதபடி நிரஸிக்கை. "பாழாளாக" என்றதும், விபீஷணபரிக்ரஹத்துக்கொருநோவு வாராதபடியிறே; விபீஷணபரிக்ரஹத்துக்கழல் தட்டாதபடியிறே திருவடியும் ராவணவதம் பண்ணிற்று. இருடிகேசன்— ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு ஐச்வர்யாதிகம். இருடிகேசன் தன்பக்கலிலே அபூர்வகைவல்யமாக ருசியைப்பிறப்பிக்கும், தன்பக்கலிலே நித்யஸூரி யிருப்பார்க்கு ஸர்வாநந்தமாக ருசியை நிர்ஸேஷமாக்கும்; ஐச்வர்யார்த்திகளுக்கு ஐச்வர்யமாக அவன்பக்கலிலே கண்வையைப்பிறப்பிக்கும், அவன்வடிவழகிலே யுறைக்கவையுங்கோள், அவன்க்கும்போதே அவன்வடிவழகிலே யுறைக்கவையுங்கோள்; ருசிவிசேஷமென்கிற அவிஸம்பியைக்குலைத்துத் தன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பிக்கும், அத்தாலே ஐச்வர்யத்த ஐச்வர்யத்தையிலை யைப் பிறப்பிக்கும். — தனக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்— இப்படி ஐச்வர்யத்தில் ப்ரவணம்போய் ஸமவஸ்தருமுள்ளீர் — இப்படி ஐச்வர்யத்தில் [illegible] பாதுருடைய திரளிலே யுளரானீர்கள். தொண்டக்குலமென்பது தனியேயொருஸஞ்ஞகம்போலே காணும். தேஹமேஸர்வமென்றிருப்பார்க்கும், மோக்ஷமேஸர்வமென்றிருப்பார்க்கும் இத்தனைவாசியுண்டிறே, இப்படி அநந்யப்ரயோஜநரானவர்களுக்கு ஸாத்யமின்னதென்கிறார்மேல். வந்தடிதொழுது— திருவடிகளை ப்ரயோஜநமாகவந்து, அநந்யப்ரவ்ருத்திகளைப்பண்ணி, வெ

ஸ்வார்த்தமேவ ப்ரயோஜனமாய் விஷயாநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கை தவிர்ந்து, திருவடிகளே ப்ரயோஜனமாய் அநந்ய ப்ரவ்ருத்தியே யாத்ரையாயிருக்கும்படி பாருங்கோள். — ஆயிரநாமஞ்சொல்லி — இரண்டு திருநாமத்தையே நிரூபிக்கவேண்டுவது ஔபாதிகமென்றிருக்குமன்றிறே; தேஹமென்கிற உபாதிபிறந்தால் ஸம்பந்தானுவேஷிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களெல்லாம் ஹாஸ்யமாயிறேயிருப்பது, அவற்றைவாயாரச்சொல்லி. — பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து — தொண்டக்குலத்திலேவந்தபிறந்தவாறே, தேஹமென்றிருந்தகாலம் ஜந்மாந்தரமாய்த்தோற்றுமிறே; ஒருஜந்மத்திலே த்விஜந்மாகிறானிறே; ராஜர்ஷியானவிஸ்வாமித்ரன் அந்தஜந்மத்திலேப்ரஹ்மர்ஷியானானிறே; அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணாந்தரம் பிறந்தது, இங்கு ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தாலே ஸ்வரூபாந்தரம்பிறந்தது. — உனக்குநானென்ற அநந்யார்ஹம், முன்பெனக்கென் றிருந்ததிது வ்யதிரேகமாய்த்தோற்றுமிறே. — பல்லாண்டு — இப்படி அநந்யப்ரயோஜனரான நீங்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள், ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப்போந்தவன் நமக்கு வ்ருத்தியையாசாஸிக்குமித்தனை பரிவனைப்பெற்றோமே யென்று அவன் குளிரநோக்கும். — பல்லாயிரத்தாண்டென்மின் — பின்னைப்பல்லாயிரத்தாண்டென்னுங்கோள், அந்நோக்கழகு நித்யஸ்ரீயாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணுங்கோள், உங்களுக்கிம்மாத்ரத்திலே ஸ்வரூபலாபத்தாலே ஈஸ்வரனுக்கு வ்ருத்தியும் உண்டாகப்பெற்றால், ஆறியிருக்கிறதென்; சடக்கென மங்களாசாஸநம்பண்ணுங்கோளென்கிறார்.

அரும்பதம்.

அண்டமித்யாதி — கீழ் இரண்டுபாட்டில் ப்ரயோஜனங்களையருளிச்செய்துகொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் முற்பட இத்யாதி — ஐஸ்வர்யார்த்தியென்னுதே இப்படி ப்ரயோஜிப்பானென்னென்ன, கேவலருடைய இத்யாதி — மேலான - உத்க்ருஷ்டமான — அநந்தரமான ஐஸ்வர்யார்த்தியென்னுதே, "அண்டக்குலத்துக் கதிபதி" என்பானென்னென்ன, ஐஸ்வர்யம்தோற்றுகைக்காக என்கிறார் அந்த இத்யாதி — அந்தப்ரஹ்மாவென்றது - ஐஸ்வர்யார்த்திகளுடைய ப்ரஹ்மாவென்றபடி — சொல்லுகிற ப்ரகா

ரந்தன்னைக்காட்டுவாராக அபேக்ஷிக்கை "ஐஸ்வர்யகாமோ நர:" என்கிறவாக்யத்வயமும் — ஐஸ்வர்யத்தைச்சொன்னால்போராதோ, வைஸ்வாநரவிசிஷ்டனாகவும் அநுஸந்திக்கவேணுமோ, என்கிறஸங்கையைபரிஹரிக்கிறார் "வ்யாஹ்ருத" இத்யாதி — அன்றிக்கே, "நமோ க்ருத:" என்று நமஸ்காரமன்றோ ஆஸ்ரயணமாவது, சொல்லுகையும் அநுஸந்திக்கையும் ஆஸ்ரயணமாமோவென்ன, "வ்யாஹ்ருத" இத்யாதி — ப்ரணவவிஷயமாகச்சொன்ன இந்தப்ரமாணம் ஐஸ்வர்யார்த்திகளுக்கும் ஸாதாரணமென்று திருவுள்ளம் — ஆஸ்ரயணத்துக்கு வாசகபதமில்லையென்று ஸங்காநுவாதம்பண்ணிக்கொண்டு, வாசகமில்லாவிட்டாலும் ஸூசகமுண்டென்று, த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக பரிஹரிக்கிறார் அண்டத்துக்கித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே — ஆவிஷ்கரிக்கிறார்களாகையாலே அண்டத்துக்கதிபதியாகியென்று அநுவதித்து ஸூசிப்பிக்கிறானென்று கருத்து — வாசகமானபதத்தைச்சொல்லாதே, கொடுக்கைக்குறுப்பாக அபேக்ஷாஸூசகபதம் ப்ரயோகிக்கையாலே, ஒருவிசேஷார்த்தம் ஸித்தித்ததென்கிறார் இத்தால் இத்யாதி — அபேக்ஷாப்ரயோஜநதாத்வயம் "ஐஸ்வர்யநாம" இத்யாதி — உடைமை - தைவதம் — பதியென்னாதே, "அதிபதி" என்கையாலே, அதிக: பதி: என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - உபயேத்யாதி — இவ்வாக்யம் உபாஸகாபிப்ராயமன்றிக்கே ஆழ்வாருக்குக் கருத்தாக வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது — சில ஸ்ரீகோஸங்களிலே யிந்த பாடமுண்டு — கோஸாந்தரங்களிலே அதிபதியாகி யென்றெடுத்துக்கூட்டி, உபயவிபூதிக்கு நாயகனாயிருக்க ஆஸ்ரிதன் தன்னை யநுஸந்தித்தவளவிலேயாயிருக்கவென்று பாடமுண்டு — இந்த பாடத்தில உபயவிபூதிநாயகத்வம் ஸஹஜமாயிருக்க, ஐஸ்வர்யாதிபதியானென்னக் கூடுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் உபயேத்யாதி என்று கண்டுகொள்வது — அநுஸந்தித்தவளவிலே - நினைத்த க்ஷணமாத்ரத்திலே — விவாதம் வைஸ்வாதிக்யாதி வாக்யத்வயம் — கைவல்யார்த்தியென்கிறவாக்யத்துக்கு, "அறவனை யாழிப்படையந்தணனை" என்று ஸாதிமாயோகத்தைச்சொல்லுவார்களிறேயென்று கருத்து — அவ்வளவா யிருக்குமென்றது - ரக்ஷ்யாபேக்ஷாஸாபேக்ஷமாகத்தன்னை யமைத்துவைக்குமென்கை — ப்ரஹ்மா ஐஸ்வர்யார்த்திக்காக ஆஸ்ரயிக்கிற ப்ரகாரஞ் சொல்லுகிற இடத்தில் ஸாதிராஸ்ரயஞ்சொல்லுவானென்னென்னில், அருளிச்செய்கிறார் இந்த பதத்துக்கித்யாதி — இந்த பதத்துக்கு என்றது - இந்த ஐஸ்வர்யார்த்திக்கென்றபடி — ரக்ஷகனுக்கு

ஸாமாநாதிகரண்யம், பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸமாய்விசேஷணமாகிற ப்ரகாரத்துக்கு அது சேருமோவென்ன, ஆதல் இத்யாதி— இந்த ப்ரஹ்மாவுக்கே ஆபத்தவர்தால் ஆதிப்புருஷன் டென்றுகருத்து— அன்றிக்கே, ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ப்ராணங்கள் ஈக்ஷகஸ்ருஷ்டமாகையாலே, ஸ்ருஷ்டி ப்ரவணத்தில் ஸங்கல்பமாக வந்ததென்று மேலருளிச்செய்து, வைஸாத்யாபிதாநவிவக்ஷையாலே, "அஸுரர்ராக்கதர்" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் ஆதலினித்யாதி யென்னவுமாம்— இந்தயோஜனை ஸ்வாஸா— அசுரரென்றுற் போராதே, இராக்கதரென்றுஞ்சொல்லவேணுமோவென்ன, ஜந்தத்யாதி— "ஸஹோஜாம் ஸ்வஸுதேஷு" என்றிருக்குமவன் இவர்களை யழியச்செய்கைக்கு நியாமகமருளிச்செய்கிறார்- ஸாமான்ய மித்யாதி— "இன்றடம்" என்றதுக்குநெருக்கமரிதல் அந்நாவ்டென்றுதல் இரண்டையும்— அந்நாவ்டென்கிறது எவ்வழியாலே யென்ன, இவர்களை உத்யாதி— விரோதமையில் எல்லையை ஸாஸ்த்ர தியொதியாக அருளிச்செய்கிறார்- உத்தக்ஷத்துக்கித்யாதி— ஆசையாலே யிப்படி வாராதபடிப்பண்ணுமவர்கள் அந்நாவ்டென்று கருத்து— இந்த ஸங்கதிஸமமானது ஆஸ்ரயணப்ரகாரமானமையை அருளிச்செய்கிறார் இவ்வாவத்துக்களித்யாதி— இவ்வாவத்துக்கனென்றது- இந்த ஸங்காரால் வந் ஆபத்துக்களென்றபடி— "களைந்த" என்றுற்போராதோ; "எடுத்த" என்பானென்னென்ன, "பொல்லா" உத்யாதி— அழல் - ஔஷ்ண்யம்— இப்படி நிராஸித்ததுக்கு உதாஹரணம் "பாழாள்" உத்யாதி—வசிஷ்ட்ஹஸ்தம் - ஸிகாமென்றபடி— இவனை யன்றிக்கே இவனைப்பற்றின திருவடியும் இப்படி செய்தானென்கிறார் விஸ்ரீஷ்வைஸ்ர்யாதி— ஹநுஷீகாரம் ஸஹ்யாணாநியஃ நியாமகஃ என்றும், உஸிர்யங்களென்றாமையாலே யதாதிகாரம் நெஞ்சைமுட்டுமென்று ஸம்மருளிச்செய்கிறார் ப்ரயோஜநாந்தரவாரித்யாதி— ஆருள் எங்களுக்கு அவனைப்பற்ற வழியேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார், வைராக்யஸ்மாக உத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே— வடிவிலே யிவன் நெஞ்சுவைத்தால், அதுவும் ப்ரயோஜநாந்தரஸக்தி ஹேதுவாகையாலே ஸம்ஹரிக்குமாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் குலைக்குமென்று கருத்து— "இருடீகேசனுக்கு" என்னாதே, "தனக்கு" என்றுவிஸேஷிக்கையாலே வைராக்யத்திலே வெச்சம்போய் என்றபடி— "நிரள்" என்னாமல், குலம் என்றதுக்குவாக்யார், தொண்டக்குல மித்யாதி— "இன்றக்குலத்தை யெடுத்துக்களைந்த" என்றும், "தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்" என்றுஞ்சொல்லுகிறவதுக்களைக்கடாக்ஷித்து,

வ்யாவ்ருத்தராடு படுகிறார் தேவுமே ஸ்வாபவ மித்யாதி— மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை இப்படி யித்யாதி— "அடிவந்துதொழுது" என்று ஸ்வயம்வவெத அருளிச்செய்கிறார் திருவடிகளை யித்யாதி—கிம்வாக்யத்ஸங்க்யாவத்வஉம்வெதஅருளிச்செய்கிறார் வைராக்யமேயித்யாதி— ஒன்றிரண்டமையாதோ, ஆயிரம்வேணுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் இரண்டித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே— இரண்டு என்றது "ஸஹாயிபூதயேதகே" "ஸஹஸ்ர ஸ்தவ நாஸ:" என்றத்தை நினைக்கிறது— உதேடுமென் றிருக்குமன்று - தனக்கொரு ஸஹாயம் வேணுமென்றபோது என்றபடி— தவேடுமென்கிற ஸங்கியாவது-எல்லாநன்மைகளும் அந்நிலைக்குவேணுமென்கிற ப்ரகாரத்தி— "ஆயிரம்" என்றதுஸங்க்யையென்னுமவிவக்ஷித்து, திருநாமங்களெல்லாம் என்கிறார்— ஆயிரநாமங்களோடே, "பல்லாண்டென்மின்" என்ன அமைந்திருக்க, சொல்லியென்று விஸேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் ஆயிரஞ்சொல்லி யென்றது— "பண்டைக்குலம்" என்றது - முன்புள்ளகுலம் என்றபடி யாய் ஜநநமென்றபடி— ஜநமொன்றாயிருக்க; ஜநநமாகிறபடி யெங்ஙனே யென்ன; தொண்டக்குலத்திலேயித்யாதி— இதுக்கு உதாஹரணத்வயம் ஒரு ஜந்மத்திலேயித்யாதிவாக்யத்வயம்— இப்படி ஆசைக்குஹேதுவேதென்ன, அஸ்மதாத்யாதிவாக்யத்வயம்— ஸ்வாபவமென்றத்தைவிவரிக்கிறார் உனக்கித்யாதி— வ்யுத்பத்யந்தரமாய் என்றது, அந்தமாயென்றபடி —இவ்வெல்லாம் கடாக்ஷித்து, "பல்லாண்டு" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் இப்படியித்யாதி— மேல் அவதாரத்தைக்கடாக்ஷித்து, "பல்லாயிரத்தாண்டு" என்றதுக்கு அவதாரிகை ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி—இதுக்குத்தாத்பர்யம் அந்நோக்கு, உத்யாதி— "என்மின்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் உங்களுக்கித்யாதி— சடக்கென- ஸீக்ரமாக—இப்படி உக்தார்த்தத்திலே இம்மஹாமௌநம் ஸம்பவித்தால் ஆறியிருக்கக் கூடுமோவென்றுகருத்து.

ஆறும்பாட்டு.

எந்தைதந்தைதந்தைதந்தைதம்மூத்தப்பனேழ்படிகால்தொடங்கி
வந்துவழிவழியாட்செய்கின்றோம்திருவோணத்திருவிழவில்
அந்தியம்போதிலரியுருவாகியரியை யழித்தவனைப்
பந்தனைதீரப்பல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டென்றுபாடுதுமே.

(இ - ள்.)

எந்தை — என்றேனென்பனும்
தந்தை — அவனுக்கப்பனும்

தந்தை	அவனுக்கப்பனும்
தந்தை	அவனுக்கப்பனும்
தம்மூத்தப்பன்	அவனுக்கப்பனும், பாட்டனும், ஆகிற
ஏழ்படிகால்தொடங்கி	ஏழாயமைந்தமரபுதொட்டு ஏழுவகைப்பட்ட பூர்வஜந்மமுதற்கொண்டு
வந்து	பழிப்பில்லாமல்வந்து
வழிவழி	முறைமுறையாக
ஆள்	அடிமைத்தனத்தை
செய்கின்றோம்	நாங்கள் பண்ணுகிற்கிறோம்
திருவோணத்திருவிழவில்	திருவோணமென்கிறதிருநாளிலே
அந்தியம்போதில்	அந்திநேரத்தில்
அரியுருவாகி	ஸிம்ஹரூபியாகி
அரியை	சத்ருவான ஹிரண்யனை
அழித்தவனை	கொன்றவனை
பந்தனைதீர	அநுக்கம்போக
பல்லாண்டு	பல்லாண்டு
பல்லாயிரத்தாண்டு	பல்லாயிரத்தாண்டு
என்று	என்று
பாடுதும்.	பாடாநிற்கிறோம். (எ - று)

இதனது தாத்பர்யம்.

நாங்கள் ஏழுதலைமுறையாய்ப் ப்ரயோஜநாந்தரபரதைமுதலான தோஷங்களில்லாமல்வந்து அடிமைசெய்கிறோம், திருவோணத்திருவிழவில், அந்திப்பொழுதில், ஸிம்ஹரூபியாகி, ஸஹஜசத்ருவான ஹிரண்யனை உருவழித்தவனை, அந்த ஹிரண்யனுடலைக்கிழித்ததனால்வந்த அநுக்கம்போக, பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு, என்று பாடுவோம் என்பதாம்.

வ்யாக்யானம்.

எந்தை தந்தை இத்யாதி— அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் உண்டான நெடுவாசி அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், அநந்யப்ரயோஜநரையழைத்த ஸமநந்தரம் இவர்களை யழைக்கைக்கடி, "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" என்னும் அவன் படியைத்தாலும், அவனோடிவர்களுக்குண்டான அவர்ஜநீயஸம்பந்த-

த்தாலும் இவர்களுக்கும் அவற்றையே நினைத்துத்தேங்காதே புகுதலாம்படியாயிறே யிருப்பது; ஆகையாலே அநந்யப்ரயோஜநரையழைத்தவோபாதி யிவர்களையும் அழைத்தாராய் நின்றார்கீழ், இதில் வாழாளிலழைத்த அநந்யப்ரயோஜநர் தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியையும் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுத, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். "ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்" என்று, ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் குறித்துத் தாமருளிச்செய்த தம்முடைய பிரானுக்குண்டானவேற்றத்தை, புகுகிறவர்கள் தங்களுக்குண்டாகச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுகிறார்கள். தந்தாமேற்றஞ்சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுகை ஸாத்விகர்க்குயுக்தமோவென்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம்பயங் கெடுகைக்காகச் சொல்லுகிறார்களாகையாலே யுக்தம். "[illegible] | [illegible]" என்று, திருவடிஸ்வஶக்தியைச்சொன்னானிறே முதலிகளுடையபயாஶங்கைக்காக. எந்தை - தானுந்தமப்பனுமாக விருவர். தந்தைதந்தைதந்தை - என்றொருமூவர். தம்மூத்தப்பன்- தம்மென்று,முடிந்தவனை அநுபாஷிக்கிறது. மூத்தப்பன்— அப்பனென்று தமப்பனார், மூத்தப்பனென்றுபாட்டனார், ஆகையாலே அங்கே யிருவர் ஆக எழுவரையுஞ்சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் "ஏழாட்காலும்பழிப்பிலோம்" என்று திரளவருளிச் செய்தார்; இவர்களும் —ஏழ்படிகால்— என்றுதிரளச்சொல்லாநின்றார்கள். பிரித்துச்சொல்லுகிற இதுக்குப்ரயோஜநமென்னென்னில்; ஸ்வஜ்ஞாநத்தில் ஸம்பந்தமுண்டானபோதே ஸம்பந்நிப்போந்தவர்கள்பக்கலுண்டான ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே சொல்லுகிறார்கள். "[illegible] | [illegible]" என்று, வித்யாஸ்நாநத்தைக்கொண்டாடுமாபோலே. "[illegible]" என்று, த்யாஜ்யமான யோநிஜந்மத்தைக்கொண்டாடுகையுக்தமோவென்னில்; யுக்தம்; கொண்டாடுகைக்குப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமாகையாலே. வித்யாஸ்நாநத்திலும் பகவத்ஸம்பந்தமில்லாதவன் த்யாஜ்யனல்லனோ; ஏழ்படிகால்தொடங்கி— அந்யூநத்தாலே ஏழையுஞ்சொல்லச் செய்தேயும் திரளச் சொல்லுகிறது ஸ்வஜ்ஞாநத்திலுண்டான ஆதராதிஶயத்தாலே.—வந்து— ஸம்பந்நம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமானதேசங்களில்

வந்து. வழிவழியாட்செய்கின்றோம் — முறைமுறையாகத் தப்பாமே அடிமைசெய்கின்றோம். இத்தால் இந்த ஸந்தாநத்துக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்த விச்சேதம் பிறந்ததில்லையென்கை. யாஜ்ஞவல்க்ய ஸந்தாநத்துக்கு ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ விச்சித்தியாலே அப்ராஹ்மண்யஞ் சொல்லுமாபோலே, ஸம்ஸார ஸம்பந்த விச்சித்தியாலே வைஷ்ணவத்வஹாநி சொல்லுங்குறை யெங்கள் ஸந்தாநத்திலில்லையென்கிறார். “யஸ்ய வேதஸ்ச வேதீ ச விச்சித்யேதே த்ரிபூருஷம் ஸ வை துர்ப்ராஹ்மணோ ஜ்ஞேய ஸர்வகர்மபஹிஷ்க்ருத:” என்னக்கடவதிறே. வழிவழியென்று புத்ர க்ரமத்தாலும், ஸிஷ்யாசார்யத்தாலுமென்றுமாம். “ஸாந்திஸ்ஸாந்திஸ்ஸாந்தி:” என்றும், “பௌத்ரபௌத்ரகம்” என்றும், “ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி” என்றும், “மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா:” என்றும், சொல்லக் கடவதிறே. ஆட்செய்கின்றோம் — ஆட்செய்கையாவது திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே. மேலே பந்தனைதீரப் பல்லாண்டென்றதை வ்யக்தியாகச் சொல்லுகையாலே, இதுக்குக்கீழ் தங்களுடைய ஸந்தாநத்திலேற்றஞ் சொன்னார்களாய், மேல் தங்களுடைய வ்ருத்திவிசேஷஞ் சொல்லுகிறார்கள். திருவோணத்திருவிழவில் — விசேஷித்துத் திருநக்ஷத்ரஞ் சொல்லாதவிடத்துக்கெல்லாமிதுவே திருநக்ஷத்ரமாகக்கடவது. திருவோணமென்கிற ஜந்ம நக்ஷத்ரமென்னில்; உகவாதாரறிந்து கண்ணெச்சுப்பார்களென்றஞ்சி, திருவோணமென்கிற திருநாளிலேயென்று மறைத்துச்சொல்லுகிறார். — அந்தியம்போதில் — தேவர்களுக்கு பலக்ஷீணமாய், அஸுரர்களுக்கு பலம்வர்த்திக்கும் ஸமயத்திலே. அரியுருவாகி — ஒரு காலவிசேஷம்வேண்டாதே ஸர்வகாலமும் மங்களாஸாஸநம்பண்ணவேண்டும்படியானவடிவையுடையனாய், “நாரஸிம்ஹவபு: ஸ்ரீமாந்” என்றும், “அழகியான்றானே யரியுருவந்தானே” என்றும், “நரங்கலந்தசிங்கமாய்” என்றும்சொல்லக்கடவதிறே. அரியையழித்தவனை — அரியென்று ஸத்ரு — ஸஹஜ ஸத்ருவான ஹிரண்யனைக் குற்றுயிராக்கிவிடாதே உருவழித்தவனை. “சுகிர்ந்தெங்குஞ்சிந்தப்பிளந்ததிருமால்” என்னக்கடவதிறே. அவனையழியச்செய்தது ஸ்வயத்நமாகிறது பின்புள்ளார் பகைகொண்டாடுவாரென்னுமத்தாலே. பந்தனைதீர — வஜ்ரஸத்ருசமான ஹிரண்யனுடலைக் கிண்டிபுகடுகையாலேவந்த அனுக்கந்தீர. திருவவதரித்தவஸரத்தில்

ண்டான ஸாவதாநமாகையாலே அனுக்கமென்கிறதிறே. பல்லாண்டு — ஸக்ருதுச்சாரணவாயாலே யொருக்கால் மங்களாஸாஸநம்பண்ண, அவ்வஸ்துவினுடைய அனுக்கம்போய் நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றிறே யிவர்களினைவு. பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே — ஒருக்கால் பல்லாண்டென்றதால் த்ருப்திபிறவாமையாலே, காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகை யெங்களுக்கு வ்ருத்தியென்கிறார்கள்.

அரும்பதம்.

எந்தை இத்யாதி — மங்களாஸாஸநத்தில் தமக்குண்டான த்வராதிஸயத்தாலும், அதில் ஸஹ்ருதாதிஸயமாக இவர்களிழந்திருக்கிறார்களென்கிற ஸ்வாபிப்ராயத்தாலும், இருந்தியாகிலும் இவர்களோடேதாம் மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகை தமக்கு யாதகமாகையாலும், இவர்கள் அவன்கைபார்த்திருக்கும் யோக்யதாதாரதம்யத்தாலும் அழைக்கிறார் என்றுகீழ், ஆகிலும் அநந்ய ப்ரயோஜநர் நீரிலே நீர்சேர்ந்தாற்போலேவருமவர்கள், ப்ரயோஜநாந்தரபரராகில் ஸம்ஸிக்ஷத்தாலேபுகுதார்களென்று, இவர்களுடையவிசேஷமறியுமாழ்வார் அழைக்கக்கூடாதே யென்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் இத்யாதிவாக்யத்தாலே — அழைக்கைக்கடிபுகுதலாம்படி யிருக்குமிறே யென்று வாக்யார்த்தம் — தேங்காதே - தயங்காதே; ஐயப்படாதே யென்றபடி — இப்பாட்டில் ஆழ்வார் தம்மவஸ்தையைச் சொல்லுகிறாரென்று கூடாது வாழாட்பட்டிலே சொல்லுகையாலே — இது ப்ரயோஜநாந்தரபரருடையபாசுரமென்னக்கூடாது “ஏழ்படிகாலாட்செய்கின்றோம்” என்றிருக்கையாலே — ஆகையால் அநந்யப்ரயோஜநருடைய பாசுரமாக விவரணத்தை யருளிச்செய்கிறார் இதில் இத்யாதி — இது இவருக்குப்பாசுரமென்கைக்கு ஸாதகமென்னென்னில், “ஏழாட்காலும்” இத்யாதி — அநந்யப்ரயோஜநராகாதே யென்று ஸங்கித்து, இதுவும் பாசுரமாகையாலே கூடுமென்று பரிஹரிக்கிறார் தந்நாமித்யாதி — ஐயங் கெடுகைக்காக என்றது - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்கள் எங்கேவருகிறார்களோவென்னும் ஐயமாதல், “உள்ளிரேல்” என்கையாலே மங்களாஸாஸநத்துக்கு ஆள்கிடையாமல்வந்த ஐயமாதல் — பரார்த்தமாக ஸ்வாபிப்ராயத்தைச் சொன்னவர்களுண்டோவென்ன, “வந்தமாநம்” இத்யாதி — முதற்பதத்திலிருவரும், முடிந்தபதத்திலிருவரும், மத்யேமூவரும், ஆகஸ்மிகஸம்வாதத்தைக் காட்டுகிறார்,

எந்தை யித்யாதி—முடிந்தவனையென்றது- மூன்றும் தந்தையை—மேல், "ஏழ்படிகால்" என்றுசொல்லாநிற்க, "எந்தைதந்தை" என்றுகொண்டாடக்கடவோ, ப்ராப்திஹ்யுக்கள் வித்யாஸஜாதத்துக்கே ப்ரேஷணையையும், இதுக்கு த்யாஜ்யதையையுஞ் சொல்லாநின்றதேயென்கிற ஶங்கையை அநுவதித்து, இவ்விரண்டுக்கும் உபேக்ஷ்ய த்வ யோக்யமவத்வமென்று பரிஹரிக்கிறார்- "ஸஹி" இத்யாதிவாக்யத்தாலே—இத்தை வ்யதிரேகமுகேந ஸ்தாபிக்கிறார்- வித்யாஸஜாதத்திலும் இத்யாதி—இவ்விடத்திலே யோக்யமவத்வமும் ஶைசவமும்— ப்ராஹ்மண்யத்திலேச்செல்லுகிறது வேதாத்யயநாதிஸம்பத்தாலே ஸம்பந்தஹேதுவென்று;— அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாயிறே யென்கிறபடியே ஸந்நாயித்துக்கொள்வது— "எந்தைதந்தை" என்று பிரித்துச்சொன்னது ஶூத்ரத்தாலே— ஆனால் திரளவுஞ் சொல்லவேணுமோவென்ன, இதுவுமொரு வ்யக்தியாலே யென்கிறார்- ஸம்பந்த இத்யாதி— ஸம்பந்தமாவது எந்தை யித்யாதியிலஸம்பந்தமென்றபடி— வழி வழியென்கிற வீப்ஸையாலே ஸந்ததப்பாமெயென்றது— இத்தால் ஸஞ்சித்ததா தயம் - இத்தால்இத்யாதி— விஷ்ணுவந்தால் அதன் குறையேதென்ன, த்ருஷ்டாந்தமுகமாக அருளிச்செய்கிறார்- யாஜி கேத்யாதி— த்ருஷ்டாந்தத்துக்கு ப்ரமாணம்- "யஸ்ய" இத்யாதி—வேதியஜத்தில் திண்ணை— தலைமுறையாகக் கீழருளிச்செய்த ஸம்பந்தமருளிச்செய்கிறார் ஸாமான்ய இத்யாதி—ஸாமாந்யந்தன்னைக்காட்டுகிறார்-ஸாமிநீத்யாதி—விஷேஷாகாரத்தைக்காட்டுகிறார்- "ஸவிதா" இத்யாதி—ஆட்செய்கைஸாமாந்யமானதும், ப்ரத்யாஸந்நமாசவிஶேஷிக்கிறார் - ஆட்செய்கையாவதித்யாதி— இதுக்கு ஹேதுமேலே யித்யாதி— மேலுக் கெல்லாம் ஸ்வதாஸிகை இதுக்குக் கீழ் இத்யாதி—"அரியுருவாகி" என்று, ஆவஸ்ஸாவதாரம் ப்ரஸித்தமாயிருக்க, ஸ்வாதியென்று சொல்லுகையன்றோ வேண்டுவதென்ன, விஷ்ணுநக்ஷத்ரமாகையாலே இது எல்லாத்துக்கும் ஸாமாந்யமென்று பரிஹரிக்கிறார்; விஶேஷித்து இத்யாதி— ஸ்வாமி நோத்யவதாரத்தில் திருநக்ஷத்ரஞ்சொல்லவில்லையே யென்று கருத்து— ஆனால் ஜந்மநக்ஷத்ரமென்றன்றே, திருவிழாவென்பா னென்னென்னில், திருவோணம் இத்யாதி— என்னில் என்றது-என்று சொன்னால் என்றபடி— அரியுருவானது அந்தியம்போதிலாயிருக்க, அந்தியென்றதுக்குத் தாத்பர்யம், தேவர்களுக்கு இத்யாதி— இத்தால் காலமும் பயஹேதுவென்று கருத்து—"அரியுரு"என்றதுக்குத்தா

த்பர்யம். ஒருகாலும் இத்யாதி— அவ்வடிவுதான் பரியவேண்டி யிருக்குமோவென்ன, ப்ரமாணங்கள், "நாஸவித்து" இத்யாதி— இவ்விடத்தில், நாஸவித்து" "அக்ஷயாவு" தத்வேபக்ஷாஸமாநவேப்ரதிவதநயமாகாதேவ்யாகாத்யவிருஹஸ்மரதாக. அநுபாஸநமவர்பாவஶவ்விரகாஹவெவி ந்ருஹாதலே ஸ்ரீராக "வைநதேய்ஓரவஞ்நாதிஸிதி ஸ்தோகாதிவ்யாகுவ:" என்கிற வாஸவ்யநாதேரார்த்தம் அநுஸந்திப்பது— நாழ் - உபாதாநம்— இத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே ஸம்பந்தவென்கிறார்— குறையிர் என்கிறது-ஆநகினவ்ராணன்; அதாவது- ஆச்வாயன் என்றபடி— அழித்ததுக்குஹன்ருக்திருவந்தாதியில் பாசுரத்தைக்காட்டுகிறார்; "சுளிர்ந்து" இத்யாதி—சுளிர்ந்து என்றது - பலகூறுசெய்து என்றபடி— அழித்தபின்பு ஸம்பபடுவானென்னென்ன, அவனை இத்யாதி—பந்தனை என்றது அறுக்கம்; அதாவது-பரிஹாக்களுக்குவரும்வ்யாதி—ஸ்வரூபாதிஸ்வாரஸ்யத்தை தோற்றுகைக்காக—பல்லாண்டென்றால்அனுக்கம்போமோவென்ன, ஸமாகமாகீர் இத்யாதி—பாடுதும்-பாடுவோம் என்றபடி—வசனஸ்தாலேஇதுவேஷதிதியென்று தோற்றுகிறது; அத்தையருளிச்செய்கிறார் ஒருக்கால்இத்யாதி—

—❋—

ஏழாம்பாட்டு.

தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச் சக்கரத்தின்
கோயிற்பொறியாலே யொற்றுண்டுநின்று குடிகுடியாட்செய்கின்
றோம்,மாயப்பொருபடைவாணனைஆயிரந்தோளும்பொழிகுருதி
பாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே.

(இ - ள்.)

	வெளவிஸ இத்யாதி மெதஜை வஷாயபூங்க
தீயில்	மிக்குவிளங்குகிற [ஜோதிகாட்டிலும்
பொலிகின்ற	சிவந்தஜோதியோடு
செஞ்சுடர்	உஷ்ணாகாரமாய்
ஆழி	ப்ரகாஶிக்கிற
திகழ்	திருவாழியாழ்வா னெழுந்தருளியிருக்கி
திருச்சக்கரத்தின்கோயில்	[றவாஸஸ்தாநத்தின்
பொறியாலே	சிஹ்நத்தாலே
ஒற்றுண்டு	அழுத்தப்பட்டு
நின்று	நிலையாகநின்று
குடிகுடியாட்செய்கின்றோம்	ஸந்தாநமாக அடிமைசெய்யக்கடவோமா யிருந்தோம்

மாயம்	ஆஶ்சர்யமாக / க்ருத்ரிமமாக
பொரு	போர்செய்கின்ற
படை	ஸேனையையுடைய / ஆயுதத்தையுடைய
வாணனை	வாணாஸுரனுடைய
ஆயிரந்தோளும்	ஆயிரந்தோள்களினின்றும்
பொழி	புறப்பட்டிழிகிற
குருதி	ரக்தமானது
பாய	மதகு திறந்தாற்போல் ஓட
சுழற்றிய	சுழற்றின
ஆழிவல்லானுக்கு	திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
பல்லாண்டுகூறுதும்.	மங்களம் பாடுகிறோம். (எ - று)

இதனது தாத்பர்யம்.

ஸகலஸூர்யாதிதேஜஃபதார்த்தங்களிற்காட்டில் மிக்குவிளங்குகிறசிவந்தஜோதியோடு ஸுதர்ஶநாகாரமாய்ப்ரகாஶிக்கிற திருவாழியாழ்வானெழுந்தருளியிருக்கிற வாஸஸ்தாநத்தின் ஸம்பந்தத்தாலே ஸம்பந்தராய்க்கொண்டு நின்று, ஸநாதநமாக அடிமைசெய்யக்கடவோமாய்வந்தோம், மாயமாகப்போர்செய்கின்ற படையையுடையவாணனுடைய ஆயிரந்தோள்களாலும் ரக்தப்ரவாஹிக்கும்படிச்சுழற்றின ஆழிவல்லானுக்கு மங்களம்பாடுகின்றோமென்பதாம்.

வ்யாக்யாநம்.

தீயிற்பொலிகின்றஇத்யாதி — ஏடுநிலத்திலிழவாலே ஐஶ்வர்யார்த்தரான கேவலார்த்திகள் தங்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவர, இவர்களோடே ஸம்மதராயிருந்த இவர்களை யழைத்தபோது, வரம்பொழிவந்தொல்லைக் கூடுமினோ வென்று நீங்கள்பற்றின பதார்த்தங்களைவிட்டு வாருங்கோளென்றும், நமோநாராயணாயவென்று அநந்யப்ரயோஜநராய் வாருங்கோளென்றும், நாடு நகரமும் நன்கறிய வென்று விஶேஷஜ்ஞர் பரிக்ரஹிக்கும்படியாகவும் அவிஶேஷஜ்ஞர் உபேக்ஷிக்கும்படியாகவும் வாருங்கோளென்றிறே யவர்களையழைத்தது; அதில் க்ஷுத்ரபதார்த்தங்களை விடுகையும், அநந்யப்ரயோஜநராகையும் நம்முடைய க்ருத்யம், அநந்யர்கள் பரிக்ரஹிக்கைக்கும்ப்ரதிகூலர்கள் கைவிடுகைக்குஞ் செய்யவடுப்பதென்னென்றுபார்த்து, வைஷ்ணவஸம்பந்தமான திருவிலச்

சினையை யாஶ்ரயிக்கவே, ஆத்மாபாதா நங்களிரண்டும்வாய்க்குமென்றுபார்த்து, அத்தை யாஶ்ரயித்துக்கொண்டு வந்தோமென்கிறார்கள் “தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி” என்று. வைஷ்ணவமொழியிலேபுகுரப்பண்ணின உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஆழ்வானைக்கொண்டாடுகிறார்கள். தீயிற்பொலிகின்ற — தீயென்கிறஶப்தம் ஸூர்யாதிதேஜஃபதார்த்தங்களெல்லாத்துக்குமுபலக்ஷணம். அதிற்காட்டில் தேஜஸ்ஸுமிக்கையாவது “ஸூர்யகோடிஸமப்ரபம்” என்கிற ப்ரகாரத்திலே தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது ஸூர்யாதி தேஜஸ்ஸுக்களிற்காட்டில்; அதிற்காட்டில் அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹதேஜஸ்ஸுமிக்கிருக்கக்கடவது; அதுக்கும்ப்ரகாஶகமாயிறே திருவாழியாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸிருப்பது. “வடிவார்சோதிவலத்துறையுஞ்சுடராழி” என்னக்கடவதிறே. “தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி” என்கிறபடியே, அவனுடையதேஜஸ்ஸாலே, ஸமஸ்தமும் விளங்காநின்றதென்றிருக்க, திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு இவன் ப்ரகாஶகனும்படி யென்னென்னில் “செஞ்சுடர்” காளமேகத்தை ஸ்வாபாவிகமானவடிவுக்கு இருட்டறையிலே விளக்கேற்றினாற்போலே ஸ்வாபாவிகத்தாலேவந்த ப்ரகாஶத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆழி திகழ்திருச்சக்கரம் — இட்டளத்தில் பெருவெள்ளம்போலே புறம்பு போக்கற்றுத் தன்னிலே ஸுதர்ஶநாகாரமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள திருவாழியாழ்வா னென்கை. சக்கரத்தின்கோயில் — ஆழ்வானெழுந்தருளி யிருக்கிற ஸுதர்ஶநாகாரமானவாஸஸ்தாநம். பொறியாலேயொற்றுண்டுநின்று — அதாகிறது - ஸம்பந்தத்தாலே ஸம்பந்தராய்நின்று. திருவிலச்சினையை யாஶ்ரயித்தபின்பிறே பிரஜாபத்யத்திற் போகாதே, ஶோகாபநோதத்திற்போகாதே, ஸ்வரூபஸித்தியைப்பெற்றது. ஸர்வஶ்ரீகாரமும் இதுண்டானவிறே யதிஶயிப்பது. ஶ்ரீமாநகையில் நின்றும், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமாக வெழுந்தருளுகிறபோது, திருவாசற்காக்கின்றமுதலிகள் மீண்டெழுந்தருளுமளவும் இங்குப்புகுரக்கடவரார் அல்லாதாரார் என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, “சக்ராங்கிதாஃப்ரவிஶந்து வைஷ்ணவாஃ” என்று இந்த லக்ஷணமுத்ராங்கிதாஃ வைஷ்ணவாஃ” என்று இந்த லக்ஷணமுடையார் யாவர்சிலர் அவர்கள் நிஸ்ஸங்கமாகப் புகுதக்கடவர்கள், அல்லாதாரை ஸாவதாநமாக பண்ணிப் புகுரவிடக்கடவது என்றருளி

றே க்ருஷ்ணன். இதுதான் ஸ்வாமித்வத்துக்கு முடலாய் இது தானும் நாமவனுடைமை யென்று நிரூபிக்கைக்கு முடலாய் இவன்பண்ணினவபதானத்தை யநுஸந்தித்து ஸந்தோஷமாகப் பார்க்கக் கடவயோமாகும் அஞ்சும்படியாயிருப்பதொன்றிறே, "வஜ்ராதிபாதஸம்பாத பாவஸம்பாதவேதநம், பதிவ்ரதாநிர்த்தம் ஸமயாதிவிலக்ஷணம்" என்று, ஸமஸ்தவேதத்துக்கு ஜீவநமாயிறேயிருப்பது. குடிகுடியாட் செய்கின்றோம்— "ஸந்தது வளர்த்துதலம்" என்கிறபடியே, ஸநாதநமாகவடிமைசெய்யக்கடவோமாயவந்தோம். இப்படி அநந்யார்ஹராயிருப்பார் செய்யுமடிமையாவது திருப்பல்லாண்டுபாடுகையிறே. எந்த ஸவதாநத்துக்கு நீங்கள் மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறதென்னில்; மாயப்பொருபடை இத்யாதி— எங்களைப்புறம்பிறத்தின ஆழ்வானுடைய வீரப்ரகாசமான துறையிலே திருப்பல்லாண்டு பாடக்கடவோமென்கிறார்கள். மாயப் பொருபடை வாணனை— ஆஸ்சர்யமாகப்பொரும் சேனையையுடைய வாணனென்னுதல்; ஆஸ்சர்யமாகப் பொரும் ஆயுதத்தையுடைய வாணனென்னுதல். மாயமென்று க்ருத்ரிமமாய், க்ருத்ரிமமான யுத்தத்தையுடையவனென்னவுமாம். ஆயிரந்தோளும் பொழிகுருதிபாய— ஆயிரந்தோள்களாலும் மதகுதிறந்தாற்போலே ரத்தவெள்ளங்குதிகொண்டு ப்ரவஹிப்பப்பண்டையப் பரம்பும்படி. பொழிதல்— சொரிதல். இதுக்கிவன் பண்ணின வ்யாபாரத்தளவேதென்னில்; சுழற்றிய— திருவாழிவிடவேண்டிற்றில்லை சுழற்றினவித்தனை அவனொருக்கால் திருவாழியைச்சுழற்ற, வாணனுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருக்காலே மலைக்கொடுமுடிகள்போலே முறிந்துவிழுந்தன. வாணனுடையதலையறுத்தொழிந்தது குற்றம்போராமையன்று; உமைவிதர்ஹ்வீநயாகாமைக்காகவும், தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுவார்க்குமிதுவென்னுமிடத்துக்கு மச்சமாகவும். அதாவது "பரிவின்றி வாணனைக்காத்தும்" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, யுத்தத்திலேயிவனைக்காட்டிக்கொடுத்து ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு முதுகுகாட்டிப்போனான் ருத்ரன்; ருத்ரனுதன் தோள்துணியுண்டான்; உன்னைரக்ஷிக்கப்புக்கு நான்பட்டதோவென்றும், உன்னையாஸ்ரயித்து நான் பட்டதோவென்றும், இருவருங்கூடக்கட்டிக்கொண்டு கதறுகையிறே ஸமமாய்விட்டது. ஆழிவல்லானுக்கு— வில்வல்லான், வாள்வல்லான், தோள்வல்லானென்னுமாபோலே "பவஹ்லாஜநகாத்ஜா" என்கிறபடியே, பிராட்டியையெனக்கென்னவிட்டுப்பிறத்தல், திருவடிதோளிலேநத்தரிக்கவிருத்தல், கைபேராமல் திருவாழியைப்பிடித்தல்செய்யும்தாய்த்து ஸர்வநாயகத்துக்குலக்ஷணம். பல்லாண்டுகூறுதுமே— அந்தஸௌர்யவடிமைசெய்த ஆழ்வானுடையவீரஸ்ரீக்கும்அடிமைகொண்டக்ருஷ்ணனுடையவீரஸ்ரீக்கும்மங்களாஸாஸநம்பண்ணுவாரைப்பெற்றதில்லை அவ்விழவுதீரஇன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறோமென்கிறார்கள்.

அரும்பதம்.

தீயில் இத்யாதி— திருவிலச்சினையுந் தரித்து ஆட்செய்கின்றோம் என்று, இப்போர்த்தசொல்லுகைபாலே, முன்பு மோக்ஷத்துக்கு இசையாத ஸ்வதந்த்ரரென்று தோன்றுகிறது; அத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை— "ஏடுநிலத்தில்" இத்யாதி— தங்கள் ஸ்வபாவம் என்றது— ஒற்றுமண்டு நின்று ஆட்செய்யக்கடவோம் என்கை— அந்தப்பாட்டில் அழைக்கப்பட்டவர்கள் என்னுகின்றீர்; அதில் திருவிலச்சினையிட்டு அடிமைசெய்யவாருங்கோள் என்று அழைத்தாரோ; இதுக்கு ஸூசகமேதென்னில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஸமுத்திதில் "நாமொகாரமு கன்கழிய" என்ற இடத்தில் திருவிலச்சினை ஸூசிதமென்று வ்யாக்யாநிக்கிறார் இவர்களை இத்யாதிவாக்யத்தாலே— ஸ்ருதீ என்றது— ஸகலஸாஸ்த்ரீ என்றபடி— ஸ்ரீவைஷ்ணவசிஹ்நங்கள் என்றது— ப்ரதிஜ்ஞா நாகருஷ பாஞ்சராத்ரிகளுடைய ஸ்ரீமத்வீகாரங்கள் என்றபடி— ஆழ்வானைக்கொண்டாடி ஸ்வீகரிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் "தீயிற்பொலிகின்ற" இத்யாதி— ஸஹோதரத்வ ஸாம்யமாகத் தீயென்கிற இத்தை உபலக்ஷணமாக அருளிச்செய்கிறார் தீயென்கிறஸாமாந்யாதி— தீப்த்யாதி என்கிறஇடத்தில், தீப்ஸவத்தாலே ப்ரகாசத்தையும் திவ்யமங்கலவிக்ரஹத்தையும் சொல்லுகிறது— பொலிகின்ற என்றது— மிகுகின்ற என்றபடி— மிகுகையாவது என்னென்னில் என்று கூட்டிவது— இதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார், "ஸத்யஸ்" இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே— அதிற்காட்டில் என்றது— ப்ரகாசமென்கையாவென்றபடி— "பொலிகின்ற" என்றதில், விவக்ஷிதார்த்தமருளிச்செய்கைக்காக வசநங்களை யருளிச் செய்கிறார், "ஸத்யஸ்" இத்யாதி என்னவுமாம்— விக்ரஹத்துக்கு ப்ரகாசகன் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் "வடிவார்" இத்யாதி— இப்பாசுரத்தில் முந்தின ஸப்தம் இங்குவேண்டுவது— திருமேனிதானே எல்லாத்துக்கும் ப்ரகாசகமென்று வரி

ஹரிக்கிறார் "தஸ்ய" இத்யாதி— மேலே "திருச்சக்கரம்" என்கிறத, "ஆழி" என்றால் பர்யாயமன்றோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் இட்டள த்தில் இத்யாதி— இட்டளம்- நெருக்கம்— தன்னிலே- ஸ்வஸந்நிதியில்— ஆழி- சக்ரம்— திகழ்கை- விளங்குகை— "கோயில்" என்றதுக்கு அர்த்தம் ஆழ்வான் இத்யாதி— ஆழ்வான் என்றது- சோபமாயும் ப்ரதாபமாயும் இருப்பவன் பரிஷ்டனை— பொறி- லாஞ்சனம்— ஒற்றுகை- ஸ்பர்சித்துக்கொள்ளுகை— இத் தால் ஸமாஸ்ரயணம் அதாகிறது இத்யாதி— நின்று என்றவதற்குவானதை திருவில ச்சினையை இத்யாதி— ஜந்மாந்தரங்களிற்போகாதே என்றது- த்ருஷ்டாந்தம்— யதா, "ஸர்வபாபவிநிர்முக்தா" என்றிருக்கையாலே. ஒற்றுண்டு நிற்கையை அஞ்சுகிறது உபலக்ஷணமாக்கி, ஜந்மாந்தரங்களுக்கு ந் ஜந்மாந்தரங்களினுண்டாகையாலே ததுபாய த்ருஷ்யமாக ஜந்மாந்தரத்திற்போ காதே என்கிறதென்னவுமாம்— ஸோகாந்தரம்- வைகல்யம்— ஜந்மாந்தரத்தி ற்போகாமைக்கும், வைகல்யத்திற்போகாமைக்கும், அநந்யப்ரயோஜநரோ, அநவரதம் ஸாதாரணமன்றோ ஹேதுவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் அநவரதம் இத்யாதி;— அத்தை உபபாதிக்கிறார் ஸ்ரீமதி இத்யாதி— அநந்யப்ரயோஜனர்— "யாவதாமநுஜம்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் ப்ரஸங்கமாக வெண் றது;— "வதந்த்யநந்யாஃ" என்றதில் அநந்யமாதல்— "வதந்த்யநந்யாஃ வேதவ்யாஸ" என்றபோதே "ஸ்வதந்த்ரதாம்" என்றது விஷயமன்றோ; விசேஷித்துச்சொல்லுவானென்னென்னில்; அவர்கள் த்ருஷ்டப்ரயோஜனராகையாலே நான்வருமளவும் புகுரவிடவேண்டா; அவர்களில், ஸாதுவானவருண்டாகில், கருத்தறிந்து விடுங்கோளென்று தாத்பர்யமாக அருளிச்செய்கிறார், அல்லா தாரை இத்யாதி— ஸ்வதந்த்ரஸம்பந்தீயர் ஹேதுவாகையாலே ஆவணி கையென்றது— உகந்தை அநுவதித்து, ஸாமாந்யத்துக்கு ப்ரயோஜ நாந்தரத்தையும் காட்டுகிறார், இதுதானென இத்யாதி;— இதுதானென்றது-அநந் யானர்தான் என்றபடி— இதுதானும் என்றது- அங்கீகாரஹேதுவான அநந் ய விநயமானர்தானும் என்றபடி— அவனுடைமை என்றதுக்கு அநந்ய ஸம்பந்தமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்- "அநந்யாதி" இத்யாதி— திவி ஸ்தி தி; "திவி ஸ்தஹேதுவேக்ஷணம்" என்று திவள— "வந்துவழிவழியாட் செய்கின்றோம்" என்றதிலே த்திறபோலன்றிக்கே, ஸவிஸ்தாக வைபவமுடை யஸாதனத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் "ஸவ்யாஸ" இத்யாதி— ப்ரக ரணாநுஸாரமாக விசேஷவ்யவஸாநம் - இப்படி இத்யாதி— மேலுக்கவ தாரிகை சொல்ல இத்யாதி—"கோயிற்பொறியாலே யொற்றுண்டுநின்று" என்

றத்தைக்கடாக்ஷித்து, தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்- எங்களை இத்யாதி— வீர ப்ரகாமுகமான என்றது- வீரலக்ஷ்ய ப்ரகாமுகமான என்றபடி— "மாய" எ ன்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; ஆச்சர்யமாகவும், சாத்ரவமாகவும்— "படை" எ ன்றதுக்கு மூன்றர்த்தம்: ஸேனையும், ஆயுதமும், யுத்தமும் என்று—குருதி- ரத்தம்— குதிகொண்டு- குதித்துக்கொண்டு— சொரிதல் - தளம்பிக்குதிக் கை— "சுழற்றிய" என்றதற்குவாக்யனை இதுக்கு இத்யாதி— "ஆயிரம்" என் றத்தையும், "சுழற்றிய" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து, ஸமிதம்- அவனொரு க்கால் இத்யாதி— வாணனுடைய- என்றிருக்கையாலே, "வாணனை" என்ற தாக்யம் கர்மமாதல், வேறுவிதமாதல், வாணனைக்குறித்துச் சு ழற்றியவென்றேயாய், வாணனுடைய என்றது ஆபிமுக்யமாகவுமாம்— தொடு முடிகள்- பர்வாங்கள்— தலைப்பவிட்டது - கழியவிட்டது— இதுக்கு இர ண்டுவிதமாக ப்ரயோஜனமருளிச்செய்கிறார்- வாணனுடைய இத்யாதிவாக்ய த்தாலே— மச்சமாவது - சிலவானவெட்டு; அதாவது - ஆபரணம்பண் ணுமவன் பரீக்ஷார்த்தமாக வெட்டிவைக்கும்பொன்னுக்குப்பேர்;— அப்படி யே தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணினதுக்கு அடையாளமாக, எல்லாக்கையை யுங்கழித்து, இரண்டுகையைவைத்தானென்றபடி— இரண்டாம் ப்ரயோஜ நத்தை விவரிக்கிறார் அதாவது இத்யாதி—அதாவது என்றது - மச்சமாகை யாவது என்றபடி— "பரிவின்றி வருத்தமற— "காத்தும்" காக்கக்கட வோம்— ரக்ஷகன் என்றது - வ்யங்க்யம்— துணியுண்டான் என்ற அநந்தரம், என்று மாட்டாரதிகைக்கு ஹேதுவாக என்றுமேஷம் — இத்தால் ஸமிதம்- உன்னை இத்யாதி—கதறுகை- ப்ரலாபிக்கை— ஆழியான் என்னாமல் வல் லான் என்பானென்னென்ன, வில்வல்லான் இத்யாதி— இப்படி ப்ரயோஜ த்தால்ஸவெம்ஸுக்குவரும் ஏற்றமேதென்ன, "யஸ்யவா" இத்யாதி—திரு வடி- பெரியதிருவடி— நத்தரிக்க- பொருந்தி ; ஸ்வபமாக என்றபடி—பிரா ட்டியையும் திருவடியையுஞ்சொன்னது த்ருஷ்டாந்தம்— நாங்கள் இப் போது "கூறுதும்" என்கையாலே, முன்புபரிவில்லையென்று தோற்றுமிறே; ததுபாதானமாகத்தாத்பர்யம் அந்த குமையில் இத்யாதிவாக்யமும்— "ஆ ழிவல்லானுக்கு" என்று, இப்படி ஆழ்வானை விசேஷகமாகச்சொல்லுகையா லே, இருவருடைய விரோதிக்கும் [illegible] பண்ணுகிறார்களென்று கருத்து.

—✻✻✻—

எட்டாம்பாட்டு.

நெய்யிடைநல்லதோர்சோறு நியதமுமத்தாணிச்சேவகமுங்
கையடைக்காயுங் கழுத்துக்குப்பூணொடுகாதுக்குக்குண்டலமும்
மெய்யிடநல்லதோர் சாந்தமுந்தந்தென்னைவெள்ளுயிராக்கவல்ல
பையுடைநாகப்பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுவனே.

(இ - ள்.)

நெய்யிடை	ஒத்தநிறையானநெய்யோடுகூடிய / நெய்நடுவில்
நல்லதோர்சோறும்	காயிடுகிற சுவையான்மிக்கசோறுபோல்வது / நல்லதாய் உசிதமானசோறும் [ம்
நியதமும்	எப்போதும்
அத்தாணி	அரசுவீற்றிருக்குமிடத்திற்பிரியாத
சேவகமும்	ஸேவையும்
கை அடைக்காயும்	கையில்வெற்றிலையும் பாக்கும்
கழுத்துக்குப்பூணொடு	கழுத்துக்கிடுமாபரணமாகியகண்டிகையும்
காதுக்குக்குண்டலமும்	செவிக்கிடுமாபரணமாகியகுண்டலமும்
மெய்யிட	உடம்பிலேபூச
நல்லதோர்சாந்தமும்	திவ்யபரிமளத்தாலொப்பில்லாதசந்தநமும்
தந்து	கொடுத்து
என்னை	அடியேனை
வெள்ளுயிர்	ஶுத்தஸ்வபாவனாய்
ஆக்கவல்ல	செய்யவல்லனை
பையுடை	படத்தையுடைய
நாகம்	ஸர்ப்பத்துக்கு
பகை	விரோதியானகருடனை
கொடியானுக்கு	கொடியாகவுடையவனுக்கு
பல்லாண்டுகூறுவன்	மங்களம்பாடுகிறேன். (எ - று.)

இதன் தாத்பர்யம்.

ஒத்தநிறையான நெய்யோடுகூடிய உசிதமானசோறும், எப்போதும் அரசுவீற்றிருக்குமிடத்திற் பிரியாதஸேவையும், கையில் வெற்றிலைப்பாக்கும், கழுத்துக்குக்கண்டிகையும், காதுக்குக் குண்டலமும், உடம்பிற்பூச நல்ல சந்தநமுந்தந்து, அடியேனை ஶுத்தஸ்வபாவனாக்கவல்லனை, கருடத்வஜனுக்கு மங்களம்பாடுகிறேன் என்பதாம்.

வ்யாக்யாநம்.

நெய்யிடை இத்யாதி — அண்டக்குலத்திலேயழைத்தஐஶ்வர்யார்த்திகளிசைந்துவர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். வாழாளிலழைத்த அநந்யப்ரயோஜநர்கள் தங்களேற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள் எந்தைதந்தையிலே; ஏடுநிலத்திலழைத்த கைவல்யார்த்திகள் தாங்கள் திருந்திப்புகுந்தமை சொன்னார்கள் தீயிற்பொலிகின்றவிலே; இவர்கள்தாங்கள் க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை யபேக்ஷிக்க, அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு முகங்கொடுத்தாற்போலே முகந்தந்து அந்த ஐஶ்வர்யத்தைத்தந்த ஔதார்யத்துக்குத்தோற்று அந்தஐஶ்வர்யத்தைவிட்டு, ஸாத்விகராய் இவ்வுதாரனை மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவோமென்று புகுருகிறார்கள். அண்டக்குலத்தில் ஐஶ்வர்யகாமம் ஐஶ்வர்யத்துக்குமேலெல்லையாகப்பேசிற்று அவ்வைஶ்வர்யார்த்திகள்பேச்சான இந்தப்பாட்டில் ஶரீரத்துக்கு தாரகபோஷகபோக்யங்களையிரந்தார்களாய் அத்தைய்வன்தந்தானாகப்பேசிற்று இதுக்கு நிவந்தநம் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்து புகுருகிறவர்களாகையாலே அதினுடைய க்ஷுத்ரதைதோற்றப்பேசுகிறார்கள். ஐஶ்வர்யகாமனபேக்ஷைக்கும் தாரகபோஷகபோக்யங்களிறே ப்ரயோஜநம்; அதுக்குமேற்பட்டது ஸமவஸ்தியையெனக்கென்கிற அபிமாநத்தாலேவந்த ஸ்வரூபஹாநியேயிறேயுள்ளது. நெய்யிடை — இடையென்று நிறையாய் நெய்யோடொத்த சோறென்னுதல்; இடையென்று நடுவாய் நெய்யினிடையிலேசிலசோறுமுண்டென்னுதல்; இத்தால்போஷகமாயுள்ளதான தாரகத்ரவ்யத்தைத்தருமென்றபடி. நல்லதோர்சோறும் — சோற்றுக்கு நன்மையாவது-இட்டவனிட்டோமென்றிருத்தல் உண்டவனிதுக்கென்செய்வோமென்றிருத்தல்செய்யாதசோறு; அதாவது தாயிட்ட பாத்ரமுஞ்சோற்றுக்கிரண்டுமில்லையிறே. ஓர்சோறு — இந்தஸாமாந்யமெல்லாமின்றிக்கே விலக்ஷணபோஜ்யமாயிருக்கை; அங்ஙனன்றிக்கே ஶேஷமாகத்தன்ஶேஷிக்கிடுஞ்சோறுபோலேயிருக்கை; அதாகிறது- அஹங்காரதோஷமன்றிக்கே ஸாத்விகபாத்ரமாயிருக்கை. ஶ்ரீராமனும் "ஸத்காநாம்" என்கிறவிலேவாலேயும்வசனயுமிறேயிடுவது. அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸாத்விகவிஷயத்திலிடுஞ்சோறு எங்ஙனேயிருக்குமென்னில்; "விதுராந்

ந்நாதிபஸம்ஸேவ்ய ஸம்வீத மண்டலஹிவ'' என்னும்படியாவதருமா
ய் ஸௌஹார்த்தமாயிருக்கை. ஸோஷீதி என்று சோற்றுக்கு ஸாக்ஷியாவ
து — ஈஸ்வரன் தன்னை ஸ்வயம்பத்தைப்பற்ற ஸங்கோசித்தான்; ஸ்ரீ
ஸம்ஜ்ஞாநாயிகனென்றபிஷேகித்தான்; ஜ்ஞானம் மயர்ந்தாலுக்கு
னென்றபிஷேகித்தான்; இவையொன்றுமின்றிக்கே ஸாத்விகஸ்வபாவத
மாயிருக்கை. நியதமும் — அதாவது வேற்று ஸஸ்யம் ஈச்வரனே கொ
டுக்கிலும் ஸாத்விகமாயிருக்கக்கடவது, அதற்கு வேண்டும் அல்லைவஸ்
யத்தை ஸங்கோசநபண்ணிக்கொடுக்குமவனாகையாலே நியதமு
மென்கிறது; இத்தாலேயிறே பலபாகத்தியென்றும், ஆகாசனென்று
ம் வைஸ்யக்த்துக்கிரண்டுவகைசொல்லிற்று; அங்ஙனன்றிக்கே தே
வதாந்தரங்களைப்பற்றி ஈச்வரனையில்லைச்செய்யுமன்றும், அநுதேவ
நசோற்றுமவனென்கை. ஸவேஸ்வரனிட்ட சோற்றைத்தின்று அவ
னையில்லைசெய்யும் அநுஷ்பர்களைப்போலவாயிரீர்கள். தன்னையில்லைச்செ
ய்யுமன்றும் ரக்ஷிக்குமுதாரனிறே ஸர்வேஸ்வரன். அத்தாணிச்சே
வகமும் — அத்தாணியென்று பிரியாமை. சேவகமென்று — சேவை.
வைஸ்யமாயிருக்கும் ஸதநவாதஸஹாவனையும் ஸந்நிவேசத்திலும் ஸ்ந
ந்த்ரப்ரயோஜநனோபாதி ஸதுவ்யமிறே. ஆனால், வைராக்யவா
நத்தையும் தந்தென்கிற ப்ரயோஜனத்தோடொக்கச்சொல்லுவா
னென்னென்னில்; வெள்ளுயிரானபின்பு சொல்லுகிறார்களாகையா
லே அந்தலாயபாக்யம்ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாயிறேயிருப்பது. ஸநந்ய
ப்ரயோஜநனுக்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமானசேவை ஸாயநமாகக்
கிடைக்கு அதுக்குமான வைஸ்யக்த்தைத்தந்தென்கை. கையடைக்
காயும் — யாகவொஷகங்கள் கிழேசொல்லிற்றுமேலே ஸௌகு
மார்யங்களைத்தந்தபடியைச்சொல்லுகிறது. திருக்கையாலேயிட்
ட வெற்றிலைப்பாக்கென்று இவர்கள்பக்கல் ப்ரேமத்தாலேயிட்ட
சீர்மையைச்சொல்லுகிறது. சேஷனுடைய சேஷியைக் குறித்
திடும் ப்ரகாரத்தாலேயிறே சேஷியானவன் சேஷனுக்கி
டுவது. கழுத்துக்குப்பூணொடு காதுக்குக்குண்டலமும் — தேஹ
த்தையுண்டாக்குமென்றிருக்குமவனாகையாலே தன்னுடம்பை அலங்க
ரித்து அத்தையநுபவித்திருக்குமவனிறே வைஷ்ணவாக்ராயித. ஸம
வதாரஞ் ஸ்வரூபானை அலங்கரித்து ஸதா த்ருஷ்டநபண்ணி யிருக்கிறா
னல்லனே; ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்து ஜ்ஞானவைராக்யாதிகளை ஸ்வ

ரூபத்துக்காஹார்ணமாக நினைத்திருக்கிறானல்லனே; கழுத்துக்கு
ப்பூணொடு காதுக்குக்குண்டலமும் என்று விசேஷிப்பானென்
னென்னில்; தன்கண்ணுக்கு அவிஷயமாய் நாட்டார் கொண்டாடுமது
வேதனக்கு ப்ரயோஜனமாயிருக்குமாகையாலே. அவயவாந்தர
ங்களில் ஆபரணாந்தரங்கள் தன்கண்ணுக்கும்விஷயமா
யிருக்குமிறே. பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளின வளவிலே ஸுக்ரீவ
ன் வரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பிராட்டியுந் தாமுங்கூடவிருந்து திரு
வடிக்குப்பூட்டினாற்போலே, ஈச்வரன்பரிந்து இது கழுத்துக்காம் இ
துகாதுக்காமென்று திருக்கையாலேபூட்டின ஆபரணமும். "ப்ர
தேஹ்யபாஸதசாஸ்யாய ஸாந்நாட்டாய மஹாசிகீ" என்கிறபடி
யே, ஸுக்ரீவன் வரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பெருமாள்வாங்கிப்பார்த்
தருளிப் பிராட்டிக்குக்கொடுக்கிறபோது, அத்தைவாங்குகிறவள்பெ
ருமாளை ஒருதிருக்கண்ணாலும் திருவடியை யொரு திருக்கண்ணாலு
ம்பார்த்து வாங்கினாள். "ப்ரக்ஷிதஜ்ஞா ஸ்வபாலோஸெளா" என்று,
பார்வையிற்கருத்தறியுமவராகையாலே, அவனுக்குக்கொடுக்கலாகா
தோவென்றருளினார். "ஸர்வமே" அடியார் ஏற்றமறிந்து கொண்
டாடுகைக்கிடான ஸௌஹார்த்தமுள்ளதுனக்கேயன்றோவென்ன; உம்
முடைய திருவுள்ளத்தாலேயன்றோநான்கொடுக்கிறதென்று பிராட்டி
யருளிச்செய்ய; நான் முற்பாடனாகப்பெறுமையாலே உன்னுடைய
அபேக்ஷையின் காரியத்தைக் கொடுக்கலாகாதோவென்றார்; இப்படிஅந
ந்யப்ரயோஜநனுக்காதரித்துப்பூட்டினாற்போலேயாய்த்து ஸ்வாமி
னானவென்னை யாதரித்துப்பூட்டிற்றும். மெய்யிட — திருவடிகளில்
ஸேவிபிறந்தபின்பாகையாலே யுடம்புத்யாஜ்யமென்கிற நினைவுதோ
ன்றாதபடிச்சொல்லுகிறபடி. நல்லதோர்சாந்தமும் — சாந்துதானி
துக்குத்தரமாகப்பெற்றதோ "ஸம்பந்நம்" என்கிறவடிவுக்கு ஸத்ரு
ஶமாக அபிஷேகித்துச்சேர்த்தினசாந்துபோலேயிருக்கிறசாந்
தையன்றோவெனக்கிட்டது. "ஸாமநஸ்ய க்ஷேமகலவனைக்
குப்பானியோடே சேர்த்துக்கொண்டு போகாநிற்க, வாரீர்பெண்பிள்ளா
ய் உமக்கும் நம் அண்ணற்கும் சாந்திடவல்லீரோவென்ன, அவ்வடி
வையுமிருப்பையுங்கண்டு, ஸ்ரீஸவ ப்ரயத்னமானமாப்போத்தாலேமறு
க்கமாட்டிற்றிலள்; இவர்களுடைய பிள்ளைகள், சாந்திடவறியமா
ட்டார்களென்று, ஆகக்கையிருப்பதொன்றையிட்டாள்; அத்தைப்பார்

த்து நாற்றங்கொளுத்தினபடியழகிது, தனம்மழகிதன்றென்ன; "ராஜாஹம்" அதுக்குமேலேயொரு சாந்தையிட, கம்ஸனுக்குச்செருக்கிலே பூசலாமித்தனை; வாசியறிந்து பூசுமவர்க்கு ஸத்ருசமல்ல வழக்கனோ சாந்தென்னவுமாம். "பரமோதாரம்" ஸன்னத்தம்கிடக்க, திறம்பழகியதாயிருந்ததென்ன; இவர்களிடைப்பிள்ளைகளென்றிருந்தோம், சாந்தின்வாசியறிந்தபடியென்னென்று ஆக்ஷேபித்துப்பார்க்க, "ப்ரவீணநோ" உன்முகத்திலாகாரத்துக்கு ஸத்ருசமாயிருக்கவேண்டாவோ நீயிடுஞ்சாந்துமென்ன; அவனுந்தலையான சாந்தையிட "ஆவயோ ரனுரூபஸ்த்ருசம்" எங்களுடம்புக்கு ஸத்ருசமானதேகவஸ்துவை யிட்டு உபகரித்தானென்றான், அதாகிறது - "பூசுஞ்சாந்தென்னெஞ்சமே" என்கிறபடியே, உன்னுடைய ஆகாரத்தாலே ஸம்ஸ்க்ருதமாக்கித்தாவென்றபடி. இப்படியிவனாக்ஷேபித்துச்சாத்தின கோயிற்சாந்தைக்கிவர் தன் திருக்கையாலே யென்னுடம்பிலேபூசிற்று. தந்து — தந்தபோதைத்திருமுகத்தில் மலர்வதிலும் ஔதார்யத்திலுந்தோற்று ஸௌசீல்யத்தைவிட்டு அவன்தானே யமையுமென்னும்படியாய்த்து தந்தது. என்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல — "ஸோஹம் நாதோபஹாரிணா" என்கிறபடியே, சந்தோபஹாரம்பண்ணி அதினாலே க்ருதார்த்தப்ரயோஜநகாரனாய் ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்தவென்னை. வெள்ளுயிராக்கவல்ல — முன்பு க்ருதார்த்தனாய்ப்போந்தானொருவன் ஸ்வஸ்வபாவனானனென்று தெரியாதபடி ஸமஸ்த ஸம்ஸாரத்திலே யொருவனென்னலாம்படியாய்த்து விஷயீகரித்தது. வல்ல — தன்னதொரு ஸ்வபாவவிசேஷத்தாலே வஸ்துவை ஸத்துவமாக்கவல்ல ஸக்தனென்கை. பையுடை இத்யாதி — ஸம்பாஷணத்துக்கு விஷயமேதென்ன, அவ்விஷயத்தைச்சொல்லுகிறார். தன்னேட்டை ஸ்வஸ்வபாவத்தாலே விகஸிதபணமான நாகத்தினுடைய பகையுண்டுபெரியதிருவடி, அவனைக் கொடியாகவுடையவனுக்கு அநந்யசாமியாய் ப்ரஸாத ஸ்வஜனனவனுக்கு ஸம்பாஷணம் பண்ணுகிறேனென்கை. தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே திருவநந்தாழ்வானோட்டைச்சேர்த்தியாலே வருமழகு நித்யஸ்ரீயாகவேணுமென்றும், ஏதேனுமொன்றை யபேக்ஷித்து வந்தவர்களையும் எனக்காக்கிக்கொள்ளவல்லேனென்று கொடிகட்டியிருக்கிற பக்ஷி நித்யஸ்ரீயாய்ச்செல்லவேணுமென்றும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறேனென்கி

றார். அநந்யப்ரயோஜநரும் கைவல்யார்த்திகளும் ஸம்மதராகிறவிடத்திலே ஸங்க்ரஹமாகப்பேசினார்கள், இதில் ஐஸ்வர்யார்த்திகளை யநுவர்த்தனமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; அவர்கள்திரளை பரிவர்ஜநமாய், ஐஸ்வர்யார்த்திகள்திரள் அபரிவர்ஜநமாகையாலே, ஓரூர்க்கொருத்தர் வார்த்தைசொல்லுமோபாதி சொல்லுகிறார்.

அரும்பதம்.

"நெய்யிடை" இத்யாதி — ஸம்ப்ரதானஸம்பந்தி அண்டக்குலத்திலே இத்யாதி — இசைந்துவருகிற ப்ரகாரத்தை விதரண உபபாதிப்பதாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, வ்யத்யாஸமாக பண்ணுகிறார்; வாழாளிலித்யாதி வாக்யத்தாலே — இவர்களிருவரையும் அநுவதித்து த்ருஷ்டாந்தம் — கீழேயழைக்கப்பட்டவர்களே ஸம்மதராகிறார்களாகையாலே, பரிசேஷாத் ஐஸ்வர்யார்த்திகளே இதில் ஸம்மதராகிறார்களென்கைக்காகவுமாம் — பாட்டெல்லாமகடாக்ஷித்து இசைந்துவந்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் இவர்களித்யாதி — இவர்கள் - ஐஸ்வர்யார்த்திகள் — இவர்களென்றத்தைப்புகுருகிறார்களென்றத்தோடே அந்வயிப்பது — நாங்கள் என்றத்தை அபேக்ஷிக்க என்றத்தோடே அந்வயிப்பது — தோற்றதுயேகவாக்யம் — "அண்டக்குலம்" என்கிறபாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் ஐகரூப்யமிருக்க, அவர்கள்வந்தபடியாகச்சொல்லும்படி யெங்ஙனேயென்ன; அண்டக்குலத்திலித்யாதிபேசுகிறார்கள் என்னுமளவும் — பேசுகிறார்கள் என்ற அநந்தரம், ஆகுகையென்று அத்யாஹரித்து நிர்வஹணம் என்றத்தோடே அந்வயிப்பது — இத்தால் ஸ்வாபதேசமே ஸித்தமென்றதாயிற்று — யத்வா, மேலான ஐஸ்வர்யத்தை ஆசைப்பட்டவர்கள் சோறுமுதலானவற்றைக் கொடுத்தானாகச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேதுவேதென்கிற ப்ரஸ்நத்தை அநுவதிக்கிறார் அண்டக்குலத்திலித்யாதி — இப்பக்ஷத்தில், இதுக்குநிர்வஹணமென்னென்னில் என்று சேஷம் — உத்தரம் இன்று ஸ்வாபதேசத்யாதியென்று யோஜிக்கவுமாம் — அதினுடைய - ஸ்வாபதேசத்தினுடைய — ஸ்வரூபத்தைத்தோற்றச்சொன்ன தாத்பர்யமேயன்றிக்கே, நீரவறட்சியால் தானுஞ்சொல்லுவதிவ்வளவேயென்கிறார் ஸ்வாபதேசம் இத்யாதி — அவ்வளவேப்ரயோஜநமாவானென்னென்ன, அதுக்குமேற்பட்டது இத்யாதி — ஸ்வாபதேசத்தை, "நெய்" "சோறு" என்றாற்போலே, ஸமமாகச்சொல்லலாமோவென்ன, ஸ்வாபதேசஞான இத்யாதி என்று கீழுக்கு உபபாதகமுமாம் — "இடை" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் - அதில், நெய் - சோறு - என்றத்தை உபலக்ஷணமாக்கி, இரண்டாம் அர்த்தத்தால் ஸஹிதம் இத்தாலித்யா

தி—இப்படிப்பட்ட சோறுண்டோவென்ன, தாய் இத்யாதி— "ஓர்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; [illegible]வாதல், தாயிட்ட சோற்றிலும் விலக்ஷணமென்றுதல் என்று— இரண்டாமர்த்தத்தைவிவரிக்கிறார் அதாகிறது இத்யாதி— தாயிட்டாற்போலவும், [illegible] [illegible]னிட்டாற்போலவும் [illegible] [illegible]வென்ன, [illegible] அருளிச்செய்கிறார் [illegible] இத்யாதி— "ஓர்" என்றதற்கிரண்டாமர்த்தமான அவ்வன்றிக்கேயென்கிற [illegible] [illegible] [illegible]திருவுள்ளம்பற்றி, [illegible] [illegible] [illegible] இத்யாதி— [illegible] [illegible] [illegible]தங்களால் வந்த [illegible] [illegible]ராலே [illegible]யென்று விவக்ஷித்து உபபாதிக்கிறார் சோற்றுக் [illegible] இத்யாதி— "நியதமும்" என்றதுக்கிரண்டு [illegible] [illegible]த்தை நியதமாக்குகையென்றும், அவனுக்கெப்போதும் கொடுக்கையே நியதியென்று ம்— அதாகிறதென்றாலே யென்கிறதென்னில் என்று கூட்டுவது— [illegible] நம்பண்ணியென்றது - போனத்தையொக்கப்பண்ணியென்கை— இத்தாலே யென்றது - இப்படி [illegible]யாலேயென்றபடி— சொல்லிற்று ஸ்ரீ [illegible]யில் [illegible] - இரண்டாமர்த்தம் அவ்வன்றிக்கே இத்யாதி— [illegible] [illegible]யிலிருக்கிறதில், அவனையிலக்குச்செய்வானென்னென்ன, [illegible] [illegible] இத்யாதி— [illegible]ருக்கவன்கொடுக்கக்காரணமேதென்ன, தன்னை [illegible] [illegible]—பிரியா[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], இதுவுமிவனுக் [illegible]மோவென்ன, [illegible] இத்யாதி— [illegible] [illegible]ன் [illegible]த்தை [illegible]தங்களோடே சேர்த்துச்சொல்லுவானென்னென்கிற [illegible] [illegible], பரிஹரிக்கிறார் ஆனால் இத்யாதி— தந்தென்கிற [illegible]மாவது - தந்தென்று சொல்லுகைக்குடற்பான [illegible] [illegible]மென்றபடி— "சேவகமும்" என்று [illegible] [illegible], [illegible] இத்யாதி— அங்ஙனன்றிக்கே, [illegible]த்தையும் [illegible]கொடியிலே [illegible]த்துக்கு [illegible] [illegible] [illegible]வென்றுகார [illegible]மாகவுமாம்— [illegible] [illegible] [illegible]வர்க்கமாக, "கையடைக்காயும்" என்றதொடக்கி, "தந்து" என்றுமளவுக்கும் [illegible] [illegible] இத்யாதி— [illegible] - வெற்றிலை— [illegible] பாக்கு— "அக" என்றும் [illegible]னென்னென்ன, திருக்கையாலே இத்யாதி— பாக்குஎன்றதுக்குச்சொல்லுகிற தென்றதோடே [illegible]— [illegible] [illegible]யாலே. [illegible] இடக்கூடுமோவென்ன, [illegible] இத்யாதி— [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]க்கூடுமோவெ

ன்ன, [illegible] இத்யாதி— உ[illegible]த்தை இரண்டு [illegible] [illegible] இத்யாதி [illegible]லே—[illegible] [illegible]ணடைமெல்லமைந்திருக்க, கழுத்தென்றும் காதென்றும் [illegible] ச்சொல்லுவானென்னென்கிற [illegible] [illegible], [illegible]கிறார் கழுத் துக்கு இத்யாதி— [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]லே [illegible]யென்ன, [illegible] இத்யாதி— கழுத்து க்கு [illegible] இவனிலேயென்று [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] யென்று, [illegible] செய்கிறார் மேலும் இத்யாதி— [illegible]யென்றதுக்கு [illegible], திருவடி [illegible] [illegible]— இப்படி [illegible]மாகச்சொன்ன [illegible] [illegible] [illegible] அருளிச்செய்கிறார்— "[illegible]" என்றதொடங்கி, [illegible] [illegible] "[illegible]" "[illegible]" என்று சொல்லுகிறவைகளை யுட்கொண்டு, "[illegible]" என்றது க்கு [illegible] [illegible] [illegible] இத்யாதி—ஸ்ரீ [illegible] யனத்தில், "[illegible]" என்று மேலேயிருக்கையாலேயிழ ச்சொன்ன "[illegible]" என்றதுக்கு [illegible] பார்வையை ச்சொல்லவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இப்பதத்தில் [illegible] [illegible]த்தாலேவிலக்ஷணமருளிச்செய்கிறாரென்று கருதலாகும். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]— "[illegible]" என்ற [illegible] [illegible] [illegible]" என்றதுக்கு [illegible]— இப்படிகளுக்கெல்லாம் உத்தர [illegible] [illegible] அடியார் இத்யாதி— உ[illegible]த்தை [illegible] [illegible]லே யெடுத்துக்காட்டுகிறார் இப்படி இத்யாதி— "மெய்யிட" என்றசொ ன்னதுக்கு [illegible] திருவடிகளில் இத்யாதி—மேலே "நல்லதோர்" என்றதுக்கு [illegible] [illegible] "மெய்" என்றதுக்கு [illegible] [illegible]— "நல்லதோர்" என்றதுக்குட்கருத்து சாந்து இத்யாதி— [illegible] [illegible] [illegible]— சாந்தினது நன்மையை [illegible] அருளிச்செ ய்கிறார் "[illegible]" இத்யாதி— [illegible] [illegible] சாந்தினசாந்தின்படியேதென் ன, [illegible] இத்யாதி— [illegible]மருளிச்செய்வதாக [illegible] [illegible] இத்யாதி— [illegible]த்தையும், [illegible] என்ற [illegible]த்தையும், [illegible], அவ்விரண்டையும் இருப்பையுமென்றது—மறக்க மாட்டாதிலன் என்றது [illegible] [illegible] மேற்சொல்லுகையாலே, [illegible]

மென்றதுக்கு ஒளபாயிகமாயவந்தானசாந்தென்று திருவுள்ளம் பற்றி—இத்தையிதைக்கு ப்ரஸக்தி சொல்லிக்கொண்டு, ஸ்வயமருளிச்செய்கிறார் இவர் களித்யாதி—ஆக்கனுய் என்றது - ஆக்கப்பட்டதாய்; ஒளராவிகமாயமான என்றபடி— இப்படி ஸ்வயஞ்சொல்லாதபோது ஸ்வாமியென்று சொல்லவேணும் "ஸ்வயம் த்ருஷ்டி ஸ்வாஸ்வாமி ஸ்வஹித்யூ:" என்று ஸூத்ரமும்— "ஸ்வயம் வ்யுத்பத்திகாஸ்ரயணம்" என்றும் வாதிக்க மிருக்கையாலே, மேற்பத த்தைத்தொட்டுக்கொண்டு மேற்பதத்துக்கவதாரிகை அத்தை உத்யாதி—கொளுத்தினபடி - ஊட்டினபடி— தளம்- ஸ்வயாஸ்ரயம்; சாந்தென்றபடி—ராஜ ஸேவத்தை விஸேஷணமாகவும் ஸாரேத்யமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அருளிச்செய்கிறார், அதுக்குமேலே உத்யாதிவாக்யத்தாலே— ஸௌஸௌந்தர்ய ஸம்பவிதமாகையாலே, செருக்கிறேயென்றது ஸ்வஹஸ்தம்— வழக்கனுன- செலவுக்கானதான— காதிரசு என்று ஸாஷிரவடித்துக்கஸ்வம் அருளிச்செய்துகொண்டு, மேற் பதத்துக்கவதாரிகை ஸம்ஸ்த்யாதி— தலையான- ஸ்ரேஷ்டமான— "ஸாத்ஸதோஷைவஸஞ்சியதாம்" என்றதுக்கு ஸ்வயம் எங்களுடம்புக்கித்யாதி— வேதகவஸ்த - கவாஞ்சயநாதிகள்— என்றுன் ஸூக்ஷ்ணன் என்று ரோஷம்— ப்ரகரணத்தில்வேதகவஸ்தவேதென்ன, அதாகிறதித்யாதி— இந்த ஸ்லோகத்திலே, ஸாத்ஸ்வாமயம், ஸாதராஜாஸம், ஸாதராசிரம், ஸ்வ ஸாஷிராதநே, என்று ஸம்பாவிக்கக் கூடாமையாலும், ஸ்வாமயமென்று, ஔராவிகமாயாஸ்ரயத்துக்கு "ஸாகஷாத்நயநேநய:" என்கிறதில்மாத்ரா ஸாஸவ்யம் கூடாமையாலும், சாந்தைக்காட்டுவதற்கு முன்பு ஸாதத்வதிதேஷம் சேராமையாலும், ராஜாஸமென்று வழக்கனுனசாந்துக்கு திவ்யமாத்ராஸ்வஸாத்ய மில்லாமையாலும், ஸாஷிரமென்று சேவஸாஜவை ப்ரயாநத்துக்கும் அதுசொல்லப்போராமையாலும் ஸாகவாக்யயா ஸஞ்சயங்கொள்ளப்போகாது; ராஜாஸமென்றதற்கு அதில் ஸ்ராவ்யமென்றர்த்தங்கொள்ளுமளவில், ஸ்வாமயமென்றது சேராது: அது ஸ்ராவ்யமென்றபோதே ஸகஸாதிஸயாஸிக்கையாலேவிஸேஷணாஸ வைஸ்யஸம்ப்ரஸம்பிக்கும்- உதத்தைப்ரகரணத்திலே உபஸம்ஹரிக்கிறார் இப்படி உத்யாதி— கோயிற்சாந்து-தேவாஸமான சாந்து—"கையடைக்காயும்" என்றதில், "கை" என்றதையநுஸந்தித்து, திருக்கையாலே யென்றது— "வெள்ளுயிராக்கவல்ல" என்றவைதத்தைக்கடாக்ஷித்து, வைஸ்யத்தைத்தந்து வெள்ளுயிராக்கக்கூடாமையாலே, தத்ஸாமர்த்யமாக, "தந்து" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் தந்தபோதைஉத்யாதி— "வெள்ளுயிராக்கவல்ல" என்றதுக்கதாத்பர்யமாக, "என்னை" என்றதுக்கு ஸாதிஸாவ "ஜோனே" உத்யாதி— "வெள்ளுயிர்" என்றபதவாஸனை முன்பு உத்யாதி— "வல்ல" என்றதின்கருத்து தன்னஉத்யாதி— மேலுக்கவதாரிகை ஸம்ஸாரஸாஸ்த்துக்கித்யாதி—ஸ்வாபஸம்தன்னேட்டஉத்யாதி— கருடக்கொடியென்றே "நாகப்பகைக்கொடி" என்றதுக்குஸாதிதா ஸம் ஸ்வதேத்யாதி—"பையுடை" என்றதுக்கு ஸஸ்வஸாத்தால் விகஸிதவைஸம் சொன்னத்தாலே ஸ்வதஸ்ஸாயிஸம் ஸூசிதம்— இப்படி யிருவரையும்சொல்லி ஸம்ஸாஸாஸநம் பண்ணுவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் ததட்டிலித்யாதிவாக்யத்தாலே—பாடுகிறேன் என்கிறார் ஆழ்வாரென்றபடி— "பாடுதும்" என்றும், "கூறுதும்" என்றும், கீழ்ப்பாட்டுக்களிலிருக்க, இப்பாட்டில் "கூறுவன்" என்று சொல்லுவானென்னென்கிற ஸங்காஸாவாதபகன்னி, பரிஹரிக்கிறார், ஸ்வதேத்யாதி— ஒருவர்க்கொருத்தர் வார்த்தைசொல்லுகையாவது- மிகவும் திரளாகையாலே, எல்லாருஞ்சொல்லும்போதுதெரியாமையாலே, தனித்தனியே சொல்லக்கூடாமையாலே, எல்லாருக்குமாகவொருவன் சொல்லுகை— சொல்லுகிறார் என்றது- அவன்வார்த்தையாக ஆழ்வாருளிச்செய்கையாலே யென்றபடி—

ஒன்பதாம்பாட்டு.

உடுத்துக்களைந்தநின்பீதகவாடை யுடுத்துக்கலத்ததுண்டு
தொடுத்ததுழாய்மலர்சூடிக்களைந்தன சூடியத்தொண்டர்களோம்
விடுத்ததிசைக்கருமந்திருத்தித் திருவோணத்திருவிழவில்
படுத்த பைந்நாகணைப் பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே.

(இ - ள்.)

உடுத்துக்களைந்த	கட்டிக்கழித்த
நின்பீதகவாடை	தேவரீருடைய பீதாம்பரத்தை
உடுத்து	கட்டி
கலத்தது	நீ உண்டு மிருந்து கலத்திருப்பதை
உண்டு	புஜித்து
தொடுத்த	கோர்த்த
துழாய்மலர்	திருத்துழாய்மலர்கள்
சூடிக்களைந்தன	முடித்துவிடுத்தனவாக
சூடும்	அவைகளை முடித்துக்கொள்ளுகிற
இத்தொண்டர்களோம்	இவ்வகை யடியாரானநாங்கள்

விடுத்த	ஏவின
திசைக்கருமம்	திக்கிலுள்ள கார்யங்களை
திருத்தி	நன்றாகச்செய்து
திருவோணத்திருவிழவில்	திருவோணமாகிற திருநாளிலே
படுத்த	படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்ஶ்லேஷத்தாலே விக
பை	ஃபணத்தையுடைய ஸிதமாகாநின்றுள்ள
நாகணை	திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே
பள்ளிகொண்டானுக்கு	கண்வளர்ந்தருளுமவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுதும்	மங்களாஶாஸநம்பண்ணுகிறோம் (எ-று)

இதனது தாத்பர்யம்.

தேவரீர் கட்டிக்கழித்த பீதாம்பரத்தை யுடுத்து, தேவரீர் அமுதுசெய்து மிகுந்திருப்பதை ஸ்வீகரித்து, தேவரீர் சூடிக்களைந்த திருத்துழாய்மலர் மாலைகளைச் சூடுகிற இவ்வகையான அடியார்நாங்கள், ஏவின திக்கிலுள்ள கார்யங்களை நன்றாகச்செய்து, திருவோணமாகிற திருநாளிலே, படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்ஶ்லேஷத்தாலே விகஸிதமாகாநின்றுள்ள ஃபணத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருள்பவனுக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறோம் என்பதாம்.

வ்யாக்யாநம்.

உடுத்துக்களைந்த இத்யாதி—வாழாளிலேயழைத்து, எந்தைதந்தைதந்தையிலேவந்து கூடின அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரத்தாலே யவர்களோடேகூடத்திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார் இதில். உடுத்து—திருவரையிலே ஸுஸம்வ்ருதமாகச்சாத்துகையும், திருவரையிலே முசிக்கையும் தத்ஸம்பந்தம் தோற்றும்படியாக, ஒற்று மஞ்சளாலும்மாவிகைச்சாந்தாலும் விஹிதமாம்படியுடுத்து. இவையித்தனையும் ப்ரார்த்தநீயமாம்படி யிருப்பார்சிலர் நாங்கள், ஶேஷிக்கு மங்களாவஹமாகையும், தத்ஸம்பந்தந்தோன்றின வஸ்துக்களை யுடைத்தாகையும், ஶேஷபூதனுக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்க்கொண்டு, ஸர்வகாலமும் ப்ரியகரமாயிறே யிருப்பது. களைந்த—ஸ்நாநஸமயத்திலே கழித்தால் போகடும் ஸ்வம் தங்கள்தலையாம்படியிருக்கை. இதுவும் ஶேஷபூதனுக்கு ப்ரார்த்தநீயமிறே. இங்ஙன் ப்ரார்த்தநீயமாக வேண்டுகிறதுக்கு ஹேது சொல்லுகிறது மேல். நின்பீதகவாடை—வருந்த ஸ்வாமியதாகையாலே சாத்துந்திருப்பரிவட்டங்களடையத்திருப்பீதாம்பரத்தினுடைய ஆவேஶாவதாரமாகை. நின்பீதகவாடை

“ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணைர்யுக்தம் ஸ்வாநுரூபைரநுபமை:” என்கிற ஸ்வப்ரகாரவைலக்ஷண்யநிர்ஜரைஶ்ச:” என்கிற விசேஷணங்களிலேயிறே திருப்பீதாம்பரத்தைச் சொல்லுகிறது, வேதநகோடியிலேயிறே திருப்பீதாம்பரத்தைச் சொல்லுகிற து. உடுத்து—இதிறே அநந்யப்ரயோஜநனுக்காலம்பணம். “ஸ்நா ஸ்தாநம்” என்றிருக்குமவனாகையாலே, இதுதான் ஶேஷியளவிலேவந் தவாறே ப்ரீதிவேறுபட்டிருக்கும், ராஜாக்களுக்கிரட்டைப்பி டித்துக்கொடுக்குமவர்கள் வாக்காகப்பிடித்துத் தங்களரையிலே யுடுத்திருந்து யோக்யமாம்படி பண்ணிக்கொடுப்பர்கள்; அது வாய்த் திவனுக்கு நினைவு. கலத்ததுண்டு—அமுதுசெய்துகைவாங்கின த ளிகைமாற்றினால் ப்ரஸாதம்ஸேவ்யம் “கஷ்யம்ஸர்வம் த்ருஷ்டத்ரவ் ஷ்ஹேவிஜா” என்னக்கடவதிறே. ப்ரஸாதமே யார்க்கமாயிருப் பார்சிலர் நாங்கள் “ஶரீரார்த்தம்ஹஸ்திஷ்டம் ஸஞ்சீத” என்று, விபரீ தராய்க்கொண்டு ப்ரதிபத்தி பண்ணுவார்கள் ஸர்வஜ்ஞாந மில்லாதார், ஸர்வஜ்ஞாநமுடையார் தத்யமாக ப்ரதிப த்தி பண்ணுவார்கள்; ஹமவத்ப்ரயோஜநர் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமென் றிருப்பார்கள், இந்தஶேஷபூதனான தகீயர்ருடைய ப்ரஸா தம் “தருவரேல்” என்கிறபடியேஅபிஸ்தாயிகாரமாயிருக்கும். ஸ ர்வஸாதாரணன தாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்கும் போக்யமாயிறே பகவத்ப்ரஸாதமிருப்பது. தொடுத்தஇத்யாதி— திருத்துழாய் பறிக்கும்போதும் தொடுக்கும்போதும் அவன்சாத்தி யருளப்புகுகிறானென்னுமாதரத்தாலே ஸாபேக்ஷமாய்ச்சாத்திக்கழி த்தால் சூடுமதெங்களுக்குஜீவநம்- சுவடர் பூச்சூடும்போதும் புழு கிலேதோய்த்துச் சூடுமாபோலே, தத்ஸம்பந்தத்தாலே விலக்ஷணமா யிருக்குமென்கை. அவன்தானுஞ்சிலர் சூடிக்கொடுத்தமாலையின் சு வட்டறியுமவனாகையாலே சூடிக்கொடுக்கிறானிறே. இந்தொண்டர்க ளோம்—இப்படிப்பட்ட அடியாரிறே நாங்கள். எமக்கென்றுடுத்த ல், ஜீவித்தல், சூடுதல்செய்யுமவர்க ளன்றிக்கே, அவன் கழித்தவை கொண்டு தேஹயாத்ரையாம்படி யிருக்குமவர்களிறே நாங்கள்- ஸர்வஸம்பந்தமாக அத்தலையிலுச்சிஷ்டங்களை யாகாங்க்ஷித்துப் புக்கையிலுண்பனென்றிருக்குமத்தனையோவென்னில்; விடுத்தஇத்யா தி—ஸ்வாமிஸந்தேஶகாரிகளாய்க்கொண்டு இப்படி தேஹயாத்ரை நடத்துமவர்களிறேநாங்கள். விடுத்ததிசைக்கருமந்திருத்தி— “ஸ்ரீ

யதாம்'' என்கிற ஸந்தேஹமே ப்ரதானமாக ஏவின கார்யத்தைச்செய்து தலைக்கட்டுகை. நிறைக்கருமந்திருத்துகையாவது—அந்தழிக்குக்கு வேறொருவரை யேவவேண்டாதபடிசெய்து தலைக்கட்டுகை. ஸ்வாமி யேவினகார்யத்தைக்குறையச்செய்யுமவன் அதமன், அத்தைக்குறையாமை தலைக்கட்டுமவன் மத்யமன், அதுக்குமேலேயதுக்கவிருத்தமான கார்யங்களும் விசாரித்துச்செய்து தலைக்கட்டுமவனுத்தமன், "கார்யே கர்மணி நிர்திஷ்டே யோ பஹூந்யபி ஸாதயேத் பூர்வகார்யாவிரோதேந ஸ கார்யம் கர்த்துமர்ஹதி'' என்கிற திருவடியிறேயவனுகிறுன். பிராட்டியிருந்தவிடமறிந்துவாவென்றுவிட, இருந்தவிடமுமறிந்து, அவன் பலமிருந்தபடியென்னென்று பெருமாள்கேட்டருளினல் அறிந்திலேனென்னவொண்ணுதென்று அந்தலையில் பலபரீக்ஷையும்பண்ணி, ஊரிலரணையுந்தலையழித்து மூலையடியே போம்படிபண்ணிவந்தானிறே. "திருவோணத்திருவிழவில்'' ஏவினகார்யத்தைக் குறையறச்செய்தவளவிலும் பர்யாப்திபிறவாமையாலே, திருவவதரித்தருளின திருவோணமாகிற மங்களதிவஸத்திலே யென்னதிங்குவருகிறதோவென்று மங்களாஶாஸநம்பண்ணிவர்த்திப்பிக்குமவர்கள். படுத்தவித்யாதி—அத்தாலும் பர்யாப்திபிறவாமையாலே, திருவநந்தாழ்வான்மேலேசாய்ந்தபோதை அழகுக்குக்கண்ணெசில்வராமல் மங்களாஶாஸநம்பண்ணுகிறுர்கள்- படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்ஶ்லேஷத்தாலே விகஸிதமாயின்றுள்ள பணத்தையுடையனாய், மென்மைகுளிர்த்தி நாற்றமென்கிறவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வானுகிறபடுக்கையிலேகண்வளர்ந்தருளுகிறவழகுக்கு பல்லாண்டுகூறுதும்— மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறேம். ஸத்வவத்ஜனையும் மயங்கப்பண்ணும்படிக்கை. அவன் ஸ்பர்ஶத்தாலே விக்ருதனுகப்பண்ணும். இவனுடையவடிவும், அவனுடைய வடிவும்; "கிடந்ததோர்கிடக்கை'' என்கிறபடியே, வரிசெஞ்சிக்க வொண்ணுதவழகிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதையழகு! ஒருவெள்ளிமலைமேலேயொருகாளமேகஞ்சாய்ந்தாற்போலேகண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை பர்யாழத்தை ஈடுபடுத்தால் மங்களாஶாஸநமொழியச்செல்லுமோவென்கிறுர்.

அரும்பதம்.

உடுத்துக்களைந்த இத்யாதி— "வந்து மண்ணும்மணமுங்கொண்மின்'' என்றத்தையும், "வந்துவழிவழியாட்செய்கின்றேம்'' என்றத்தையும், இப்பா

ட்டில் "நின்பீதகவாடை'' என்று எம்பெருமானை முன்னிலையாக்கி மங்களாஶாஸநம்பண்ணுகிறபடியையும் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸாத்விகஜநங்களை அவதாரிகை வாழாளிலே இத்யாதி— அழைத்து என்றது அழைக்கப்பட்டு என்றபடி— "களைந்தநின்பீதகவாடை'' என்னவமைந்திருக்க, "உடுத்து'' என்று சொல்லுகிறவர்களுடைய உட்கருத்து திருவனாயிலே இத்யாதி—பூசிக்கைலங்கப்பண்ணுகை—பூசிக்கையும் என்ற ஸமுச்சயம் உண்டாம்படி யென்று ஶேஷம்—தத ஶ்வேதம்—[illegible]— ஒற்று மஞ்சள் என்றது "மஞ்சளுஞ்செங்கழுநீரும்'' என்கிறபடியே திருமஞ்சனகாலத்தில்சாத்தினமஞ்சள்— மாளிகைச்சாந்து என்றது கோயிற்சாந்து என்றபடி; அதாவது - தேவார்ஹமானசாந்தென்றபடி—விநிதமாம்படியும் என்று ப்ரகாரம் ஸம்ஹாரம்— இப்படிச்சில ப்ரகாரங்கள் தோற்றச்சொல்லுவானென்னென்ன, "இத்தொண்டர்களோம்'' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, அருளிச்செய்கிறுர் இவை இத்யாதி— இவையித்தனையும் ப்ரஸாதியமாவானென்னென்ன, ஶேஷிக்கு இத்யாதி— ஶேஷிக்கு மங்களாவஹமாகையுமென்றபடி — ஸ்ருதிவிஷயமாய்என்றது ஜ்ஞாநவிஷயமாய் என்றபடி—ஸர்வகாலமும் - திருவனாயி லிருக்கும்போதும், தங்கள்பக்கல் வந்தபோதும்— "உடுத்த நின்பீதகவாடை'' என்ருற்போதாதோ; "களைந்த'' என்றதுக்குக்கருத்தேதென்ன, பரிஸாவஹிக்கும்படி உச்சிஷ்டமாயிருக்கையென்று அருளிச்செய்கிறுர் ஆஸநேத்யாதி—ஆஸநங்கள்- ஶயநாதிகள்— அந்த உச்சிஷ்டத்தை உபபாதிக்கிறுர் இதுவுமித்யாதி—உடுத்துக்களைகை முதலானவை வகுத்த ஸ்வாமியதாகையாலே ப்ராப்தியங்கள் என்றுகருத்து— ஆஸநஶயநத்திலேசாத்தின திருப்பரிவட்டங்களெல்லாவற்றையும் பீதகவாடையென்கிற தென்னென்ன, வகுத்த இத்யாதி— ஆவேஶாவதாரமென்கைக்குச்சேதநராகவேணுமேயென்ன, ப்ரமாணங்காட்டுவதாக ப்ரதீகம்-பின்பீதகவாடையென்றது, "ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணைர்யுக்தம் ஸ்வாநுரூபைரநூபமை: சிந்மயைஸ்ஸ்வப்ரகாஶைஶ்சாந்யோந்யஸ்ய ருசிரஞ்ஜிதை:'' இதில் சிந்மயை:'' என்றதிலே திருவுள்ளம்— "சிந்மயை: சேதநஸ்வரூபை:'' இது ஜ்ஞாநாவ்ருத்தியைப்பற்ற ப்ராக்ருத வஸ்துக்களிலே சேதநருண்டானாலும், ஜ்ஞாநாவ்ருத்தியில்லாமையாலே, சிந்மயஸம்ஶப்டது; ஸ்வஸ்வாமிக்குமித்தனையொழிய உடுக்கக்கூடுமோ, அவனுக்குஶேஷமாகாதனையன்றே உடுக்கவடுப்பதென்ன, ஸத்யப்ரயோஜநனுக்குத்தலேஷமானதை யொழியவேறென்றை ஸ்வீகரிக்கக்கூடாமையாலே, இதுவேயிவனுக்கு உத்கர்ஷாவஹமென்று ஸங்கதித்து, அருளிச்செய்கிறுர் இதிறே

இத்யாதி— ஸ்மரணமென்றது- ஸோஹாவஹமென்றபடி— இவர்கள் தங்கள் ஸ்வரூபாநுரூபமாக இப்படி ப்ரார்த்தித்திருந்தார்களேயாகிலும், அவன் இவர்களை ஸம்ரக்ஷித்துக்காணுமவனாகையாலே, முகிழ்ந்ததைக் கொடானே, இவர்களுக்கிது ஸித்திக்கும்படி யேதென்ன, அவனினைவுவேறாகையாலே ஸித்திக்குமென்று வ்ரிஹ்ரிக்கிறார் "ஸுகாரம்" என்றுதொடங்கி, இவனுக்கு நினைவு என்னுமளவும்— இதுதான் - உடுக்கைதான்— அந்த ப்ரஸக்தியை உபபாதிக்கிறார், ராஜாக்களுக்கித்யாதி— இரட்டை - த்விபடி; அதாவது உடுப்பது— வாக்காக- தங்கும்படியாக— ஸ்வாமீன் ரக்ஷிக்கத்தால்வந்த செருக்காலே கொடுத்துவிடுகையும் இவர்கள் ஸ்வஹஸ்தராநேமென்று வெயமாய் ப்ரார்த்திக்கையுமன்றிக்கே, ராகப்ராப்தமாக அவனுடுத்துக் கொடுக்கையும் அத்தை யிவர்களுடுக்கையு மென்றிருக்கும் ப்ரவ்ருத்திகளென்று தாத்பர்யம்—கலத்தது- பாத்ரத்திலுள்ளது என்று பாவம்—மேல்மேலும் "உடுத்துக்களைந்த" என்றும் ஸ்வஸௌசித்யம்சொல்லியிருக்கையாலே, தத்ஸாம்யமாக, உண்டுவிட்டகலத்தது உண்டென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார், அமுதுசெய்தவித்யாதி—யத்ரா, அது என்றது பூர்வமுக்தாரம்பியாகையாலே ஸேஷஸேஷிகளுக்கு போஜநபோஜகபாவம் வ்யவஸ்திதமாகையாலே நித்யபோஜகவிசிஷ்டமாக பாத்ரத்தில் ப்ரஸாதம் தோற்றுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் அமுதுசெய்தவித்யாதி— வாங்கின என்கையாலே காலஹேதுவும், மாற்றினுல்என்றத்தாலே தேசஹேதுவும் தோற்றுகிறது— ஸ்வபாவ "தொண்டர்கள்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, "கலத்தது" என்றத்தைமுழுச்சொல்லாக்கி, கலத்தை நிரூபகமாகச்சொல்லுகையாலே பாத்ரவிசிஷ்டமென்றுவிவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் அமுதித்யாதி யென்னவுமாம்—, அமுதுசெய்த ஸமயத்திலே தொண்டருக்குண்ணக்கூடாதென்று கருத்து—மாற்றினுல் அதில் ப்ரஸாதமென்று கூட்டுவது— ஸதந்ய ப்ரயோஜநரில் ஸ்வசௌசித்த்யத்தையே ஸ்வீகரித்தார்களுண்டோவென்ன, நித்யஸூரிகளில் தலையானவரன்றோ இப்படியிருந்தாரென்று விவக்ஷித்ததுக்கு ப்ரமாண மருளிச்செய்கிறார் "ஸூர்ய" இத்யாதி— "ஹோஜிநா" என்றவிடத்தில், தாத்பர்யனிஷ்டித ப்ரத்யயத்தாலே, ஸ்வதுஷ்டாந்தமே ஸ்வாபமென்று தோற்றுகிறது— இத்தால் ஸ்வீகரப்ரஸாதமேவித்யாதி— என்னென்றாலும் விதிப்ரேரிதராகவாதல் ஸேஷஸ்வரூபவிருத்தமாகவாதல் ஸக்ருதே த்யாஜ்யமாயன்றோ ஜாஸத்திலபேப்பது, இதுவே யாகமாயிருக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் "ஸ்வாரா:" இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே— "ஸ்வாஜித" என்று

சொன்னாற்போலேயென்று ஸேஷம்—த்ஸாஷ்யமாக என்றது ஸ்வரூப ஸித்யர்த்தமாக என்றபடி—ஸமவேதஸ்தாந்தாந் ஸாமவேத ஸேஷகுணவிஷயமல்லது இல்லாமையாலே, இந்த ப்ரஸாதப்ரவ்ருத்திதான் காஷ்டாவதித்தும் நடந்தாலொழிய ஸித்தியாமையாலே, அவ்வளவும் நடக்கவேணுமேயென்ன, இந்த ஸேஷஸேத்யாதி— காஷ்டையான என்றது- தத்ய ப்ரஸாதம் ஸேஷஸ்வகாஷ்டாவஸாநமாகையாலே, ஸுவிசாதாயிகாரம்; ஆகையால் இங்கும் ஸதந்ய ப்ரயோஜநரைச்சொல்லுமிடத்தில், தத்ய ஸ்வஸேஷவிஷயமென்றுகருத்து— ஸமவத ப்ரஸாதமோவென்ன, ஸவேத்யாதி—ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் என்ற ஸமுச்சயத்தாலே, ஸதந்ய ப்ரயோஜநர்களுக்குக் கேட்கவேணுமோவென்று தோற்றுகிறது—சூடுகிறபோதே தொடுத்திருக்குமே, "தொடுத்த" என்றுசொல்லுவானென்னென்ன, ஸ்நேஹம் தோற்றுகைக்காக வென்கிறார், திருத்துழாய் இத்யாதி—ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயிருக்கிற திருமாலையை யென்று ஸேஷம்—அதுவே உச்சிஷ்டமாயிருக்கிறதோவென்ன, ஸுவடிரித்யாதி— ஸுவடர்-ஸ்ரவிகர்— அவன்தான் பரோவிகனாயிருக்க, இவர்களைப்போலே சூடியதைச்சூட்டாதே, தான்சூடிக்கொடுப்பா னென்னென்ன, அச்சுவட்டையறிகையாலேதான் இவர்களிடத்தில் ப்ரீதியாலே சூடிக்கொடுக்கிறானென்கிறார், அவன்தானு மித்யாதி—இத்தால் ஸ்ரீ பொதாதேவி இவனுக்காக அவனெஞ்சறிந்து தான்சூடிக்கொடுத்தாற்போலே, அவனும் இவர்கள்நெஞ்சறிந்துதான்சூடிக்கொடுக்கிறா னென்றதாய்த்து— மேல்வாக்யவிவரணம், எமக்கென்றுவித்தலித்யாதி— மேற்படுத்துக்கவதாரிகை, ஸ்வரூபேத்யாதி—விடுத்ததிசைக்கருமம் திருத்தாதபோது, மேல்சொன்னவை யெல்லாம் ப்ரயோஜநமாகத்தோற்றுகையாலே, தத்ஸமானமாக இப்படி ஸங்கல்பிக்குமென்று திருவுள்ளம்—புகையில் என்றது- புகடில் என்றும், ப்ரஸாதிக்கில் என்றபடி;— அன்றிக்கே, புகையில் என்றது- புகையெழும்பில், அதைக்கருதிஹ்ணய்யாயம்படிக்கை யென்றுமாம்— மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்துத்தாத்பர்யம், ஸ்வரீத்யாதி—ப்ரமாணபூர்வகமாக பாவம், "க்ரியதாம்" இத்யாதி— "கருமந்திருத்தி" என்றாற்போதாதோ, "திசை" என்பானென்னென்ன, அந்தரிக்கித்யாதி— "விடுத்ததிசை" என்று, திக்ப்ரஸம்பந்தம்பண்ணின மாத்ரத்தில், கார்யங்களெல்லாம் ஸஹாயமாகத்தலைக்கட்டக்கூடுமோவென்ன, அப்படிச்செய்தவன் திருவடியன்றோ என்பாராக, கிஞ்சதாசகத்தை யருளிச்செய்கிறார், ஸ்வாமியேவினஇத்யாதி—அப்படி உத்தாரயிகாரியாரென்ன, காயேத்யாதி— "காயேகரணி" என்றது - ஸவஸ்யகதவ்யமானவ்யாபாரம்— திருவடி

ஸஹகார்யங்களைச்செய்தபடியை யருளிச்செய்கிறார், பிராட்டி இத்யாதி— அரணையும்- மதிளையும்— தகையழித்து- நன்றாக அழித்து என்றபடி— மூலையடியேபோம்படி- கட்டுப்போட்டால் குட்டிச்சுவராமே, அப்போது மூலையாகப்போகலாமே, அத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது— "திருவோணத் திருவிழவில்" "பல்லாண்டுகூறுதும்" என்றுகூட்டி, கீழைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு, அநுமருளிச்செய்கிறார்,— எவின இத்யாதிக்குக்கீழைக்கடாக்ஷித்தது தாத்பர்யம், அத்தாலுமித்யாதி— கண்ணெச்சில்- த்ருஷ்டிதோஷம்— தாத்பர்யம் நம்பெருமாள் ப்ரதாந்யம், படுக்கப்பட்டதுத்யாதி—அவன் ஸந்நிதியிலிருக்க, அச்சேர்த்திக்குப் பரியவேண்டும்படி யென்னென்ன, ஸந்நிதியாதி— அவன் ஸ்வாமி— இச்சேர்த்திக்குக் கண்ணெச்சில்வாராமைக்கு ப்ராயஶ்சித்தமேதென்ன, இவனுடைய இத்யாதி—மேல் வாக்யத்தை விவரித்துக்கொண்டு, "பல்லாண்டுகூறுதுமே" என்கிற அநுஸந்தானத்தைக் காட்டுகிறார், கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை இத்யாதி—சாய்ந்தாற்போலே யிருப்பதொன்றாகையாலே யென்று கூட்டுவது— வாஹாநத்தை- ஶயநாஸநத்தை.

—:::—

பத்தாம் பாட்டு.

எந்நாளெம்பெருமானுன்றனக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட,
அந்நாளேயடியோங்களடிக்குடில்வீடுபெற்றுய்ந்ததுகாண்
செந்நாடோற்றித்திருமதுரையுட்சிலைகுனித்துஐந்தலைய
பைந்நாகந்தலைப்பாய்ந்தவனேயுன்னைப்பல்லாண்டுகூறுதுமே.

(இ - ள்.)

எம்பெருமான்	எங்கள்ஸ்வாமியே
உன்றனக்கு	உனக்கே
அடியோமென்று	நாங்கள் அடிமைகளென்று
எழுத்துப்பட்ட	ஶாஸநமாகிய
எந்நாள்	நாள் எந்தநாள்
அந்நாளே	அந்தநாளே
அடியோங்கள்	அடிமையாகியநாங்கள்
அடி	திருவடிகளாகிற
குடில்	குடியிருக்குமிடமான
வீடு	மோக்ஷத்தை
பெற்று	லபித்து
உய்ந்ததுகாண்	உஜ்ஜீவித்தோங்காண்
செந்நாள்	செவ்வையானதிருநக்ஷத்ரத்திலே
தோற்றி	அவதரித்து
திருமதுரையுள்	ஸ்ரீமதுராபுரியிலே
சிலைகுனித்து	வில்வளைத்து, யாகஸம்ரக்ஷணம்செய்து
ஐந்தலைய	ஐந்துதலைகளையுடைய
பை	விஸ்தீர்ணமான படத்தையுமுடைய
நாகந்தலை	ஸர்ப்பஶிரஸ்ஸிலே
பாய்ந்தவனே	குதித்தவனே
உன்னை	ஒருகுறைவுமில்லாத வுன்னை
பல்லாண்டு கூறுதும்	மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறோம் (எ - று.)

இதனது தாத்பர்யம்.

எங்கள் ஸ்வாமியே, உனக்கே நாங்கள் அடிமைகளென்று ஶாஸநப்பட்ட நாளெந்தநாள், அந்தநாளே அடியோங்கள் மோக்ஷத்தைப்பெற்று உஜ்ஜீவித்தோம், செவ்வையான திருநக்ஷத்ரத்திலே அவதரித்து, ஸ்ரீமதுராபுரியிலே யாகஸம்ரக்ஷணம்செய்து, ஐந்துதலைகளையும் விஸ்தீர்ணமான படத்தையுமுடைய ஸர்ப்பஶிரஸ்ஸிலே குதித்தவனே, ஒருகுறைவுமில்லாதவுன்னை மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறோம் என்பதாம்.

வ்யாக்யாநம்.

எந்நாளித்யாதி— கீழ்ப்பாட்டில் புகுந்த கைவல்யார்த்திகளைப்போலே ஐஶ்வர்யார்த்திகளும் தங்களுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள், இதில் மாயிருக்கிற ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள், தங்கள்பக்கல் ப்ரயோஜநாந்தரபரர் புகுருகிறார்களாகையாலே, தங்கள்பக்கல் அங்ஙனிருப்பதோரேற்றங்காண விரகில்லாமையாலே, ஶ்ரீமத்ஸௌ ஹார்த்தத்தாலே தங்களுக்குப்பிறந்த ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுருகிறார்கள். ஸௌஶீல்யாதிகளும் ஸம்பந்தமாகிறபோது "சாந்தமுந்தந்தென்னைவெள்ளுயிராக்கவல்ல" என்று, ஶ்ரீமத்ஸௌ ஹார்த்தத்தைச்சொல்லிக்கொண்டுவந்திறேபுகுந்தது. அவன் தானவே ஸ்வீகரித்த ஶ்ரீவைஷ்ணவசிஹ்நத்தைத் தந்துவைத்து என்னை ஸாஶ்ரயமாக்கினானென்று ஶ்லாக்யப்பட்டான், ஐஶ்வர்யார்த்திகள்தங்களுடையவைஷ்ணவசிஹ்நஸம்பந்தமாவதாகஸாதி விநாஶகாமர்களுடைய கையாலே ஶ்ரீசரணமேயிலேயிட்ட ஶ்லாக்யத்தைக்கொண்டாடுகிறார்கள். அந்நாள் என்னவமைந்திருக்க எந்நாளென்கிறது வருத்தத்தோடிபக்கலிலே ஶ்ரீவைஷ்ணவசிஹ்நத்தை யபேக்ஷித்த கால

மா யிருக்கச்செய்தேயும் "ஸர்வஸாதாவதே நிசா" என்கிறபடி-யே மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமாம்படி புகுரநிறுத்தின திவஸமென்று அந்நாளைக்கொண்டாடுகிறார்கள். ஸமவஸ்ரு ஸாவந்தான் விஷயீகரித்த திவஸத்தையுங் கொண்டாடும்படி யிருக்குமிறே. அவதாரத்திலேற்றஞ்சொல்லுகிறவளவிலே ஜந்மதிவஸமென்று அந்நாளுங்கொண்டாடப்பட்டதிறே. ப்ரயோஜநாந்தரத்தையபேக்ஷித்துவந்தவன் அதுவொழிந்து அநந்யப்ரயோஜநனாகைக்கடியென்னென்னில்; எம்பெருமான் — க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தையபேக்ஷித்தும் நிரவதிகஸௌஶீல்யனான வுன்பக்கலிலே வருகையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமாய்வந்தஶேஷத்வமே ஜநித்துவிட்டது, வகுத்த ஶேஷியானாலும், அபேக்ஷிதங்களையொழிய புருஷார்த்தாநுரூபங்களைக்கொடுக்கும்போது அவன்பக்கலிலேயொருகைமுதல்வேண்டாவோவென்னில்; உன்றனக் கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட — அடியோமென்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமான ஶப்தத்திலே யெங்களுக்கன்வயமுண்டு, நெஞ்சிலின்றிக்கே யிருக்கிலும் வாயிலுண்டானமாத்ரங்கொண்டு தரவல்லஶக்தியுண்டிறே யுனக்கு. அடிமைக்கு வாசகமான ஶப்தம் கைவல்யார்த்தியுடைய வுபாஸநத்திலேயுண்டிறே. "ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந்" என்னக்கடவதிறே. அதவா- ஆரேனும் பக்கலிலே யேதேனுமொன்று வேண்டிச்சொல்லிலும் நமஃப்ரயோகம் பண்ணக்கடவதாயிறே யிருப்பது; அதுவும் ஆத்மயாதாத்ம்யவாசகமிறே; அதுவேயெங்கள்பக்கல் கைமுதலென்கிறார்கள். எம்பெருமானென்கிற ப்ரக்ருதியாலும், உன்றனக்கென்கிற ஶக்தியாலும், எழுத்துப்பட்டவென்கிற ஶப்தத்தாலும் ஜநிக்கக்கண்டோமென்கிறார்கள். பட்டவென்கிறது-முத்துப்பட்டவென்றாற்போலே, வாழாட்பட்டென்கிற விடத்திலே அர்த்தத்தினுடைய ஸம்பந்தஞ் சொல்லிற்று; வாசகஶப்தத்தினுடைய ஸம்பந்தஞ்சொல்லுகிறதிங்கு. அஹங்காரக்ரஸ்தமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே ஆவஸ்ய காலம் அநாத்மமானாற்போலே, வஸ்ரஜ்வம் பண்ணிப்போருகிறவாயிலே நமஶ்ஶப்தமுண்டாகை அமஹ்யமிறே. அந்நாள் — எம்பெருமானுன்றனக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்டநாளெந்நாள் அந்நாளென்று அந்வயம். அந்நாளேயென்கிற அவதாரணத்தாலே, அதுவொழிய எங்கள்பக்கல் ஸாதநாநுஷ்டா

நமுமில்லையென்று கருத்து. அத்தால்பெற்றதேதென்னில்; நாங்கள்பெற்ற ப்ரயோஜநபரம்பரையைச் சொல்லுகிறார்கள். அடியோங்கள் இத்யாதி — அடியோங்களாகப் பெற்றோம், குடிலுமடிக்குடிலாகப்பெற்றது, வீட்டை லபிக்கப்பெற்றோம், உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றோம், அடியோங்களென்கிறார்கள். அஹங்காரக்ரஸ்தராய், தேஹாநுகூலமான க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை யபேக்ஷித்து, உன்திருவடிகளிலே வந்தொதுங்கின நாங்கள் அதுபோய் தாஸ்யைகரஸராகப்பெற்றோம். அடிக்குடில் — குடிலென்று க்ருஹம். அத்தாலே க்ருஹஸ்தரான புத்ரபௌத்ராதிகளு மடியாராகப்பெற்றோம். "நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வர்" என்னக்கடவதிறே. எழுத்துப்பட்டது தங்களளவிலேயாகில் புத்ரபௌத்ராதிகளளவில் ஸம்பந்தம் பிறந்தபடியென்னென்னில்; முத்துப்பட்டதுறையைக் காவலிடுமவன் அச்சல்துறையையுங்காவலிடுமாபோலே, ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளையும் அஹங்காரமமகாரங்கள் புகுதாதபடி விஷயீகரித்தானென்கை. இவர்கள் ஸம்பந்தராகிறபாட்டிலுங் குடிகுடியாட் செய்கின்றோமென்றார்களிறே. ஶேஷிவஸ்துவியில் ஶேஷபூதர் க்ருஹத்தைக்குடில்வளர்க்கவென்றுசொல்லக்கடவதிறே. வீடுபெற்று — வீட்டை லபித்து- அதாகிறது- அஹங்காரம் அஹங்காரகார்யமானவொ ஸாம்ஸாரிகைஶ்வர்யங்களாகிற த்யாஜ்யங்களைவிடப்பெற்று. ப்ராப்யவிபூதியோபாதி த்ரிபாத்விபூதியும் ப்ராப்யாந்தர்கதமிறே. உய்ந்ததுகாண் — தாஸ்யமென்றும், உஜ்ஜீவநமென்றும், பர்யாயம்போலேகாணும். உய்ந்ததுகாணென்று அறியாதாரையறிவிப்பாரைப்போலே சொல்லுகிறதுக்குக்கருத்தென்னென்னில்; உபகரித்து விஸ்மரித்துப்போவது நீ, நீபண்ணின உபகாரம் நாங்களுபதேஶிக்கக்கேளாயென்கிறார்கள். செந்நாள்தோற்றி இத்யாதி — ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கைவிட்டு அநந்யப்ரயோஜநரானிகோளாகில் இனி க்ருத்யமென்னென்னில்; உனக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகையே க்ருத்யமென்கிறார்கள். விஷயமேதென்ன; செந்நாள் — அவதாரத்துக்கேகாரணமான நாளாகையாலேயழகியநாளென்கிறார்கள். தோற்றி — அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை "ஸகலமநுஜநயநவிஷயதாங்கத:" என்கிறபடியே, உகவாதார் கண்ணுக்கும் விஷயமாம்படி தோற்றுவித்து. திருமதுரையுள் — அதுதானும் திவ்யமான அயோத்யையிலன்றிக்கே கம்ஸ-

வாஸுதேவன் வஸிக்கிறவூரிலே. சிலைகுனித்து — அவ்வூரில்தங்க வொண்ணாமையாலே திருவாய்ப்பாடியிலேபோய் மறையவளருகிற நீ, மறித்து மவ்வூரிலேபுகுந்து, கம்ஸனுடைய ஆயுதஶாலையி லேபுக்கு, வில்லைமுறித்துப் பூசலை விளைத்தாய்; ஸுகுமாரனுடைய என்புகுதுகிறதோ வென்று வயிறு பிடிக்கவேண்டும் தசையிலே கம்ஸனுக்கு மறம் பிறக்கும்படி சிறுகுபடுத்துவதே. ஐந்தலையஇத்யாதி — அதுகிடக்க நிர்ப்பயமாக வஸிக்கிற காலத்தில் பிறந்த வ்யஸநமேபோராதோவயிறெரிகைக்கென்கிறார்கள். ஐந்தலையபைந் நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே — கடிக்கைக்குச்சுவாயையுடைத்தாய்க்ரௌர்ய த்தாலே விஷ்ருதமான பணத்தையுடைத்தான ஸர்ப்பரூபத்தி லேயன்றோ புக்கது. "ஸஹஸ்ரஶிரஸாம் நாகம் க்ருஷ்ண ஸர்ப்பதராவ வதாயயன" என்று, தமையொருநாள் பேரிற்கப் பாம்பின்வாயி லே புகும்படியிறே தீம்பு. க்ருஷ்ணாவதாரமென்றால் ஆழ்வார்களெ ல்லாருமொக்கப் பரிவராயிருப்பர்கள்—இதுக்கடியென்னென்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, ராமாவதாரத்திலே பிள்ளைகள் தாங்கள் மிடுக்க ராய், ஶக்திமான்களுமாய், பிதாஸம்பந்நராசனுமாய், ஶஸ்த்ரகல்வ விஷாதிகளுமாய், ஊர் அயோத்யையுமாய், காலம் நற்காலமுமா யிருக்கையாலே, அங்குத்தைக்கொரு பயமில்லை; இங்குவந்துபி றந்தவிடம் ஶத்ருக்ருஹமாய், கம்ஸன் இடம்பார்த்து நலியும் ஆஶ் ஷ்ட க்ருத்திகளைவரக்காட்டும் க்ரூரனுமாய், தமப்ப னிடையனுமாய், ஊர் இடைச்சேரியுமாய், பிள்ளைகள்தாங்கள் தீம்பருமாய், காலம் கலி காலத்தோடுதோள்தீண்டியாயிருக்கையாலே, என்வருகிறதோவென் றுபரிகைக்கு ஆழ்வார்களல்லதில்லைகாணுமென்றருளிச்செய்தார். உ ன்னைப்பல்லாண்டுகூறுதுமே — இப்படிப்பட்டவுன்னை யநுஸந்தித் தால் மங்களாஶாஸநமொழியயறிக்க விரகுண்டோவென்கிறார்கள்.

அரும்பதம்.

எந்நாளித்யாதி — கீழ்ப்பாட்டில்கைவல்யப்ரயோஜநர் பாசுரமென்றீர், அதுக்கும், இப்பாட்டுப்ரயோஜநாந்தரபரர் பாசுரமாகைக்குமைக்யமும், ஏதென்ன, அருளிச்செய்கிறார், கீழ்ப்பாட்டித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே—தேஹ யாத்ரையிலும் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வபாவமாகச்சொல்லுகையாலும், ஸ்வ ரூப ஸாத்யத்தாலேதங்களுக்குதாதாத்ம்யம் வந்ததாகச்சொல்லுகையா லும், ஸம்ஶயங்களுண்டு, ஆகையாலே, கைவல்யப்ரயோஜநர்பாசுரம்அது, இந

ப்ரயோஜநாந்தரபரர் பாசுரமென்றுகருத்து—தேஹயாத்ரையிலும் என்ற ஸமுச்சயம் ஆத்மயாத்ரையில் கிஞ்சித்காரத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது—மங் களாஶாஸநம் பண்ணப்புகுந்தார்களாகையாலே, அவர்களோடு திருப்பல் லாண்டுபாடினார் என்றுகூட்டுவது— ப்ரயோஜநாந்தரபரர் என்றதுக்குக் கேவலமொன்றுகருத்து—அங்ஙனிருப்பதென்றது—பாரதந்த்ர்யமாயிருப்பதென்ற படி— மங்களாஶாஸநம் பண்ணப்புகுகிறார்கள் அவர்கள் பாசுரத்தாலே திருப்பல்லாண்டுபாடுகிறோமென்று இங்ஙன்கூட்டுவது— ப்ரயோஜநாந்தரப ரரானால், ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லவேணுமோவென்ன, ஸௌஶீல்யாதி யுமித்யாதி— ஸௌலப்யாதிகளைப்போலே ஸம்ஹாராகிற "தீயிற்பொலிகின் ற" என்றதிலேசொல்லாதே, இப்பாட்டிலே இதைச்சொல்லி, ஆஶ்ரயிப் படவேண்டுகிறபடி யென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் அவன் இத்யாதிவா க்யத்தாலே— ஸ்வாமிதந்தானுமுள்ளவனாகிறனாகையாலே, அவனை மு ன்னிலையாகக்கண்டவாறனையாலே, அவன்வைலக்ஷண்யம் நெஞ்சிற்பட்டு, அ ந்தப்பாட்டிலே கொண்டாடினார்கள் ஸௌலப்யாதிகள்; கேவலர் உபாஸந தஶையில் அவனைமுன்னிலையாகக்காணுமையாலே, ஆழ்வாராலேதிருந்தி, அ வனைக்கண்டு மங்களாஶாஸநம்பண்ணுகிற அந்தப்பாட்டில் கொண்டாடினார் கள் என்றுகருத்து— கொண்டாடினார்கள் என்ற அநந்தரம் இப்பாட்டில் என் றுகூட்டுவது— மேலே "அந்நாள்" என்றுசொல்லியிருக்க, அதலையாதோ "எந்நாள்" என்றுசொல்லுவானென்னென்கிற ஶங்கையை அநுவதித்து, ப ரிஹரிக்கிறார், அந்நாளித்யாதி—எந்நாள் என்கிறதென்னென்னில் என்று பெ ருக்—கொண்டாடுகிறார்களாகையாலே, எந்நாள் என்கிறது என்றுகூட்டுவ து— வேணுமாகில் அவனைக்கொண்டாடுகிறார்கள், நாளைக்கொண்டாடுவா னென்னென்ன, அவஸ்த்யாதி— இப்படி நாளைக்கொண்டாடினதுண்டோ வென்ன, ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண அவதரித்த காலத்தில் அதிஶயத்தைச்சொ ல்லவந்து, அந்ததிவஸத்தை ராமஜயந்தி, க்ருஷ்ணஜயந்தி, ந்ருஸிம்ஹஜயந்தி, என் று, ஶாஸ்த்ரங்களாற்கொண்டாடப்பட்டதென்கிறார் அவதாரத்திலித்யாதி— "அடியோம்" இத்யாதிக்கவதாரிகை ப்ரயோஜநேத்யாதி— எம்பெருமானு கையாலே, உய்ந்ததாகாண் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அருளிச்செய்கிறார், க்ஷேத்ரேத்யாதி— "அடியோங்கள்" இத்யாதிக்கவதாரிகை, வகுத்தஇத்யா தி— வகுத்த- ப்ராப்தமான— எழுத்து- ஶேஷத்வகமானஸம்பந்தம்; அதாவது- ப்ரணவமாதல், நமஸ்ஸாதல்—எழுத்துப்படுகை- உத்பவிக்கை— முந்தினஅ வஸ்த்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் அடியோமென்கிற இத்யாதி—வா

ஸமாநரூபம் என்றது- ப்ரணவம்; இது "அடியோம்" என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகையாவது "அடியோம்" என்கிறபதம் ப்ரக்ருதிப்ரத்யயாத்மகமாகையாலே அகாரார்த்தத்தையும், ஸம்பந்தவாச்யஸமானமென்கிற ந்யாயத்தாலே உகாரார்த்தத்தையும், இதுக்கு ப்ரக்ருதித்ருத்த தாஸ்யமாகையாலே மகாரார்த்தத்தையும், அஸ்வாதந்த்ர்யபர்யாயமான ப்ரத்யயார்த்தபோதக மாகையாலே நகாரார்த்தத்தையும், இதில் பஹுவசநத்தாலே அகில ஜாத்யபிப்ராயகத்தையும் காட்டக்கடவதாயிருக்கை— வாசகமென்றது- ப்ரணவத்துக்கு ஜீவப்ரயாத்யம்— ஸ்வப்ரயாத்யமாகையாலே வேறொன்றை யபேக்ஷித்து, மற்றொன்றுக்கு வாசகஸ்வம்சொன்னாற்போருமோவென்ன, "உன்றனக்கு" என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் நெஞ்சிலித்யாதி— சேஷத்யாயிக்கு இந்த ப்ரஸங்கமென்னென்ன, அடிமைக்கித்யாதி—எங்ஙனேயென்ன, "ஒழி" இத்யாதி— இந்த ப்ரகரணம் சேஷத்வாதிவிஷயமான அண்டக்குலத்திலும் எடுத்தருளினார், இங்குமெடுக்கையாலே உபலக்ஷணமாத்துக்கெல்லாம் இதுவேணுமென்று திருவுள்ளம்— இரண்டாம் அர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் அதவா இத்யாதி—நமஃப்ரயோகமென்றது- நமஸ்ஸப்ரயோகமென்றபடி— ஆனால் இது அடியோம் என்றதாமோவென்ன, அதுவுமித்யாதி—யாயாத்ம்யவாசகமாகையாலே தாஸவாசகமென்று கருத்து— இந்த அர்த்தத்தில் ப்ரகரணஸங்கைக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார், அதுவேயெங்களித்யாதி— கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை திடமிக்கிறார், எம்பெருமானித்யாதி "கூழாட்பட்டு" என்றவிடத்திற்போலே யதார்த்தமைக்காக அருளிச்செய்கிறார், பட்டவென்கிற இத்யாதி— வேணுமாகில், இதில் அர்த்தாநுஸந்தாநமுத்தமாகையாலே இப்படிச்சொல்லலாம், ஸாமான்யமாக ஸ்வத்தைப்ரயோகிக்கை அருமையாமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் வாழாளித்யாதி வாக்யத்தாலே— அர்த்தம் என்றது- தாஸ்யம்— கீழ்ச்சொன்ன தாஸ்யத்தை ஸம்பந்தமாக உபபாதிக்கிறார், ஸம்ஸாரேத்யாதி— "எந்நாள்" என்றதுக்கு விசேஷ்யாகாங்க்ஷையில் "எந்நாள்" என்கிறபதத்தை அத்யாஹரித்து, அந்வயங்காட்டுகிறார் எம்பெருமானித்யாதி— அதுவொழிய - எம்பெருமானுக்கென்றெழுத்துப்பட்டநாளொழிய— மேலுக்கவதாரிகை அத்தாலித்யாதி— அத்தாலென்றது- அந்நாளாலென்றபடி— பரம்பரைதன்னைக் காட்டுகிறார் அடியோங்களாக இத்யாதி—குடியும்- ஸந்தானமும்— அடிக்குடிலாகவென்றது- அடிமையுடைத்தான குடில் என்றபடி— இந்நாளு ப்ரயோஜநங்களையும் அவர்களுடைய தாதர்த்யாபிப்ராயமான ஸம்பந்தமாக விவக்ஷிக்கவேணுமென்று தி

நவுள்ளம்பற்றி, அடியோங்கள் பெற்றோமென்றதுக்கு பலவத்தமாக ப்ரதிபேதவிவரணம், ஸம்ஸாரேத்யாதி— ஸம்ஸாரமான ஸமுத்ரத்திலிருக்கிறகுடியிலே ததந்யரை ஸஹிதையாகச்சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்—இதுக்கு ப்ரமாணம் "நல்ல" இத்யாதி— நல்லபதம் - ஸநாதநத்யோதகபதம்— இந்த ப்ரகரணத்தில் "கொண்டபெண்டிர்மக்கள்" என்றபாசுரம் திருவுள்ளம்—எழுத்துப்பட்டவர்களுடைய ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கி, ஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கினாரென்று பரிஹரிக்கிறார், முத்துப்பட்ட இத்யாதி— "அடிக்குடில்" என்றதுக்கு, சொன்ன அர்த்தத்திலே ஸம்வாதங்காட்டுகிறார், இவர்கள் ஸம்மதரித்யாதி—மனையென்றதே குடில் ஸப்தத்தாலே சொல்லுவானென்னென்ன, சேஷித்யாதி— குடில்வளைக்கவென்றது, சௌகர்யவஹார்த்தைக்காட்டினபடி— வீடு பரமபதம் என்றால் ஸம்ஸாரஸநவேலையிலே சொல்லக்கூடாமையாலே, "வீடு"என்றத்தைவிடுகையாகவிவரிக்கிறார், அதாகிறதித்யாதி— இப்பாட்டு கேவலருடைய பாசுரமாயிருக்க, ஐச்வர்யகைவல்யங்களென்று கூட்டி யருளிச்செய்தது, அத்தைவிட்டுப்பின்பும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே இதுக்குவாஸநாப்ரவ்ருத்தியுண்டென்னுங்கருத்தாலே— அஹிதநிவ்ருத்தியொழிய ஹிதப்ராப்தியேதென்ன, ப்ராப்யத்வாதி— உஜ்ஜீவநமாவதேதென்ன, தாஸ்யமென்னும் இத்யாதி— பர்யாயம் என்றது- விசேஷ்யவாசகமான ப்ரத்யாஸத்தியுக்கு, "காண்"என்று, காட்டவேணுமோ என்கிறசங்கையை அநுவதித்து, பரிஹாரமுகையாலே வேணுமென்று பரிஹரிக்கிறார், உய்ந்ததித்யாதி— உதாஹரணத்துக்கெல்லாம் ஸாவம் ப்ரயோஜநமாகுமோ இத்யாதி—"பாய்ந்தவனே" என்னுமளவுக்கும் அவதாரிகைவிஷயமேதென்னவென்றது— நாளுக்குச்செவ்வையேதென்ன, அவதாரத்துக்கித்யாதி—"தோற்றி" என்றதுக்குவாஸனை, அதீந்த்ரியேத்யாதி—"மதுரா" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, உகவாதார்களனுக்கு மென்றது ப்ராவண்யபக்ஷவர்த்தமாகத்தாத்பர்யம், அதுதானுமித்யாதி— சிலை- வில்— குனிக்கை-வளைக்கை;— அத்தாலேமுறிக்கையைச்சொல்லுகிறதாய், கீழ்ப்பதத்தையும்சேர்த்தித்தாத்பர்யம், அவ்வூரித்யாதி— மறித்தும்- பாநாவிருத்யர்த்தம்— பூசல் விளைத்தாயென்றது அர்த்தஸித்தம்— இவ்வவதாரத்தைச் சொன்னவர்களுடைய உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார், ஸநகாதித்யாதி— வயிறுபிடிக்கவேண்டும் தசையென்றது, ஒளித்து வளருகையாலே— மறம்- கோபம்— சிறுகுயதுக்குகை- எல்லையுண்டாக்குகை— திருமதுரை ஸந்நிஹிதமாகையாலே, அங்கே அவதரித்ததும் பூசல்விளைத்ததுந்தான் ஸமயோசிதமாயிற்று—

பரிவருள்ள திருவாய்ப்பாடியிலேதான் ரஹஸ்யமாக வளரப்பெற்றதோவென்று, "ஐந்தலைய" இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார், அதுகிடக்க இத்யாதி— இவ்வவதாரங்களை முன்பின்னாக அருளிச்செய்கையாலே, இவ்வவஸரம் உசிதமென்று திருவுள்ளம்— ரஹஸ்யமாக வர்த்திக்கிற காலமென்றது - ஸ்ரீ வ்ரஜத்திலே திரிகிறகாலமென்றபடி— காளியனை யிங்கே வணங்கைக் குத்தாத்பர்யம், கடிக்கைக்கித்யாதி— "லப" என்றது விஷ்ணுதர்மம், படமுமாகையாலே, இரண்டையும் தனித்தனை அருளிச்செய்கிறார் விஷ்ணுதயான வண்ணத்தையென்று— "பாய்ந்தவனே" என்று ஸம்போதிக்கிறவர்களுடைய உட்கருத்து, ஸ அகைதத்யாதி— நீம்ப- தனலுஷ்டி— முதற்பாட்டில், "மல்லாண்டதிண்டோள்" என்றும், ஏழாம்பாட்டில், "வாணனை யாயிரந்தோளும்" என்றும், இப்பாட்டில் க்ருஷ்ணாவதாரப்ரஸங்க மருளுகையாலே, மிகவும் இவ்விஷயத்தைப்பரிகைக்குஹேதுவைப் பலபடியாக ஆத்மாவாக ஸ்வேதஸ்பிப்பிக்கிறார், க்ருஷ்ணாவதாரமென்றுவித்யாதி— ஆழ்வார்களெல்லாருமென்றது "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்" என்று ஆழ்வாரும், "கோவலனாய்வெண்ணெயுண்டவாயன்" என்று பாண்பெருமாளும், மற்றைதிவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆழ்வார்களும், எங்குங்கண்ணனையே விரும்புகையாலே; ஜட்டர்தாம் ராமாவதாரத்தில் மிகவும் பதிந்திருக்குமவராகையாலே, ஆழ்வார்கள் ராமபக்ஷபாதிகளென்றதில்லையென்று ஜீயருக்குக்கருத்தாகக்கருதி, இவ்வவதாரத்துக்குள்ள விசேஷங்களையும் அருளிச்செய்கிறார், ராமாவதாரத்திலேயித்யாதி— ராமாவதாரத்திலே யென்றது-ராமாவதாரம் பல்லவினைபோதென்றபடி— பிள்ளைகளென்றது- மேல்வித்தாவென்று அநுவதிவையைச்சொல்லுகையாலே— சத்ருக்னென்றது லக்ஷ்மணாதிகளும் காமவிவாதக்ஷ காலகயாலே— அயோத்யை என்றதுக்கு யோகார்த்திலே திருவுள்ளம்— அங்குத்தைக்கு- அவ்விஷயத்துக்கு— இங்கு - க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே யென்றபடி— "உன்னை" என்றதுக்கும், "கூறுதுமே" என்கிற ஸாத்துக்கும்வாஸனை இப்படிப்பட்ட இத்யாதி—இப்படிப்பட்டஎன்றது-இப்படித்திம்பனைஎன்றபடி—

—❀❀❀—

பதினொன்றும் பாட்டு.

அல்வழக்கொன்றுமில்லாவணிகோட்டியர்கோனபிமானதுங்கன்
செல்வனைப்போலத்திருமாலேநானுமுனக்குப்பழவடியேன்
நல்வகையால்நமோநாராயணாவென்று நாமம்பலபரவிப்
பல்வகையாலும்பவித்திரனேயுன்னைப்பல்லாண்டுகூறுவனே.

(இ - ள்.)

அல்வழக்கு	வழக்கல்லாதவைகள்
ஒன்றுமில்லா	ஏகதேசமுமில்லாத
அணி	அலங்காரமான
கோட்டியர்	திருக்கோட்டியூரிலுள்ளஸ்ரீவைஷ்ண
கோன்	நிர்வாஹகனாய் [வர்களுக்கு
அபிமானதுங்கன்	ஜ்ஞானமென்கிற அபிமாநஸ்ரே
செல்வனைப்போல	செல்வநம்பியைப்போலே [ஷ்டனை
திருமாலே	ஸ்ரீயபதியே
நானும்	அடியேனும்
உனக்கு	உனக்கே [லே
பழவடியேன்	வழிவழி யாட் செய்கின்றவனாகையா
நல்வகையால்	விலக்ஷணமாய மென்று கொண்டு
நமோநாராயணாவென்று	எனக்குரியேனல்லேன் ஸர்வஸ்வாமி
நாமம்பல	அநேகந்திருநாமங்களையும் [யேயென்று
பரவி	கொண்டாடி [வனே
பல்வகையாலும்பவித்திரனே	எல்லாவியத்தாலும் பரிசுத்தனா
உன்னை	ஸர்வாத்ரிஸம்பந்நனானவுன்னை
பல்லாண்டு கூறுவன்.	மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறேன். (எ-று.)

இதன் தாத்பர்யம்.

ஸ்ரீயபதியே, வழக்கல்லாதவைகள் ஏகதேசமுமில்லாத, அலங்காரமான திருக்கோட்டியூரிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், ஜ்ஞானமென்கிற அபிமாநஸ்ரேஷ்டனை செல்வநம்பியைப்போலே, அடியேனும் உனக்கே வழிவழியாட்செய்கிறவனாகையாலே, விலக்ஷணமாய மென்றுகொண்டு, எனக்குரியேனல்லேன் ஸர்வஸ்வாமியேயென்று, அநேகந்திருநாமங்களையுங்கொண்டாடி, எல்லாவியத்தாலும் பரிசுத்தனானவனே, ஸர்வாத்ரிஸம்பந்நனானவுன்னை மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறேன் என்பதாம்.

வ்யாக்யாநம்.

அல்வழக்கொன்றுமில்லா இத்யாதி— அண்டக்குலத்திலே ஸம்ஹிதராய், நெய்யிடையென்கிறபாட்டிலே ஸங்க்ருஹீதரான வைஷ்ணவ ப்ராப்யர்கள் பாசுரத்தாலே திருப்பல்லாண்டுபாடுகிறார். அல்வழக்கொன்றுமில்லா— வழக்கல்லாதவை யநேகமிறே, ஜ்ஞானத்திலாத்

வர்த்திப்பண்ணுகைக்கல்ல, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமான ஸ்வரூபத்தை வ்ருத்தமென்று நிவர்த்திக்கைக்கன்று, தேவதாந்தரங்களில் வைராக்யம் வர்த்திப்பண்ணுகைக்கன்று, ஸமஸ்த ஜந்துக்களுக்கும் ஸர்வ ப்ரயோஜநாந்தரமென்றிருக்கைக்கன்று, 'அநந்ய ப்ரயோஜநனும் உபாயாந்தரஸாத்யமென்றிருக்கைக்கன்று, ஸமஸ்த ஸ்வத்தை உபேக்ஷையென்றிருக்கைக்கன்று; இனி வழக்காவது-ஸேஷிக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகையென்றே யிவரிருப்பது. அணி கோட்டியர்கோன்—இவையியோர் அமைந்திக்கே அந்தரங்கரு மங்களா ஸாஸநம் பண்ணுமதொன்றுமே வழக்கென்றுயிருக்கும் அவ்வூரிலவர் களிருப்பது. இதுக்கடியவரென்று தங்களுக்கு நிவர்த்தகராக வாயத்த நினைத்திருப்பது. அணியென்று ஆபரணமாய் ஸௌந்தர்யத் துக்காபரணமான ஆசென்கை. அபிமானதுங்கன்—அபிமானம் ஸேஷத்விரோதியாயிருக்க, அத்தால் மிக்கிருப்பரென்பானென்னென் னில்; அவர்த்தால் வந்த ஸம்பந்தமாய்த்து துர்ஜநம் "ஜாநீர ஹம்" என்றிருக்கிறவைஷ்ணவாபிமாநம் உபாதேயமாகையாலே அத் தால் வந்தநாயிருப்பரென்கிறது. அதாகிறது-உகந்தருளின நில ங்களிலுண்டான குறைவுநிறைவுகளும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தே ஹயாத்ரையில் குறைவுநிறைவுகளும் தம்மதாயிருக்கை. செல்வ னென்று—ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயான ஸௌந்தர்யத்தாலே குறைவற்றி ருப்பாரென்கை. அதாகிறது – ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களால் கு றைவற்றிருப்பரென்கையும். "அந்தரிக்ஷகதஸ்ஸ்ரீமாந்" என்கிறப டியே, "ஸமஸ்தஸம்பத்ஸமந்விதா:" என்றிருக்கையும். போல—"ஸ்ர் வஸ்வ ஸேஷாணாம் ஸர்வதா" என்கிறபடியே, ஸகலர்களுக்கு உபகாரகராயிருக்குமவர். இவரை ஆஷாடித்து மாக்கிக்கொண் டு, பழவடியேனென்று முன்பு ஸௌந்தர்யாதிகாய், இன்று ஸ்ரீவை ஷ்ணவநம்பிறந்தவன் சொல்லுகை அநுஷ்டாநமன்றோ வென்னில்; அவர்த்தால்வந்தஅஹங்காரம்போலல் தாஸ்யஸம்பந்தர்க்கும் ஸத்தாப்ரயுக்தமாகையாலே சொல்லுகிறார்கள்; அயவா-வேதவ மிக்கமான ஜ்ஞாநமுடையார்க்கும் இன்றுஸ்ருதிக்கும் வாசி வையாதே விஷயீகரிக்கும் ஸ்ரீஸ்வாமித்வாயத்தாலே சொல்லவுமாம். திருமாலே—இவ்வாத்ம ஸ்வரூபமொருவிபந்த ஸேஷியென்று ஸேஷி க்க ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால் ஸர்வாதிர

ஸேஷத்வமும் தேவதாந்தர ஸேஷத்வமும் அபாயமென்கை. அயவா- ஜேவர்க்குப்பிராட்டி நிரூபகமாயிருக்கிறப் போலே எங்களுக்கும் தாஸ்யம் நிரூபகமென்கிறார்களென்றுமாம். நானும்—ப்ரயோஜநாந்தரபரனையாலே அநாதிகாலம் அநர்த்தப் பட்டுப் போந்தநானும் ஸேஷிபக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தை ய பேக்ஷிக்கையாவது-பதிவ்ரதையானவள் பக்கலிலே வ்யபிசார த்தையபேக்ஷித்தவோபாதியிறே. உனக்குப்பழவடியேன்—உனக்கு ஸேஷித்வம் அநாதியானவோபாதி, எனக்கு ஸேஷத்வமும் அநாதியென் கை. உனக்குப்பழவடியேன்-ப்ரயோஜநாந்தரத்தை யபேக்ஷித்து த்திருவடிகளிலேகிட்டினதுவே ஹேதுவாக அநந்ய ப்ரயோஜநனு க்கவல்லவுளிக்கு. இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவமெல்வழியாலேபிறந்த தென் னில், ஸகலவேத தாத்பர்யமான மந்த்ர ஸம்பந்தத்தாலேபிறந்தகெ ன்கிறார்மேல். நல்வகையால்நமோநாராயணவென்று—நாராயணனு க்கேநமதியேன் எனக்குரியேனல்லேனென்கை. நல்வகையால்—முன் பு அநர்த்தஹேதுவாக ஜநித்தாலே பிறந்த அஹங்கார மமகாரங்களை யத்திவகையென்றிருக்கிறார்கள்; இதுதான் ஸர்வாத்மாக்களுக்கு மிறே. "நமோநாராயணாயேதி மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக:" என்னக்க டவதிறே. நாமம்பலபரவி—இவரிவர்களை யழைக்கிறபோது, அடி தொழுதாயிரநாமஞ் சொல்லியென்றுமிறே. அத்தையிறே யிவர்களு க்குசொல்லுமிறது. பரவி —அநுகூலமாகச்சொல்லி ஸர்வநாமங்களைப்போ ற்றிசெய்யவைகளுள்ள, முன்புமிவர்களுக்கு ஸம்பந்தமென்னிருக்கைகளுக்கு மங்களாஸாஸநபரமாம்படி பூராதிநாகங்களை வேண்டுமி து. பல்வகையாலும்பவித்திரனே—"ப்ரயோஜநாந்தரபரனுள அ ஸ்ர்வபாவைப்போக்கி, அதுக்கடியான அஹங்காரமமகார ஸ்வபா வியைப்போக்கி, ஸேஷத்தன்னிலும் ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸேஷத்வமெ ன்ன, தேவதாந்தரஸேஷத்வமென்ன, இவ்வொவ்வொன்றையும்போக் கிப்பரிசுத்தனாக்கினவனே. ஸர்வஸ்வாபவமாணவிஷயத்தில் பார்த்தாலும்பாவநமென்னவுமாம். உன்னைப்பல்லாண்டுகூறுவ னே—ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணு றுகிறேன். எங்கள் நந்தாம் இந்த சொன்னவசனங்களுக்கு வார்த்தைத்தாலும் தாமேதிருப்பல்லாண்டுபாடுமென்றுமிட்டதோ ற்றுகிறது. ஸௌந்தர்யத்தாலும்மங்களாஸாஸநமா க்கையாலே மிகுந்ததுவோமென்றாம்.

அரும்பதம்.

"அல்வழக்கு" இத்யாதி— "பழவடியேன்" என்கையாலே, இப்பாட்டு அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரமாயிருக்க, இன்று திருந்தின ஐச்வர்யார்த்தி பாசுரமெங்ஙனேயென்கிற ஸங்கையை பரிஹரிக்கைக்காக, ஸம்ஸாரிகளை அவதாரிகை அண்டக்குலத்திலே இத்யாதி— ஐச்வர்யார்த்திகள் பல்லாண்டுபாடுகைமுறை இவரிடத்திலும் காண்கையாலே, இப்பாட்டு ஐச்வர்யார்த்தி பாசுரமென்னத்தட்டில்லை— "பழவடியேன்" என்கிறதும் இதுக்கு அநுகூலமாகச் சொல்லவேணுமென்னுகருத்து— "ஒன்றுமில்லா" என்கைக்கு, அவைகளுண்டோ வென்ன, வழக்கல்லாதவை இத்யாதி— இந்தை உபபாதிக்கிறார் தேஹத்தில் என்று தொடங்கி ஆதிவாக்யத்தாலே— வழக்காவது - ந்யாயம்— இவையெல்லாம் அல்லாதவழக்கானால், வழக்கொன்றுண்டாகவேணுமே யிவருக்கென்ன; "கோன்" என்ற பதத்துக்கு விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் இனி இத்யாதி— இவர் என்றது- செல்வநம்பியை— கோட்டியர்-திருக்கோட்டியூரில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்— கோன்பதத்வயம் இவை இத்யாதி— இவர்- செல்வநம்பி— இன்னதுக்கணியென்று சொல்லவேணுமே, அத்தையருளிச்செய்கிறார் அணி இத்யாதி— தங்கள்- ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்— அவர்களுக்கு ஸம்பந்தம் ஸாத்ருஶ்யமாகையாலே, விசேஷ்யநிர்வாஹம் பண்ணுவதாகநினைத்து, தவிஷயஸங்கையை அநுவதித்து, பரிஹரிக்கிறார் அபிமாநம் இத்யாதிவாக்யத்தாலே— வைஷ்ணவாபிமாநந்தான் வைஷ்ணவாபிமாநமென்றும் வைஷ்ணவவிஷயாபிமாநமென்றும் த்விவிதமாக்கி விவரிக்கிறார் அதாகிறதித்யாதி— "அஹமஸ்மாபராத்யாதி" என்றது செல்வநம்பி உக்தியாக்கி யருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது— இவர் ஜ்யேஷ்டராகிக்கைக்குத்தகும்படியிருப்பரோவென்ன; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானைப்போலே ஸர்வாபராதஸஹியாயிருப்பரென்கிறார் "உபாதாநம்" இத்யாதி— இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகையிலே ஐச்வர்யார்த்திகள் பாசுரத்தாலே யென்னுகின்றீர்; இப்படிப்பட்ட செல்வநம்பியை ஜ்யேஷ்டநுமாகச்சொல்லுகிறதும், மேலே "பழவடியேன்" என்கிறதும் சேராதே யென்கிற ஸங்கையை அநுவதித்து, ஸாதகபாதகமாகவும், அவதாரிகாபிப்ராயத்தாலே யென்றும், பரிஹரிக்கிறார் இவனை இத்யாதிவாக்யத்தாலே— அர்த்தத்தால் இத்யாதிக்குக்கருத்து ப்ரதிபாதகமான அநுமானம்போலல் அநாதிஸித்தமான அடிமை ப்ரகாசிக்கையாலே சொல்லுகிறார்களென்று— தேஸஸித்தமான-ஸாதாரணமான— "பழவடியேன்" என்றதைக்கடாக்ஷித்து, "திருமாலே" என்றதுக்கும் அர்த்தம் இவ்வாக்யஸஹ

த்யாதி— விதம் இத்தால் இத்யாதி— இப்படிப்ரயோஜநம் ஜ்யேஷ்டராய் முமாயென்கிறார் அநந்ய இத்யாதி— "நானும்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் ப்ரயோஜநேத்யாதி— அந்யாவதி என்றது - எனக்குமுன்பாய் என்றபடி— ஈச்வரன் பக்கலிலேயன்றோ ப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்தது, இதுக்குப்ரயோஜநத்தையாமோவென்ன; மோக்ஷபக்கலிலே இத்யாதி— "உனக்குப்பழவடியேன்" என்றதுக்கு இரண்டுதாத்பர்யம் ஸாதநப்ரயோஜநத்வமாதல் ஒருணன்; ஸ்ரீநாதந்யமாதல் உடையவனென்று- முந்தினது உனக்கித்யாதி— இரண்டாவது ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி— மேலுக்கவதாரிகை இந் ஸாத்வேத்யாதி— "நாராயணா" என்றதுக்கர்த்தம் நாராயணனுக்கேயென்றது— நமஸ்ஸப்தார்த்தம் எனக்குரியேனல்லேனென்றது— "நல்வகை" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் முன்பு இத்யாதி— அர்த்தித்வமாக- அர்ஜநராஹித்யமாக— ஈசாயம்-ஸம்பந்தம்— நீவகை- ஐச்வர்யகாமம்— ஜந்ம மோக்ஷஸாதநமன்றோ, ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கும் ஸாதநமோவென்ன; இதுதான் இத்யாதி— இதுக்கு ப்ரமாணம் "நம" இத்யாதி— இதில் ஐச்வர்யார்த்திகளென்கிறதை அருளிச்செய்கிறார் இவரிவர்களை இத்யாதி வாக்யத்தாலே— வ்யாவர்த்யம் ஸாதநம் இத்யாதி— ப்ரவேசத்தைக்கு வேண்டாமையாலே விதத்தை யருளிச் செய்கிறார் முன்பு இத்யாதி— இசைவேவேண்டுவது வேறொருநியதி வேண்டாவென்று கருத்து— "நாமம்பலபரவி" என்றதையும், "நமோநாராயணா" என்றதையும் கடாக்ஷித்து "பல்வகைத்தையும், "உனக்குப்பழவடியேன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் ப்ரயோஜநாந்தரவைராக்யம் பவித்திரனே" என்றதுக்கு அர்த்தாநுஸந்தாநேத்யாதி— "பவித்திரனே" இத்யாதி— பல்வகைக்கு அர்த்தாநுஸந்தாநத்யாதி— "உன்னை" என்று விசேஷிக்கின்" என்று ஸம்போதித்திருக்கச்செய்தேயும், "உன்னை" என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் ஸௌந்தர்யாதிவைசிஷ்ட்யந்தோன்ற அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் ஸாகவசநத்தால் இத்யாதி— ஆழ்வார்தம்மிடத்தில் ஐச்வர்யார்த்திகளைத் தந்தை ஆரோபித்து, தாமே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவர்களாகையாலே, இவ்வேகவசநம் ஆழ்வாரையே சொல்லுகிறது— இத்தால் இரண்டு இருவரும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற பாட்டுக்களில் அநந்யப்ரயோஜநரையும் ஸங்க்ரஹிக்கையாலே, தத்ஸம்பந்தத்தையும், ஐச்வர்யார்த்திகளைத்தையும், தத்ஸம்பந்தத்தையும் ஆரோபித்துக்கொண்டு, தாமே மங்களாசாஸநமும் பண்ணுகிறாரென்று கொள்ளாமென்றும் இவ்வர்த்தம் ஏகவசநபலமாம் வசநங்களாலே யென்று ப்ரயோகத்துக்குக்கருத்து.

— ❀ —

பன்னிரண்டாம்பாட்டு.

பல்லாண்டென்றுபவித்திரனைப் பரமேட்டியைச்சார்ங்கமென்னும்
வில்லாண்டான்றன்னைவில்லிபுத்தூர்விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல்
நல்லாண்டென்றுநவின்றுரைப்பார்நமோநாராயணாயவென்று
பல்லாண்டும்பரமாத்மனைச்சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டே.

(இ - ள்.)

பவித்திரனை	ஸர்வபாவநனை
பரமேட்டியை	பரமபதத்தையுடையவனை
சார்ங்கமென்னும்	ஸ்ரீஶார்ங்கமென்கிற
வில் ஆண்டான்றன்னை	வில்லைத்தன்னுடைமையாகக்கொண்டவனை
வில்லிபுத்தூர்	புதுவையில் அவதரித்த
விட்டுசித்தன்	பெரியாழ்வார்
பல்லாண்டென்று	மங்களமுண்டாகவேணுமென்று
விரும்பியசொல்	ப்ரேமத்தாலேசொன்ன இப்பாட்டுக்களை
நல்லாண்டென்று	சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமானகாலமிது
நவின்றுரைப்பார்	இடைவிடாமற்சொல்லுமவர்கள் [வென்று
நமோநாராயணாயவென்று	நமோநாராயணாயவென்றுசொல்லி
பல்லாண்டும்	ஸர்வகாலமும் [டையவனை
பரமாத்மனை	சேதநாசேதநங்களை ஶரீரமாக வு
சூழ்ந்திருந்து	சுற்றிநின்று
பல்லாண்டு ஏத்துவர்.	மங்களம்பாடக்கடவர்கள். (ஏ - று.)

இதன் தாத்பர்யம்.

ஸர்வபாவநனை, பரமபதத்தையுடையவனை, ஸ்ரீஶார்ங்கமென்கிற வில்லைத்தன்னுடைமையாகக்கொண்டவனை, புதுவையில் அவதரித்தபெரியாழ்வார் மங்களமுண்டாகவேணுமென்று ப்ரேமத்தாலேசொன்ன இப்பாசுரங்களைச்சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமானகாலமிதுவென்று, இடைவிடாமற் சொல்லுமவர்கள், நமோநாராயணாயவென்று, ஸர்வகாலமும் சேதநாசேதநங்களை ஶரீரமாகவுடையவனைச்சுற்றிநின்று, மங்களம்பாடக்கடவர்கள் என்பதாம்.

வ்யாக்யாநம்.

பல்லாண்டென்றித்யாதி — நிகமத்தில் இப்ப்ரபந்தத்தை அப்யஸித்தார்க்கு [illegible]சொல்லுகிறார், ப்ரேமபரவஶராய்க்கொண்டு [illegible]

மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறார் — ஆநந்த்ய ப்ரயோஜநர்க்கும் தம்மோபாதி மங்களாஶாஸநத்தில் ருசியுண்டாகையாலே, அவர்களை யழைத்தார், ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களைப்பற்றி ஆஶ்ரயித்தவர்களும் மங்களாஶாஸநத்துக்காளாவரென்று அவர்களையும் அழைத்தார், அவ்வளவுமில்லாத ஸம்ஸாரிகளும் தம்முடைய பாசுரத்தாலே திருந்தியவே, யாவதாத்மபாவி மங்களாஶாஸநபரராவார்களென்று இப்ப்ரபந்தத்தில் வைபவத்தையருளிச்செய்கிறார். பவித்திரனை — ஒருவராலுமழிக்கவொண்ணாதபடி ஸ்வதஶ்ஶுத்தனானவனை "[illegible] மங்களம்" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் [illegible] தத்தாலே [illegible] ஸர்வஜ்ஞனாகையும், [illegible]த்தாலே [illegible]னாகையுமாகிற ஸர்வபாவநத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது — சேதநாசேதநங்களை வ்யாபித்தாலும் தத்கத தோஷஸ்பர்ஶமில்லாமையும், நிஹத்தநாக நித்ய ஸம்ஸாரிகளை நித்யஸூரிகளோடொருகோர்வையாக்குகையும். பரமேட்டியை — பரமேஷ்டிஶப்தவாச்யனானவனை. சார்ங்கமென்னும் இத்யாதி — இந்த [illegible] ப்ரயோஜநங்களுக்கு ப்ரமாணம். அங்குள்ளாரைப்பிடித்தன்னை நிர்வஹிக்கவேண்டும்படியிறே யவர்களுக்கு தன்னோடுண்டான ப்ரஸக்தி. சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை — சார்ங்கமென்னும் வில்லென்றேயாய்த்து அதுக்கு ப்ரஸித்தி. ஸ்தம்பத்தை யாருமவனென்னுமாபோலே அத்தையாளுமவனென்றுய்த்திவனுக்கேற்றம் "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. இத்தால், மல்லாண்டதிண்டோள்மணிவண்ணா என்கிறவிடத்திலே பவித்ரதையை நினைத்து, பரமேட்டி என்கிறதாலே இரண்டாம்பாட்டில் நித்யவிபூதியோகத்தை நினைக்கிறது. வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் பல்லாண்டென்று விரும்பியசொல் — இப்போது மங்களாஶாஸநத்துக்கு ப்ரயோஜநாந்தரபரரொன்று அடைவேவந்து நின்றாரில்லையிறே, அவ்வவருடைய பாசுரங்களாலே தாமேயருளிச்செய்தாரொன்றாயிடந்தோற்றுகிறதிறே. தம்முடைய வார்த்தையாகத் தாந்தலைக்கட்டுகையாலே அவர்கள்பாசுரமாக அங்குச்சொல்லிற்று ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் மங்களாஶாஸநத்தாலே மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையுண்டென்னுமர்த்தினுடைய [illegible]

யத்துக்காகவும் மங்களாஶாஸநத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதிஶயந்தோற்றுகைக்காகவும். வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்— அவ்வூரிற்பிறப்பாலேயாய்த்து ஸர்வஸ்வாமித்வம், ஸர்வஸ்வாமித்வப்ராப்தியாலேயாய்த்து மங்களாஶாஸநயோக்யமான வைஶிஷ்ட்யம். விட்டுசித்தனென்கிற திருநாமமுண்டாய்த்து ஆழ்வார் விடிலுந் தான்விடமாட்டாதே தன்பேருக இவர் திருவுள்ளத்தை விடமாட்டாமையாலே - "விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனை" என்னக்கடவதிறே. நல்லாண்டென்று — இப்பாசுரஞ்சொல்லுகைக்கேகாலமானகாலமென்று காலத்தைக்கொண்டாடி, "ஸுதிநம் மம ஶேஷம்" என்னக்கடவதிறே. கண்டதையடைய மங்களமென்றுபோந்த ஸநாதிகாலம்போலன்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞர்க்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணக்கடவதாம்படி வந்ததொருகாலம் வேதநனுக்கு ஸர்வகாலமாமிறே, நவின்றுரைப்பார்— நவிலுகை - பயிலுகை- இடைவிடாதேயுரைக்கை. நமோநாராயணாயவென்று—அநாதிகாலம் ஶேஷமென்றதைத்தவிருகையும், தவஶேஷமென்கையும். இத்தால் மங்களாஶாஸநயோக்யதையைச்சொல்லுகிறது. பல்லாண்டும்— காலமெல்லாம், யாவதாத்மபாவி யென்கிறது. காலக்ருதவிகாரமில்லாத தேஶத்திலாண்டையிட்டுச்சொல்லுகிறது அந்த விகாரமுள்ள தேஶத்திலே யிருக்கிறவராகையாலே. பரமாத்மனை—தனக்கு மேலின்றிக்கே தன்னையொழிந்தாரடங்க ஶேஷமாம்படியிருக்கிறவனை. இத்தால் ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களுக்கவகாஶமின்றிக்கே யிருக்கையாலே ஒருவனுடைய மங்களாஶாஸநத்தாலேயேற்ற முண்டாகவேண்டாதே யிருக்குமவனை. சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் "நமஸ்ஸர்வ் தோதிஷ்ட ஏதேநமோஸ்து தே" என்கிறபடியே, முன்பேநில்லா, முறுவலை யநுபவித்து அதிலேயீடுபடும்; பின்பேநில்லா, பின்பும் பிறகுவாளியுமானஅழகை யநுபவித்து அதிலே யீடுபடும்; இப்படி சுழியாறுபடாநிற்கச்செய்தே கால்வாங்கவொண்ணாத வடிவழகு சுகிர்தமெனை விளைத்து மங்களாஶாஸநத்திலே மூட்டுமென்கை. பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் பல்லாண்டென்று விரும்பியசொல் நல்லாண்டென்று நவின்றுரைப்பார் நமோநாராயணாய வென்று பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டும் பல்லாண்டேத்துவ ரென்றுரையபடி.

அரும்பதம்.

பல்லாண்டென்றித்யாதி—இவ்வாழ்வார்தாம் மங்களாஶாஸந மொழியச்செல்லாதவராகையாலே, ஸகலரையும் மங்களாஶாஸநம்பண்ணும் படியென்று கவநாமிகை இவ்ருவாயத்தை இத்யாதி— சொல்லுகிறாய் என்று சொல்லுகிறாய் என்றபடி— "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்" என்கையாலே மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறாரென்கிறார்— அதாவது- "ஏத்துவர்" என்றது ஏத்தக்கடவர்கள் என்று ஸர்வவிஷயத்தில் மங்களாஶாஸநவரனாக்ருதிருக்கையாலே, இப்பாட்டிலும் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறாரென்றபடி— [illegible] பையோஜனையும், [illegible] யோஜகாஜனவரையும் அழைத்தவோபாதி [illegible] அழைத்தாதிருக்காதே தங்கட்டக்கடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் [illegible] இத்யாதி—அவ்வளவும்- அம்மாத்ரமும்—அதாவது [illegible] யோஜனாஜனத்துக்கவாகிலும் ஸர்வஸ்வாமித்வவிஷயீகாராகை— இவ்வியோஜனத்தில், முதற்சொன்னமூவரும் [illegible] ஸத்தில் மற்றையிருவரும் [illegible] என்கிற [illegible] இவ்ருவயத்தில் இழிந்தார்களாயில் நிற்கக்கடவர்களென் [illegible] "பவித்திரனே" என்று இத்தை [illegible] சொல்லுகையாலே [illegible] என்று அருளிச்செய்கிறார் ஒருவாயியால் இத்யாதி— இதுக்குப்ரமாணம் "[illegible]" இத்யாதி— "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றும் சொல்லுகையாலே, [illegible] என்று திருவுள்ளம்— "[illegible]" "[illegible]" என்று [illegible] சொல்லுகையாலே [illegible] என்று கருத்து— [illegible] என்றதால் [illegible] இத்தால் இத்யாதி— [illegible] இத்யாதி— சேர்த்தி— மற்றொருவரையும் அளவில்லையோ; "சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்" என்கிறதென்னென்ன, இது [illegible] இத்யாதி— ஆறுல் இவர்களைவிட்டு அறியும்படி [illegible] என்ன; அதுவுள்ளானால் இத்யாதி— "சார்ங்கவில்லாண்டான்" என்றாற்போராதோ, "என்னும்" என்பானென்னென்ன; சார்ங்கமென்னும் இத்யாதி— வில்லுடையவன் என்றதே ஆண்டானென்பானென்னென்ன, [illegible] இத்யாதி— இப்படிச் சொல்லுகைக்குப் பெருமையென்னென்ன; ப்ரமாணம் "[illegible]" இத்யாதி— [illegible] [illegible] திருக்கவேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் இத்தால் இத்யாதிவாக்யத்தாலே— இத்தால் என்றது [illegible]

தால் த்ருதீய தசோபேதவஸாந பர்யந்தத்தையும் நிரந்தரமாக ஸம்ஸாரிகளை நித்யஸூரிகளாக்குகையும் ஆகிற இத்தால் என்றபடி — "பல்லாண்டு இன்றேக ன்" என்கிற இத்தை ஸர்வவிஷயமாக்கி க்ரமேண ஸங்க்ரஹமாக்கி இத்தாலே நித்யஸம்ஸாரிகளை நித்யஸூரியாக்குகிற வைலக்ஷண்யத்தைச்சொல்லுகிறதென் னும், "மணிவண்ணா" என்கிற இத்தை மணிபோன்ற ஸ்வபாவமென்றுக்கி மணி க்கு ஸம்பந்தவிசேஷம் பண்ணுகைத்தாலே தோஷம் வாராமையாலே தாத்பர்ய ஸ்வ பாவத்தாலேவந்த வைலக்ஷண்யத்தைச்சொல்லுகிறதென்னும்விவக்ஷித்து உபக்ர மோபஸம்ஹாரங்களை ஏகார்த்யம்சொல்லுகிறதென்று கண்டுகொள்வது "மாவ லியைத்து மல்லனைக்கொன்றமாருதன்" இத்யாதி பதங்களுக்கெ ல்லாம் ஸர்வவிஷயமாக வ்யாக்யாநங்களிலே உண்டாகையாலே, இங்கும் "மல்லாண்ட" என்றதற்கு இப்படி விவக்ஷிதமென்னக் குறையில் லை — "மணி" என்று ஸ்வபாவத்துக்கும் உபலக்ஷணமாய், அந்தஸ்தோத்ர ஸம்பந்தமாய், ஸம்பந்தத்தாலே ஸத்ருசாதிவிஶேஷமுமாயிருக் கையாலே, உபயவிபூதி யும் விவக்ஷிதமாக யோஜிக்கவுமாம் — இவ் வைலக்ஷண்யத்தை வ்யாக்யாநத்தில் அருளிச்செய்யாதிருந்தாலும், இங்கு இப்படி யருளிச்செய்கையாலே அங்கு விவக்ஷிதமென்று கொள்ளவேணும்; இப்படிக்கொள்ளுகைக்கு ஸம்பந்தவைலக்ஷண்ய அவதாரிகையிலே ஸநாத்யாதியெ ன்று ஸூசிப்பதாக யோஜநம்பண்ணியிருக்கிறது, இதிலே இந்த வைலக்ஷண்யத்தையும் ஸங்க்ரஹித்தமென்றுகண்டுகொள்வது — இடத்தில் என்ற அநந்தரம் சொன்ன என்று ரேகம் — இரண்டாம் பாட்டின் அவதாரிகையிலே உபயவிபூதி யோகத்தைச் சொல்லுகிறதென் றிருந்தேயாகிலும் இங்கே நித்யவிபூதி யோகத்தைச்சொன்னது பதிதஸாமர்த்யத்தாலேயென்றுகொள்ளவே ணும் — ஸவித்ரு ப்ரதீகம் வில்லிபுத்தூர் இத்யாதி — முதலிரண்டு பாட்டா லே தாம் மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறதாகவும், மேல் ஒன்பதுபாட்டாலும் தாம் பிறரையழைக்கிறதாகவும் அவர்கள் ஸமகாலமிறதாகவும் அவர்களோ டே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறதாகவுமாய்ச் சொல்லாநின்றதே, இவர் சொல்லாத நிறுத்தக்கூடுமோவென்ன, இப்போது இத்யாதி — இப்போது எ ன்றது ஆனைமேலே திருவீதி வலம்வருகிறபோது என்றபடி — அடைவேவந் து நின்றாரில்லையிறே யென்றது உத்ப்ரேக்ஷா ஸ்வபாவத்தாலேவந்து இவர் முன்னே நின்றாரில்லை யென்றபடி — இதுக்குப்ரமாணம் அவ்வவர் இத்யாதி — ஆனால் அப்படியிப்படி அழைக்கிறதாகவும் வந்ததாகவும்சொன்னது எத் தாலேயென்ன, அவர்கள் பாசுரம் இத்யாதி — நேற்றுகைக்காகவும் என்று

து நமக்கெல்லார்க்கும் தோற்றுகைக்காகவுமென்றபடி — "வில்லிபுத்தூர் விட்டு சித்தன் விரும்பிய" என்று ஸம்ஜ்ஞாஸம்ஜ்ஞிபாவம் அவ்வூர் வி ட்டுசித்தன் விரும்பியமும் — விஷ்ணு: சித்தே யஸ்ய ஸ: என்றுவிக்ரஹமாக்கித்தாத் பர்யம் விட்டுசித்தன் இத்யாதி — திருவுள்ளத்தை விடமாட்டாமையாலேயெ ன்றது — திருவுள்ளத்திலிருக்கையாலே யென்றபடி — இதுக்கு ப்ரமாணம் "விட்டுசித்தன்" இத்யாதி — இப்பாசுரத்தையென்றது — இவ்வைலக்ஷண்யத்தை யென்றபடி — ஸாரத்தைக்கொண்டாடினபேருண்டோவென்ன, "கவிக்ருத இத்யாதி — இப்படிக்கொண்டாடுகைக்கு உபபத்தி அருளிச்செய்கிறார் கண்டதை இத்யாதி — நமோபாயம் ஸநாதநம் ஸூக்தமென்றதைத் தவிருகையும் எ ன்றது — "நாராயணாய" என்றதுக்கு ஸுலபமென்கையும் என்றது — பரமபதத்தாலும் வசிகம் இத்தால் இத்யாதி — விவரணம்பண்ணுகிறது — "பர மேட்டியை" என்றவைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டித்து, ஆண்டுஎன்றுசொல்லக்கூடுமோ என்ற ஸம்சயத்திருவுள்ளம்பற்றி பரிஹாரம்காட்டுகிறது இத்யாதி — பரமபத என்ற ஸர்வேச்வரனுக்குமேயின்றிக்கே யென்றது — ஆதராதிசய ஸ்வபாவத்தால் தன்னை ஆதரித்தவர் இப்பாசுரம் யோக்யதா ஸ்வபாவத்தால் இத்யாதி — "சூழ்ந்திருந்து" என்றதற்கு ப்ரமாணபூர்வகமாக ப்ரவ்ருத்தியும் ஸம்பந்தியாகின்றகொ ண்டு, "ஏத்துவர்" என்றதற்கு இத்தைஸேவாஸாக்ஷி அருளிச்செய்கிறார் "ந ந்தி" இத்யாதி — மூதவல் — ஸித்த — ஏடுபடுகை — விசாலகை — நில்லா — நிற்க வந்தேன் — பிறந்த பாவியாவது — தண்டிகைக்கொம்புபோலே வளைந்து திரு ச்செய்தே — சூழியாறு ப்படியிலே தொங்குகிற கஷாயகமான ஆரணவிசேஷம் — சூழியாறு படுகை — ஆற்றிற் சுழிபடுகை யென்றாய், சுழலுகையைச் சொல்லுகிறது — விளைத்து — ஸம்பாதித்து — இப்பாட்டுக் கள்வாய்நுகை — பின்வாய்நுகை — "பல்லாண்டென்று எத்து ஸம்பாதிக்கிறார் பவித்ரனை இத்யாதி — அவர்" என்றது ப்ரஹ்ம ஸவிதமாதல், அநாதிஸம்பந்தமாதல்,

திருப்பல்லாண்டு

உருவப்ரதீப தாத்பர்ய வ்யாக்யாந அரும்பதங்கள்.

ஸம்பூர்ணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

—❦—

இனி உடனே அச்சிற் பதிப்பிப்பன.

திருப்பாவைமூலமும், இதன் ப்ரதிபதார்த்தங்களும், மூவாயிரப்படி- ஆறாயிரப்படி என்கிற இரண்டு வ்யாக்யாநங்களும், அரும்பதமும், ஒரேபுத்தகம்.

திருப்பள்ளியெழுச்சி.
திருமாலை.
கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு.
அமலநாதிபிரான்.
திருக்குறுந்தாண்டகம்.
திருநெடுந்தாண்டகம்.
இராமாநுஜநூற்றந்தாதி.
திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி.
ரஹஸ்யத்ரயம்.
தத்வத்ரயம்.
ஸ்ரீவசநபூஷணம்.
ஆசார்யஹ்ருதயம்.
ஜ்ஞாநஸாரம், ப்ரமேயஸாரம்.
உபதேசரத்நமாலை.
திருவிருத்தம்.

இவையாவும் ப்ரதிபதார்த்த வ்யாக்யாந அரும்பதங்களோடு, ஒவ்வொன்றாய் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்படும்.